

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ

СТАРОГО І НОВОГО ЗАВІТА

Часть II.

Новий Завіт

BIBLE HISTORY

THE OLD AND NEW TESTAMENT

Part II.

The New Testament

1. Вاپовідження народа. Івана Хр.	2	51. Богатий молодець	78
2. Взаговіщення Христ. Різдва..	2	52. Робітники в винограді	82
3. Марія відвідує Єлисавету	6	53. Воскресення Лазаря	82
4. Народження Івана Хрестителя	8	54. Фарисей хотів вбити Ісуса...	84
5. Різдво Ісуса Христа	8	55. Ісус у Захел	84
6. Пастирі витають Ісуса	8	56. Марія Магдалина помазує Ісуса	88
7. Покліи Мудрців	10	57. В'їзд до Єрусалиму	88
8. Жертвування Ісуса Христа... ..	10	58. Прип. про запрош. на весілля.	90
9. Втеча Св. Родини до Єгипту..	12	59. Плячення данини пісареві ...	90
10. Молодий Ісус між вченими ..	16	60. Вдовича лепта; Кінець світу	92
ПРИЛЮДНЕ ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА			
11. Іван Хреститель, Предтеча... ..	16	61. Приповість про десять дів ..	94
12. Хрещ. Ісуса; Діавол спокушує	20	62. Приповість про таланти	94
13. Ісус, Божий Агнець	20	63. Послідній суд	96
14. Ісус покликуює перших учнів..	22	64. Пасхальне Ягня; Умивання ніг	96
15. Весілля в Кані; Перше чудо	26	65. Тайна Вечера; Пресв. Евхар.	100
16. Ісус проганає купців з церкви	26	66. Христос предказує зраду Юди	100
17. Розмова з Никодимом	28	67. Послідна промова до учнів... ..	102
18. Ісус коло керниці Якова	28	68. Ісус в оливнм городі	102
19. Ісус навчає в Назареті	30	69. Вороги піймають Ісуса	106
20. Чуда в Капернаумі	30	70. Ісус у Анні і Каяфі	110
21. Чудесна ловля риб	32	71. Петро відрикається Ісуса	114
22. Нагорна Проповідь	34	72. Ісус перед Пилатом і Іродом	114
23. Уздоровлення прокаженого ...	38	73. Ісус і Варава	116
24. Христос воскрешає сина вдови	38	74. Ісус бичований; тернев. вінець	116
25. Розкаяня грішника	40	75. Ісус засуджений на смерть... ..	118
26. Посольство Івана Хрестителя..	42	76. Дорога на Голгофту	118
ДРУГИЙ РІК ПРИЛЮДНОГО ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА			
27. Уздоровлення хорого від 38 р.	44	77. Ісуса прибивають до хреста..	120
28. Приповість про сівача	46	78. Ісус промовляє з хреста	120
29. Приповість про кукіль	46	79. Христос умирає	120
30. Христос успокоює бурю	48	80. Ісуса вкладають до гробу ...	122
31. Христос уздоровля дочку Яіра	48	ЖИТТЯ ІСУСА ПРОСЛАВЛЕНОГО	
32. Вибір і розіслання апостолів	50	81. Ісус встає з гробу	122
33. Зітнення голови Івана Хрест.	52	82. Ісус являється Марії Магдалині	126
34. Розмнож. хлібів; хід по морю	52	83. Ісус являється двом учням ..	126
35. Христос обіцює Хліб Життя..	56	84. Ісус являється апостолам	128
ТРЕТИЙ РІК ПРИЛЮДНОГО ЖИТТЯ ХРИСТА			
36. Ісус і Фарисей	60	85. Ісус дає Петров. найвищ. уряд	130
37. Хананейська жінка	60	86. Вознесення	132
38. Ісус обіцює Петрові ключі ..	62	ІСТОРІЯ АПОСТОЛІВ	
39. Переображення	62	87. Матія вибраний на апостола	134
40. Ісус приятель дітей	62	88. Зіслання Святого Духа	134
41. Немилосерний слуга	66	89. Уздоровлення хорого	138
42. Добрий самарянин	68	90. Петро і Іван перед судом ...	138
43. Марія і Марта	68	91. Ананія і Сафіра	140
44. Ісус учиць молитися	70	92. Ув'язнення Апостолів	140
45. Добрий Пастир	70	93. Вибір діаконів; Стефан муч.	142
46. Блудний Син	72	94. Мирломазаня; хрещ. Етіюця	144
47. Богач і Лазар	74	95. Навернення Савла	144
48. Уздоровлення сліпородженого .	76	96. Подорож Петра; Воскр. Тавіти	146
49. Десять прокажених	78	97. Навернення Корнилія	146
50. Митар і Фарисей	78	98. Петро у вязниці	148
		99. Перша подорож св. Павла ..	150
		100. Собор в Єрусалимі	152
		101. Друга подорож св. Павла ...	152
		102. Трета подорож св. Павла ...	156
		103. Ув'язнення і смерть св. Павла	156
		104. Закінчення	158

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ

СТАРОГО І НОВОГО ЗАВІТА

Часть II.

НОВИЙ ЗАВІТ
на підставі чотирох Євангелій
і Апостольських Діяній

Уложив
о. АНТІН ЛУГОВИЙ
парох в Етелберт, Манітоба

BIBLE HISTORY

THE OLD AND NEW TESTAMENT

Part II.

THE NEW TESTAMENT
based on the four Gospels
and the Acts of the Apostles.

by
REV. A. LUHOVY
Pastor at Ethelbert, Man.

Накладом
Друкарні Голосу Спасителя, Йорктон, Саск.

Новий Завіт

1. Заповідження Народження Івана Хрестителя

ЗА часів жидівського царя Ірода, жив в гірському містечку Юдеї оден священик, іменем Захарія, зі своєю женою Єлисаветою. Обоє були праведні перед Богом, і обоє сповняли всі Божі заповіді. Та хоч були старшими людьми, не було в них дітей.

Одного разу Захарія пішов був до Єрусалиму, щоб після своєї черги сповнити там свою священичу службу. Він увійшов до Божого храму і жертвував Богові кадило. В часі кадження люди молилися знадвору. І явився Захарії ангел Господний, та став з правого боку кадильного вівтаря.

На вид ангела Захарія затрівожився. Але ангел промовив: “Не бійся, Захаріє! бо вислухана твоя молитва, і твоя жена Єлисавета породить тобі сина і даш йому імя Іван. І буде тобі радість і веселість і многи врадуються ізза його народження, бо він буде великий перед Богом.

І сказав Захарія до ангела: “По чім це пізнаю? бо я старий і моя жена постарілась в своїх днях.” А ангел відповів йому: “Я Гавриїл, що стою перед Богом і післано мене сказати тобі, і благовістити тобі про це. І це замовкнеш і не зможеш говорити до дня коли це станеться, бо ти не повірив моїм словам.” По тих словах ангел зник.

Тимчасом нарід ждав на Захарію і дивувався, чому він так довго не виходив. Коли вкінці Захарія вийшов, але не міг говорити, лиш рукою показував вгору, нарід з того пізнав, що він мав видіння в церкві. Скінчивши свою службу, Захарія вернув домів.

2. Благовіщення Христового Різдва

ШЕСТОГО місяця по оповіщенню народин Івана Хрестителя, післав Бог ангела Гавриїла до містечка Назарет в Галилеї. Там жила свята діва, на імя Марія. Вона була заручена з праведним Йосифом, що був теслею. Ангел явився Марії і промовив до неї: “Радуйся благодатна, Господь з Тобою; благословенна Ти між жінками.” А коли вона налякалася, промовив до неї ангел: “Не бійся, Маріє, бо Ти найшла ласку у Бога. Ти будеш мати Сина і даш Йому імя Ісус. Цей буде великий і назветься Сином Божим. І дасть Йому Господь Бог престіл Давида, і царю-

New Testament

1. The Birth of John, the Baptist, is Announced

DURING the reign of king Herod, there lived in the hills of Judea, a priest named Zachary. The name of his wife was Elizabeth. They were both just before God, and both faithfully kept the commandments of the Lord. They were advanced in years and had no children.

One day Zachary went to Jerusalem, when his turn came to perform the priestly office. He went into the temple and stood before the altar. The people were praying outside the sanctuary. Suddenly an angel of the Lord appeared to him, standing at the right hand of the altar of incense.

Zachary was troubled at the sight of the angel. But the angel said to him: "Fear not, Zachary thy prayer has been heard; thy wife Elizabeth shall bear thee a son, and thou shalt call his name John. Thou shalt have joy and gladness, and many shall rejoice at his birth. For he shall be great before the Lord, and shall drink no wine nor strong drink, and shall be filled with the Holy Ghost even from his mother's womb."

Zachary said to the angel, "How shall I know this? For I am an old man, and my wife is advanced in years." The angel replied, "I am Gabriel, who stand before God, and have been sent to speak to thee, and to bring thee these good news. Behold, thou shalt be dumb and unable to speak until the day when these things shall come to pass, because thou hast not believed my words." After this the angel disappeared.

Meanwhile, the people outside the temple were waiting for Zachary, and wondered at his long delay. When at last Zachary appeared, without being able to speak to them, except by signs, the people knew that he had seen a vision in the temple. After the days of his service were completed, Zachary departed to his own home.

2. Angel Gabriel Announces the Birth of Christ

SIX months later the angel Gabriel was sent from God to a virgin living in Nazareth. The virgin's name was Mary. She was espoused to a man named Joseph.

The angel came in and said to her: "Hail, full of grace,

ватиме над домом Якова по віки.” Марія запитала: “Як це станеться ” А ангел відповів: “Святий Дух зійде на тебе, і сила Вишнього отинить тебе; длятого й Святе, що народиться з тебе, назветься Божим Сином. А це Єлисаве-

Благовіщення

та твоя родичка, і вона зачала сина в своїй старости, бо у Бога нема нічо неможливого.”

Марія повірила словам ангела і покірно сказала: “Я слуга Господня, най мені станеться по твою слову.” І відступив

the Lord is with thee. Blessed art thou among women." When Mary heard these words, she was troubled. But the angel said to her, "Fear not, Mary, for thou hast found grace with God. Thou shalt bring forth a son, and thou shalt call his name Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the Most High... He shall reign in the house of Jacob forever, and of His kingdom there shall be no end." Mary said to the angel, "How is this to happen?" The angel answered, "The Holy Spirit shall come upon thee, and the power of the Most High shall overshadow thee. And therefore, the Holy One to be born shall be called the Son of God. And behold, thy cousin Elizabeth, she also has conceived a son in her old age, . . . for with God nothing is impossible." But Mary said, "Behold the handmaid of the Lord; be it done to me according to thy word." After this the angel departed from her.

Afterwards the angel appeared to Joseph, and said to him, "Joseph, do not be afraid to take to thee Mary thy wife; for that which is conceived in her is of the Holy Spirit. And she shall bring forth a son, and thou shalt call His name Jesus, for He shall save His people from their sins."

3. Mary Visits Her Cousin Elizabeth

MARY arose in those days, and went in haste to the hilly country to visit her cousin Elizabeth. No sooner did she enter into the house, than Elizabeth, filled with the Holy Spirit, cried out, "Blessed art thou amongst woman and blessed is the fruit of thy womb! And how have I deserved that the mother of my Lord should come to me?" And Mary said: "My soul magnifies the Lord, and my spirit rejoices in God, my Savior. Because He regarded the humility of His handmaid; for, behold, henceforth all generations shall call me blessed." Mary stayed three months with Elizabeth and then returned home.

4. Birth of John the Baptist

ELIZABETH bore a son as the angel had foretold. All the neighbors and relatives rejoiced with her. Eight days after the birth, when the child was to be given a name, the relatives and the friends thought that the boy should be named Zachary, like his father. But Elizabeth answered, "Not so, but he shall be called John."

Then they made signs to his father, trying to learn how he would have the boy called. But the father, being still dumb, made signs, and asked for a writing tablet. Then

від неї ангел. Потім ангел явився Йосифові в сні і промовив до нього: “Йосифе! не бійся прийняти Марію свою жону, бо що в ній зародилося є від Святого Духа. І породить Сина і назвеш Його на імя Ісус, бо Він спасе Свій нарід від гріхів.”

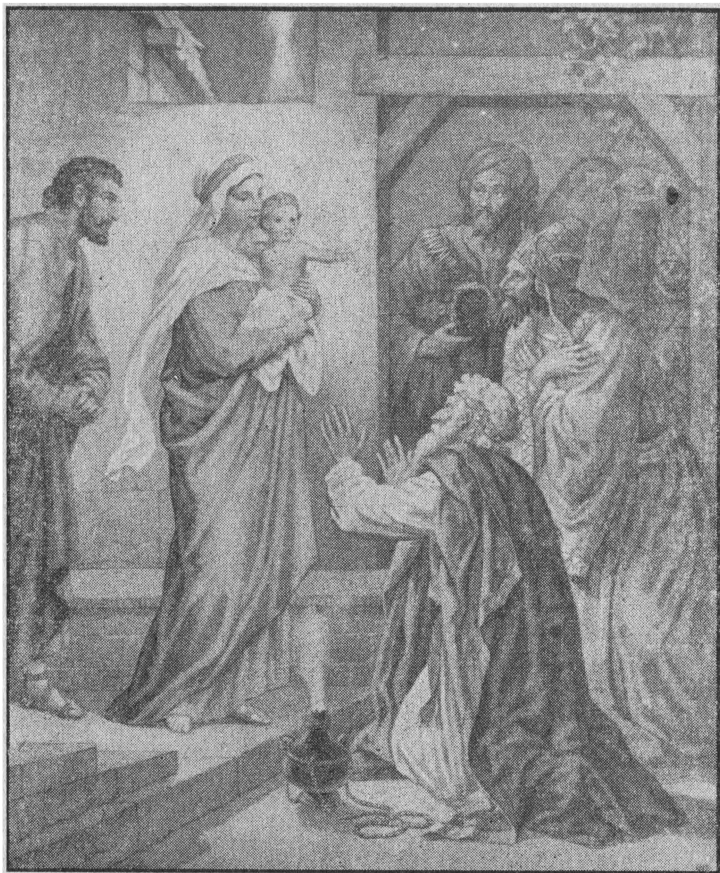

Різдво Ісуса Христа

3. Марія Відвідує Свою Тітку Єлисавету

НЕДОВЗІ потім Марія пішла поспішно в підгірське юдейське місто до своєї тітки Єлисавети. Надхнена Святим Духом Єлисавета привитала Марію, кажучи: “Радуйся бла-

he wrote on it: "John is his name." At the same moment his tongue was loosed and he spoke. All those who were present were amazed, saying to one another, "What then will this child be? For the hand of the Lord was with him." And

Adoration of the Magi

the boy grew, and was strong in spirit; and was in the desert where he abode until he was called to manifest himself to Israel.

годатна, Господь з тобою, благословенна ти між жінками, і благословенний плід утроби твоєї. Відки мені те, що мати Господа мого прийшла до мене?" Марія врадувалася і славила Бога піснею: "Величає душа моя Господа, і зрадувався дух мій в Бозі Спасі моїм, бо зглянув на покору Своєї слуги, і це від нині зватимуть мене блаженною всі роди." І перебула з нею Марія около три місяці й повернула в свій дім.

4. Народження Івана Хрестителя

ЄЛИСАВЕТИ народився син, як це було предсказано ангелом. Всі сусіди й свояки радувалися разом з нею. Осьмого дня хотіли дати йому імя: Захарія, після його батька. Але Єлисавета сказала: "Ні, але най назветься 'Іван.'" Тоді поспитали знаками його батька, як він бажавби назвати дитину. Батько що був ще німий, попросив таблички і написав на ній: "Іван буде йому імя." В тій хвилі розвязався йому язик і він промовив. Всі, що бачили це чудо, дивувалися. Їх обняв страх і вони говорили: "Що ж за дитина це буде? бо рука Господня була на нім."

А дитя росло і кріпилося духом і було в пустинях аж до дня свого виступу перед Ізраїлем.

5. Різдво Ісуса Христа

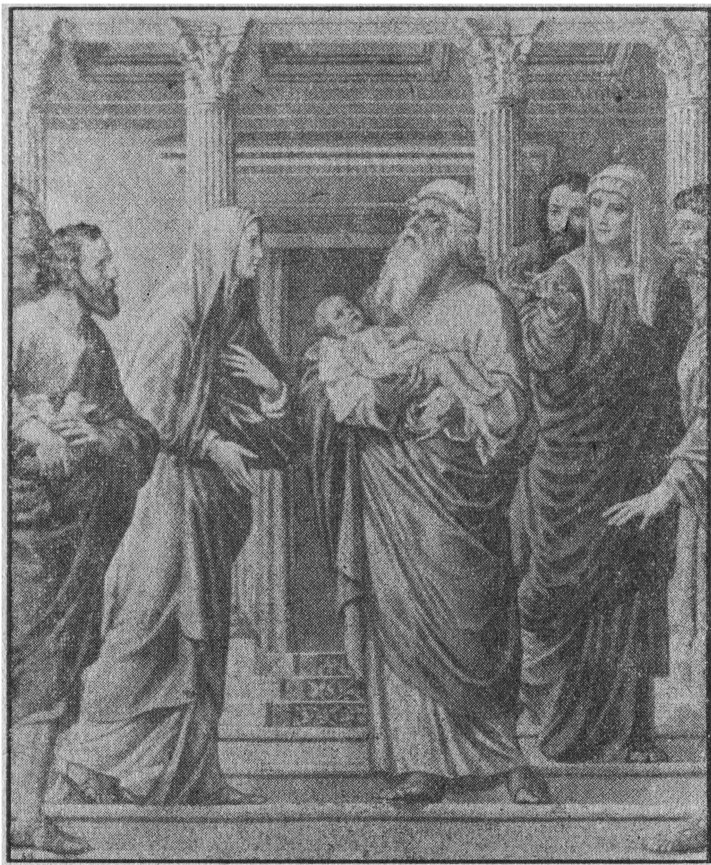
ВТІ дні вийшов приказ від римського царя Августа, щоб списати всіх мешканців держави. Кождий мусів записатися в тім місті звідки походив його рід. Марія і Йосиф походили з царського роду Давида. Отож вони мусіли іти до Вифлеему, родинного міста Давида. По далекій подорожі обоє прибули до міста, але задля великого натовпу людей, не могли найти там гостинниці на нічліг. Проте вони були змушені заночувати за містечком в стайні, де пастухи зганяли свої череди. І сталося коли там були, сповнилися дні і Марія породила свого первородного Сина, Господа нашого Ісуса Христа, повіла його пеленами й положила в яслах.

6. Пастирі Витають Ісуса

НЕДАЛЕКО стайні-вертепу пастирі стерегли тої ночі своїх стад. Їм явився ангел серед ясности і вони перелякалися. Але ангел промовив: "Не бійтеся! звіщаю вам велику радість: У Вифлеємі, місті Давида, народився вам сьогодні Спас Господь. І це вам знак: знайдете Дитя в пеленах, що лежить в яслах."

5. The Birth of Christ

IN those days a decree went forth from the Roman emperor Caesar Augustus, commanding that all the people of the empire should be numbered. So all went to be registered in the city to which they belonged.

The Presentation in the Temple

Joseph and Mary went to Bethlehem, the city of David, because they were of the family of that king. But as the city was crowded at that time with strangers, Joseph and Mary could not obtain lodging in any of the inns. They were forced, therefore, to seek shelter in a stable outside the city.

І зараз явилось множество ангелів, що хвалили Бога співаючи: “Слава на висоті Богу, а на землі мир людям доброї волі.” Потім ангели зникли а пастирі говорили один до другого: “Хотім до Вифлеему і побачимо що там сталося.” Вони побігли до вертепу і знайшли там Боже Дитя в яслах, а біля Нього Діву Марію і Йосифа. Вони перші поклонилися Ісусові, а потім повернули до своїх стад, прославляючи Бога за те, що бачили і чули. Осьмого дня іменували Дитя, і дали Йому імя Ісус, то є Спаситель.

7. Поклін Мудрців

НЕ довго після Христового різдва прийшли до Єрусалиму мудрці зі сходу. І вони спитали: “Де народився жидівській цар? бо ми бачили Його звізду на сході і прийшли поклонитися Йому.” Почув про це Ірод, цар Юдеї, і занепокоївся й весь Єрусалим з ним. Він зібрав всіх первосвящеників і книжників народу й допитувався їх: Де Христос мав народитися? Вони відповіли: “В Вифлеемі юдейським.”

Тоді Ірод вислав мудрців до Вифлеему, кажучи: “Ідть і пильно розвідується про Дитя, а коли знайдете, сповістіть мене, щоб і я пішов поклонитися Йому.”

Мудрці рушили в дорогу до Вифлеему, і та звізда, що попередно провадила їх зі сходу, знов появилася і провадила їх аж доки не запровадила до місця, де лежало Дитя. Знайшовши Дитя, мудрці поклонилися Йому й зложили дари: золото, миро і кадило.

А коли мали вертати, явився їм у сні ангел і казав, щоб не вступали до Ірода, бо він хоче убити Дитя. Отож вони повернули іншою дорогою до свого краю.

8. Жертвування Ісуса Христа

СОРОКОВОГО дня по уродженню, Йосиф і Марія віднесли Дитя до єрусалимського храму, щоб після звичаю пожертвувати Його Богу на службу, і принести законом приписану жертву. А що вони були бідні, то принесли лиш двоє голубят.

В тім часі був в Єрусалимі старий побожний чоловік, іменем Симеон. Йому Бог обіцяв, що не пімре доки не побачить Спасителя. Ведений Святим Духом, Симеон саме тоді прийшов до храму. Він взяв Ісуса на свої руки і говорив так: “Тепер, Господи, можеш в спокою відпустити (з цього світу) Твого слугу, бо мої очі бачили Твоє спасення.” Потім він благословив Марію і Йосифа. До Марії він сказав, що пізніше меч болів проше її серце.

And it came to pass that when they were there, Mary brought forth her first born son, our Lord Jesus Christ, and wrapped Him in swaddling clothes, and laid Him in a manger.

6. The Shepherds at the Manger

ON the night Christ was born, some shepherds kept watch over their flocks. Suddenly, an angel of the Lord appeared before them, and a bright light shone round about them. They were seized with great fear. But the angel said to them, "Fear not, I bring to you good news of great joy... There has been born to you, in the city of David, a Savior, who is Christ the Lord. This shall be a sign to you; you shall find a babe wrapped in swaddling clothes and lying in a manger."

While he was yet speaking, a great multitude of angels suddenly appeared and began to sing, "Glory to God in the highest, and peace on earth to men of good will." Then the angels disappeared, and the shepherds said to one another "Let us go over to Bethlehem and see this thing that has come to pass."

They went in haste, and found Mary and Joseph in the stable, and the Babe lying in the manger. The shepherds adored the Child and went back to their flocks, praising God for the wonders they had seen and heard. Eight days after, the child was circumcised, and His name was called Jesus, that is Savior.

7. The Kings from the East

SOME time after the birth of Christ, three wise men (kings, Magi,) came from the East to Jerusalem. They asked, "Where is the newly born king of the Jews? We have seen His star in the East, and have come to adore Him."

When Herod, the king, heard this, he was very much troubled, as so was also all Jerusalem. Then he called all the chief priests and the doctors of the Law, and inquired of them where Christ was to be born. They replied, "In Bethlehem of Juda."

Then Herod sent the three wise men to Bethlehem and said to them: "Go and search after the Child, and when you have found Him, bring me a word, that I too, may go and adore Him."

The wise men set out for Bethlehem. They had scarcely left Jerusalem, when the star they had seen in the East,

В той час жила в Єрусалимі одна пророчиця. Вона була вдовицею і мала вісімдесят чотири роки. З побожності вона перебувала стало в церкві і молитвою та постом служила Богу день і ніч. Подібно як Симеон, вона в ту хвилину пізнала Ісуса, і з радістю понесла між людей вістку про народження Спасителя.—На цю пам'ятку обходимо свято Стрітєння.

9. Втеча Святої Родини до Єгипту

Коли Ірод довідався, що мудрці поминули його і повернули іншою дорогою, він попав в люті і постановив вбити Ісуса. В тій цілі видав наказ своїм жовнірам, щоб повбивали всіх дітей нище двох літ в Вифлеемі і в цілій оклоци.

again went before them, until it stood over the place where the Child was.

Entering, they found the infant Savior, and, falling down adored Him. They also offered Him gifts: gold, frankincense and myrrh. In the night God warned the kings not to return to Herod. So they went back another way to their own country.

8. Jesus Presented in the Temple

WHEN Jesus was forty days old, Mary and Joseph brought Him to the temple in Jerusalem to present Him to the Lord, as the Law of Moses prescribed. They carried with them the usual offering of the poor—a pair of turtle doves.

There was at that time in Jerusalem a just and God-fearing man named Simeon. He was longing for the coming of Messias. The Holy Spirit had revealed to him that he should not die until he had seen the Savior. Led by the Holy Spirit, Simeon came into the temple at the time when Mary and Joseph had brought in the Child Jesus. Seeing the Child, he took Him upon his own arms, blessed God and said he could die in peace, for his eyes had seen the Savior. After this he blessed Mary and Joseph. But to Mary he said that a sword of sorrow should one day pierce her heart.

While Simeon was speaking, a prophetess named Anna, entered the temple. She was a widow advanced in age. She prayed and fasted day and night. She also took the Child in her arms, praised the Lord, and spoke of Jesus to all that were expecting the Savior.

9. The Flight into Egypt

HEROD, seeing that the Magi did not return to him, grew very angry and resolved to destroy the newly born King. He, therefore, gave orders that all the boys of two years or under that age, in Bethlehem and the country round about should be slain. He foolishly thought that Jesus would surely perish with the rest.

But the angel of the Lord appeared in a dream to Joseph, and said, "Arise, take the Child and His mother, and fly to Egypt, and stay there until I shall tell thee, for Herod seeks the Child to destroy Him." Without a word of complaint, Joseph rose, and taking the Child and His mother, retired into Egypt.

Hardly had the family departed from Bethlehem, when

Він думав, що між ними уба Ісуса. Але перед тим явився у сні Йосифові ангел і сказав: “Ставай, бери Дитя і Його Матір, та втікай до Єгипту, і будь там доки не скажу тобі, бо Ірод хоче вбити Дитя.” Йосиф встав, взяв Дитя і Його Матір, і в ночі вийшов до Єгипту.

Заледви Пресвята Родина вибралася в дорогу, як убійни-

Віднайдення Ісуса в святині

ки післані Іродом, прибули до Вифлеему і в околицю. Вони силоміць видирали малих дітей з рук їх матерей, і без милосердя убивали їх. Настав тоді великий плач і нарікання. Матері оплакували своїх дітей, і не далися ні-

the messengers of Herod rushed into the city, and tearing the children from their mothers' arms, massacred them. Then was heard throughout the city of David the piteous cry of the bereaved mothers who would not be comforted.

The punishment for this dreadful crime was not long

Jesus helped at home

delayed. A few years after the cruel deed, Herod was stricken with an awful disease, and died amidst most horrid torments.

Again the angel appeared to Joseph in Egypt, and said to

чим потішити. За це злобне діло спала небавком на Ірода страшна Божа кара. Він попав в гидку хворобу і вмер серед найбільших болів.

По смерті Ірода ангел знов явився Йосифови в сні і сказав до нього: “Встань, візьми Дитя і Його Матір, і вернися до ізраїльської землі, бо померли ті, що наставляли на життя Дитяти.” Свята Родина повернула до Галилеї і замешкала в Назареті. Там на самоті і в спокою Христос вів тихе життя. Вік ріс і кріпився, повний мудрости і Божа ласка була на Нім.

10. Молодий Ісус Між Ученими в Храмі

ЙОСИФ і Марія ходили що року до Єрусалиму на пасхальні свята. Коли Ісусови було дванайцять років, пішов і Він з ними до святого міста. По святах Йосиф і Марія вертали домів. Ісус однак остався в Єрусалимі, але вони цього не спостерегли. В тій думці, що Ісус іде в гурті з другими, вони зробили день дороги, і аж потім зачали Його шукати між кривними і знакомими. Не знайшовши Ісуса, вони вернули до Єрусалиму і аж по трох днях пошукувань, знайшли Його в храмі між ученими. Він слухав їх, розмовляв з ними і ставив їм питання. І всі дивувалися Його розумови. Тоді Його Мати приступила і сказала: “Сину, що Ти нам зробив? Ми з болем серця шукали Тебе.” А Ісус відповів: “Чого ж ви шукали Мене? Чи ви не знали, що Я маю робити діла Мого Вітця?” А вони не розуміли тих слів.

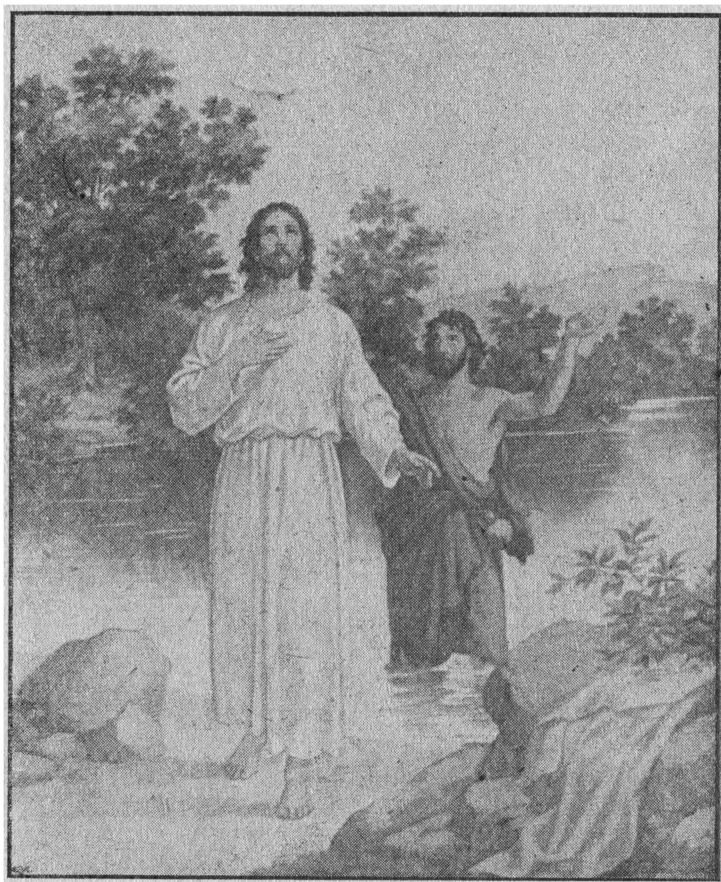
І вернув Ісус з ними до Назарета, і був їм послушний, і зростав у мудрости і в літах, і в ласці в Бога та людей. Там в тихім Назареті Ісус вів укрите життя з Марією, Своєю Матір'ю і зі св. Йосифом, аж доки не мав тридцять років.

ПРИЛЮДНЕ ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА

11. Іван Хреститель, Предтеча Христа

ПРИЙШОВ час, коли Христос мав покинути укрите життя, і виступити прилюдно перед світом. Для того Господь казав Іванови, синові Захарії, вийти з пустині, і проповідати та приготовляти людей на прихід Спасителя. Іван, яко Предтеча Христа, прийшов в околиці Йордану і почав навчати людей. Одіж його була верблужа шкіра; на бед-

him, "Arise, take the Child and His mother and go into the land of Israel, for they are dead that sought the life of the Child." Joseph arose, took the Child and His mother, and went into the land of Israel. He retired into the region

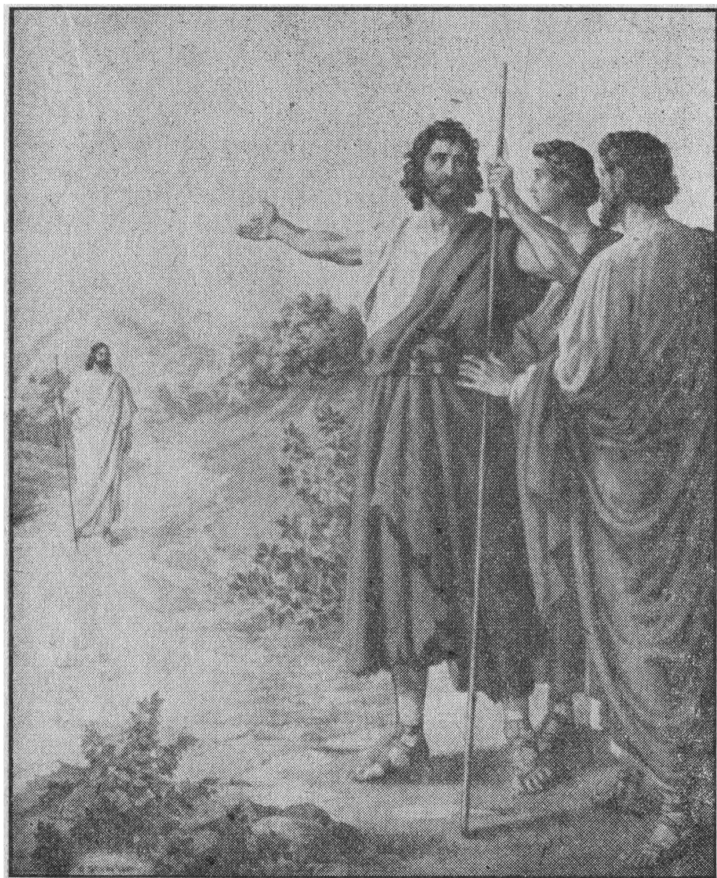

The Baptism of Jesus

of Galilee, and lived in Nazareth. There in the peaceful retirement of the quiet town, the Child Jesus grew in wisdom and in grace, before God and men.

рах мав шкіряний пояс, а кормився саранчею і диким медом. До всіх він кликав великим голосом: “Покайтеся, бо приблизилося царство небесне.”

До нього приходило багато людей з Єрусалиму і з цілої Юдеї. Вони визнавали свої гріхи, а він хрестив їх в ріці Йордан. Між слухачами Івана були також фарисеї і саду-

Отце Агнецъ Божий

кеї. Іван промовляв до них: “Покайтеся, і не думайте говорити в собі: ми маєм вітця Авраама, бо кажу вам, Бог може збудити дітей Авраамови з цього каміння. Бо вже сокира приложена до корення дерев, і кожде дерево, що

10. The Child Jesus Remains Three Days in the Temple

MARY and Joseph went every year to Jerusalem to celebrate the Passover. It happened that when Jesus was twelve years old, He accompanied His parents on the way to the holy city.

When the days of Easter were over, Mary and Joseph set out for their distant home. But Jesus remained in Jerusalem and His parents knew it not. They thought, at first, that He was in the company of some of their relatives, and so they journeyed a whole day, before noticing His absence. Not being able to find Him, they were filled with much anxiety, and immediately returned to Jerusalem. After seeking Jesus through the city for three days, they found Him in the temple. He was sitting in the midst of the teachers, hearing and asking them questions. All the teachers were astonished at His wisdom and His answers.

Then Mary, His mother, said to Him, "Son, why hast Thou done this to us? Behold Thy father and I have sought Thee sorrowing." And Jesus answered, "Why did you seek Me? Did you not know that I must be about My Father's business?"

Jesus rose and returned with His parents to Nazareth, and was subject to them. He grew in wisdom and in grace before God and men. He stayed with His parents at Nazareth till the beginning of His public life.

The Public Life of Jesus Christ

11. John, the Baptist, the Precursor of Christ

THE time was drawing near, when Jesus should show Himself to the world. Wherefore the Lord spoke to John, the son of Zachary, and commanded him to come forth from the desert to preach and baptize. John obeyed and came into the country about the river Jordan.

John was clothed in a garment of camel's hair, with a leather girdle around his loins, and his food was wild honey and locusts. He cried aloud to all the people: "Do penance, for the kingdom of heaven is at hand."

The people of Jerusalem and of the whole land of Judea came to John. They confessed their sins and were baptized. When John saw the Pharisees and the Sadducees among the multitudes that came to hear him, he cried out to them,

не плодить доброго овочу, буде зрубане і кинене в огонь.”

Многі думали, що Іван це Христос, якого пророки предсказали. На те Іван казав їм: “Я хрещу Вас водою, а прийде сильніший він мене, котрому я недостойний розв'язати реміння Його обува. Той буде хрестити вас Святим Духом і огнем.”

12. Хрещення Ісуса: Діявол Спокушує Його

КОЛИ Ісус Христос мав около трийцять років, полишив Назарет і пішов над ріку Йордан, щоб охреститися в Івана. Іван спершу збороняв Йому, уважаючи себе недостойним сповнити так велике діло. І він сказав до Ісуса: “Мені треба в Тебе хреститися, а Ти приходиш до мене?” Христос у відповідь сказав: “Лиши це тепер, бо так треба нам сповнити всяку правду.” Тоді Іван охрестив Його. І відчинилося небо, і дався чути голос Бога Вітця: “Це Син мій улюблений, котрого Я собі вподобав.” І зійшов Святий Дух у виді голуба на Ісуса.

По хрещенні пішов Ісус на пустиню, де перебув сорок днів і ночей на молитві і пості. Коли зголоднів, приступив до Нього діявол і сказав: “Коли Ти Божий Син, скажи, щоб це каміння сталося хлібом.” А Ісус у відповідь сказав: “Написано: не одним хлібом житиме чоловік, але всяким словом, що виходить з Божих уст.”

Тоді діявол взяв Його в Єрусалим, поставив Його на крилі церковнім, та сказав: “Коли Ти Божий Син, то кинься вниз, бо написано, що Бог прикаже своїм ангелам, щоб Тебе на руках несли, щоб Ти не спотекнув о камінь свою ногу.” На те Христос відповів: “Не будеш спокушувати Господа Бога твого.” І знов взяв Його діявол на дуже високу гору, і показав Йому всі царства світа та їх славу. Відтак сказав: “Це все дам Тобі, наколи припадеш і поклонишся мені.” А Ісус сказав до діявола: “Геть від Мене сатано! тільки одному Богу треба поклонятися і Йому одному треба служити.” Тоді відступив діявол від Ісуса, а прийшли ангели і служили Йому. Після цього Христос розпочав свою прилюдну науку і працю.

13. Ісус, Божий Агнець

ПОВЕРНУВШИ з пустині, Ісус прийшов знов над Йордан. Коли Іван побачив Його надходячого, закликав до зібраного народу: “Це Божий Агнець, що бере на Себе гріхи світа. Це той, про котрого я казав: по мені іде муж, що переді мною був, бо перше був чим я.” Потім Іван свідчив, що Христос є Син Божий, бо в часі Його хрещен-

“Do penance, and do not say to yourselves, ‘We have Abraham for our father’; for I say to you that God is able out of these stones to raise up children to Abraham. For the axe is about to be laid to the root of the tree, and every tree that does not yield good fruit, shall be cut down and cast into the fire.”

Many thought that he was the promised Messias. John told them he was not. He said, “One mightier than I is coming after me, the strap of whose sandals I am not worthy to stoop down and loose. I baptize with water but He will baptize you with the Holy Spirit and with fire.”

12. Jesus is Baptized and Tempted

WHEN Jesus was thirty years of age, He went from Nazareth to the river Jordan, to be baptized by John.

At first John refused to baptize our Lord, saying he was not worthy to perform so great an act. He said to Jesus: “I ought to be baptized by Thee, and comest Thou to me?” But Jesus said to him: “Permit it now, for so it becomes us to fulfill all justice.” Then John yielded and baptized Jesus.

And behold, the heavens were opened, and the Holy Ghost came down upon our Lord in the form of a dove. Then a voice from heaven was heard, saying, “This is My beloved Son, in Whom I am well pleased.”

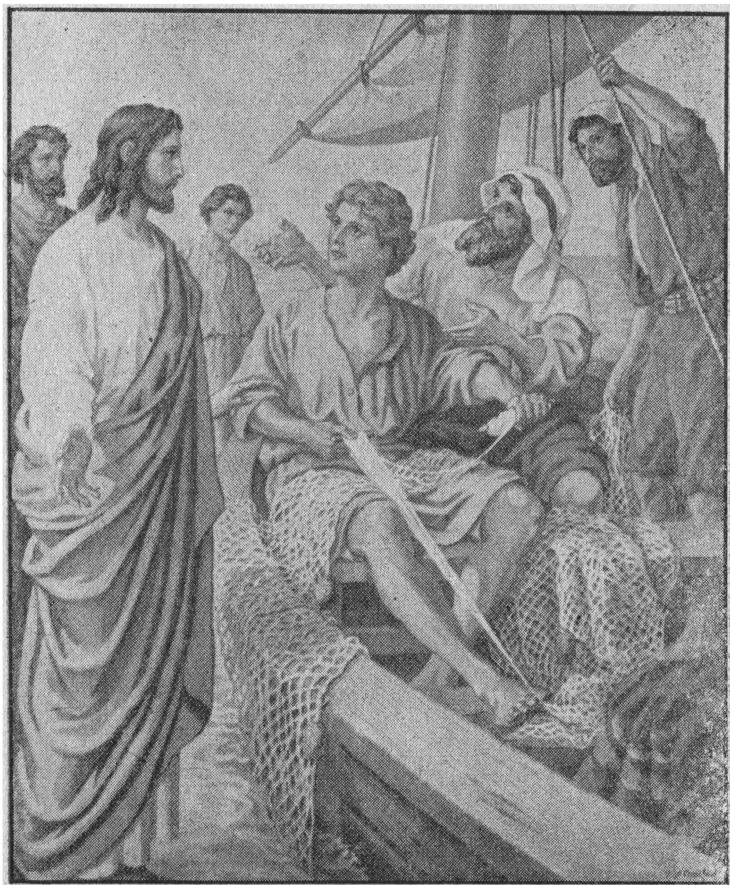
After the baptism Jesus was led by the Spirit into the desert, to be tempted there by the devil. After fasting forty days and nights, Jesus was hungry. Then the devil came to Him and said, “If Thou be the Son of God, command that the stones be made bread.” But Jesus answered: “It is written: man lives not by bread alone, but by every word that proceeds out of the mouth of God.”

Then Satan carried Jesus to Jerusalem, where he placed Him on the pinnacle of the temple. He told our Lord to cast Himself down, and if He is truly the Son of God, the angels would protect Him. But Jesus said, “Tempt not the Lord thy God.” Again the devil took Jesus to a very high mountain, and showed Him all the kingdoms of the earth. Then he said to our Lord: “All these I will give Thee, if falling down, Thou wilt adore me.” And Jesus answered again, “Begone, Satan! for it is written: ‘The Lord Thy God, thou shalt adore, and Him alone shalt thou serve.’” Then the devil left Jesus, and behold, angels came and administered to Him.

ня він бачив, як Святий Дух сходив з неба і вєребував на Нїм.

14. Ісус Покликує Перших Учнів

КОЛИ одного разу Христос переходив попри Йордан, двох учнів Іванових, Андрій і Іван побачили Його і

Ісус покликує перших учнів

осталися при Нїм. Над вечером Андрій привів до Ісуса свого брата Симеона. Побачивши Симеона, Ісус промовив до Нього: "Ти є Симон, син Йони, від тепер ти будеш зватися Петро," то є: камінь.

13. Jesus, the Lamb of God

SOME time after the temptation, Jesus returned to the country about the river Jordan. When John saw Him, pointing to Him, he exclaimed to the multitude of the people: "Behold, the Lamb of God, who takes away the sins of the world. This is He, of whom I said: 'After me comes a man, who has been set above me, because He was before me.'" And John testified that Jesus is the Son of God, because at the time of His baptism, he saw the Holy Spirit descending and abiding upon Him.

14. The first Disciples of Jesus

AS Jesus was walking on the banks of Jordan, two disciples of John, named Andrew and John, saw Him and remained with Him. Toward the evening Andrew brought Simon, his brother, to Jesus. When Jesus met Simon, He addressed him, "Thou art Simon, the son of Jona; hereafter, thou shalt be called Cephas, that is to say: Peter a rock."

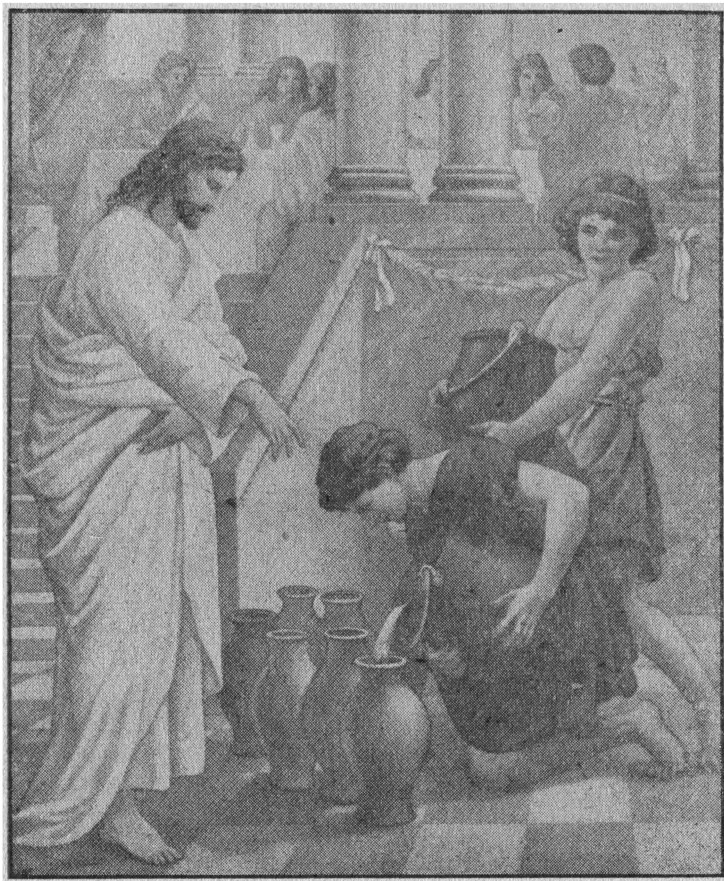
The next day Jesus saw Philip and said to him, "Follow Me." Now Philip had a friend Nathanael, an upright man. He hastened to seek him, and found his friend sitting under a fig-tree. There he told Nathanael that at last the Messias was come, and Jesus of Nazareth was the person. Knowing that Jesus was from Nazareth, Nathanael said to Philip, "Can anything good come from Nazareth?" Philip answered: "Come and see."

When Jesus saw Nathanael coming, He said, "Behold, an Israelite indeed, in whom there is no dishonesty." Nathanael was very much astonished when Jesus told him how Philip had found him under the fig-tree, and how He had known him before. Filled with wonder and respect, Nathanael bowed down before Jesus and acknowledged Him to be the Son of God. Then he became one of Christ's disciples, under the name of Bartholemew.

15. The Marriage at Cana

THREE days after these events, there was a wedding, at Cana, a little town of Galilee. Jesus, Mary and also the newly-chosen disciples were among the guests. While they were at table, the wine failed. Seeing this, Mary said to Jesus, "They have no wine." Jesus answered, "My hour has not yet come." This answer did not discour-

На другий день Ісус, вибираючись в дорогу до Галилеї, стрінув Филипа та сказав до нього: “Піди за мною.” А Филип мав чесного приятеля Натанаїла (або Вартоломея). Отож він побіг до нього, і знайшовши його під фіговим деревом, сказав до нього: “Ми найшли того, про котрого писав Мойсей в законі і пророки: Ісуса з Назарету.” На

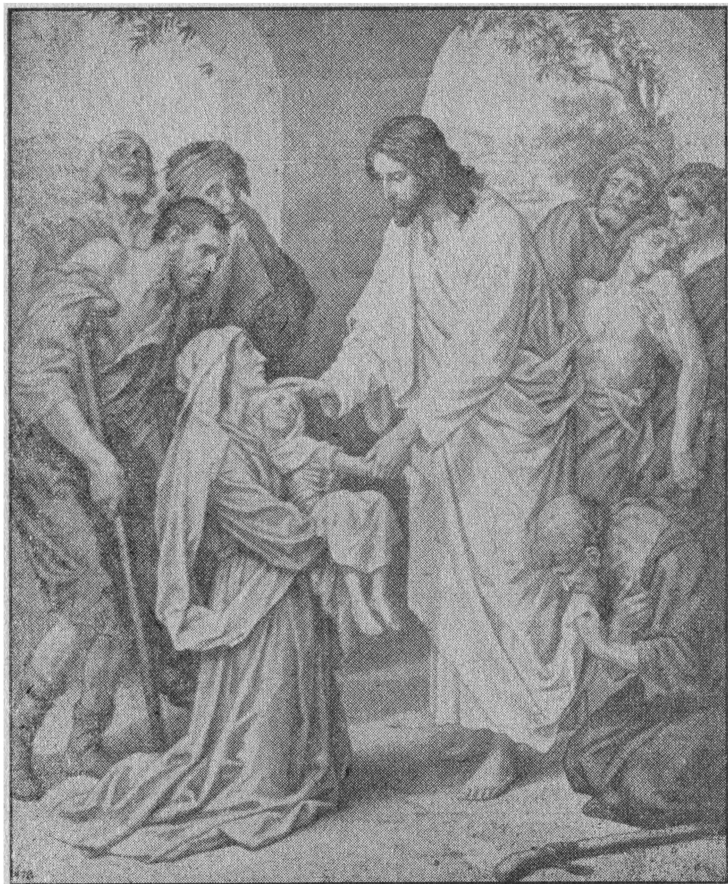

Весілля в Кані Галилейській

те сказав Натанаїл: “Чи з Назарету може що доброго бути?” Сказав йому Филип: “Прийди і подивися!” і привів його до Ісуса. Побачивши Натанаїла сказав Ісус: “Це правдивий Ізраїльтянин, в котрім нема облуди.” Зачудова-

age Mary. She said to the waiters, "Do whatever He tells you."

Now there were in the room six water-jars of stone, each holding two or three measures. And Jesus said to the waiters, "Fill the pitchers with water." They filled them up to the brim. Then Jesus said to them: "Draw out now, and

Jesus heals the sick

carry it to the chief steward." They did as they were instructed to do. The chief steward tasted the water that had been changed into wine. But he did not know where the wine came from. So he said to the bridegroom, "Every man

ний Натанаїл поспитав: “Звідки мене знаєш?” Ісус відповів йому: “Заки Филип покликав тебе, Я бачив тебе під фіговим деревом.” Натанаїл закликав: “Учителю, Ти є Божий Син, Ти є цар Ізраїля.” І від тоді Натанаїл стався одним з учеників Христа.

15. Весілля в Кані; Перше Чудо Христа

ТРЕТОГО дня потім відбулося весілля в Кані галилейській. На весілля запрошено Ісуса, Марію і учнів Христових. Підчас забави не стало вина. Коли Марія завважила це, вона сказала до Ісуса: вина не мають. А Ісус відповів: “Ще не прийшла Моя година.” Ця відповідь не знеохотила Марію. Отож вона сказала до слуг: “Робіть те, що Він вам скаже.”

В кімнаті було шість камяних посудин, а кожда з них містила в собі дві або три ведра. По хвилі сказав Ісус до слуг: “Наповніть посудини водою,” і наповнили їх до верха. Потім сказав Ісус: “Черпайте тепер і несіть старості.” Староста, котрий не знав, що зайшло, покушав того напитку і здивувався. Він сказав: “Кождий чоловік подає спершу добре вино, а коли вже напюються, тоді підліше, а ти заховав добре вино аж до цього часу.”

Це було перше чудо Ісуса Христа. Наш Спаситель зробив його на просьбу Своєї Матері. Учні бачили Його силу і увірили в Нього.

16. Ісус Проганяє Купців з Церкви

ВТОЇ час пішов Ісус до Єрусалиму на великодні свята. Коли зайшов до церкви, побачив як купці продавали в притворі воли, вівці і голуби на жертви. Там Він також бачив мінячів, що міняли гроші. З ревности і з пошани до Божого дому, Він зробив бич з мотузів, і прогнав з церкви всіх купців wraz з волами і вівцями. До тих, що продавали голуби, сказав: “Винесіть то звідси і не робіть з дому Мого Вітця, дому торгівлі.”

Жиди, що були в церкві і бачили, що сталося, розгнівалися і спитали Ісуса, хто дав Йому власть так чинити. А Христос відповів їм: “Розваліть цю церкву, а в трох днях Я відбудую її.” Тут Христос згадував про церкву Свого тіла. Підчас тих пасхальних свят, Христос творив перед жидами много чуд. Із тої причини багато людей повірило в Нього. Але много інших не повірило. Як їх праотці, так і вони, свідомо і добровільно, замикали свої очі перед правдою.

sets good wine at first, and then that which is worse; but thou hast kept the good wine until now.”

This first miracle of Jesus was worked in Cana of Galilee, at the request of His mother. The disciples, seeing the divine power of Jesus, believed in Him.

Jesus teaches from Peter's boat

16. Jesus Drives the Sellers out of the Temple

ABOUT that time Jesus went up to Jerusalem to celebrate the feast of Pasch. When He entered the temple, He found men that were selling oxen, sheep and doves for sacrifices, while the money changers sat at their tables.

17. Розмова з Никодимом

ДО тих, що увірили в Христа належав Никодим, член високої ради. Він прийшов в ночі до Ісуса і сказав до Нього: “Учителю, знаємо, що Ти прийшов від Бога, як учитель, бо ніхто не може робити тих чуд, що Ти робиш, колиб Бог не був з ним.”

По короткій розмові, Никодим спитав Ісуса, що він має робити, щоб спастися. На те відповів Христос: “Аміль кажу тобі: Коли хто не відродиться водою і Святим Духом, не вийде в небесне царство.” Тим самим сказав Ісус, що хрещення є конечно потрібне до спасення. До тих слів додав Христос таке пояснення: “Те що родиться з тіла, є тілом; а те, що родиться з Духа, є духом.”—Значить: хрещення дає нам нове, надприродне, духовне життя.

18. Ісус коло Керниці Якова

ВТОЙ час Ірод всадив був до вязниці Івана Хрестителя. Це додало фарисеям відваги, і вони почали переслідувати Христа. Отож Христос покинув Юдею і вернув до Галилеї. По дорозі Він поступив до містечка Сихар в Самарії. Утомлений далекою дорогою, Він сів коло керниці, що її ще давно Яків казав викопати. Тимчасом учні пішли до міста купити живности.

Коли так Ісус сидів, прийшла Самарянка з міста за водою. Ісус сказав до неї: “Дай Мені пити.” Вона здивувалася і відповіла: “Як це Ти, жидовин, просиш пити у мене, жінки Самарянки? Таж жиди не пристають з самарянами.” Ісус сказав їй, що колиб вона знала, хто просить у неї води, вона просилаб у Нього і Він дав би їй води живої. Почувши про живу воду, і про це, що хто її напеться, вже більше не запрагне, жінка сказала: “Господи, дай мені цієї води.” Тоді Ісус виявив їй гріхи минулого життя. А жінка сказала: “Господи, виджу що Ти є пророк.”

Самаряни мали святиню на горі Гаризім, недалеко міста Сихар. Там вони приносили жертви Богу, так як жиди це робили в Єрусалимі. Отож ця самарянка бажала дізнатися хто має слухність, жиди чи самаряни. Але Ісус відповів їй: “Жінко, вір мені, що йде година, і тепер є, коли правдиві поклонники будуть поклонятися Вітцеві духом і правдою.” Тоді жінка згадала за Месію, що має прийти, а Христос сказав їй, що Він сам є тим Месією, що Його пророки предсказали. Тоді жінка оставила свій збан і сейчас пішла у місто та оповіла людям про все. Самаряни прийшли і просили Ісуса, щоб остався з ними. Христос перебув в них два дні, навчаючи їх, і много із самарян увірили в Нього.

Animated with holy zeal, Jesus made a whip of small cords and drove out those that profaned the house of God.

Some of the Jews that remained in the temple, being angry, asked by what authority He had acted. Jesus, referring to the temple of His own body, said, "Destroy this temple, and in three days I will raise it up."

During the celebration of Paschal feast, Jesus worked many miracles in the presence of the Jews in and near Jerusalem. Many people believed in Him, but many others would not be convinced of His divinity. Like their fathers of old, they wilfully closed their eyes to the light of the truth.

17. Nicodemus Comes to see Jesus

AMONG those that believed in Jesus on the occasion of this celebration, was Nicodemus, a member of the great Jewish Council. He came to Jesus in the night time and said, "Master, we know Thou art a teacher from God, for no man can do what Thou doest, if God were not with him." After they had talked together for a while, Nicodemus asked what he must do to be saved. Jesus answered: "Amen, amen, I say to thee: unless a man be born again of water and of the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh; and that which is born of the Spirit is spirit." These words referred to the necessity of baptism, which gives us a new spiritual life from above.

18. Jesus at the Well of Jacob

AT THAT time Herod cast John, the Baptist, into prison; whereupon the Pharisees, taking courage, began to persecute our Lord. Jesus therefore, left Judea and returned to Galilee. On the way He came to a town called Sichar, in the province of Samaria. Being weary, He sat down by the well which formerly Jacob had dug. His disciples went into the town to buy food.

A Samaritan woman came to the well to draw water. Jesus asked her for a drink. Now the Jews hated the Samaritans, and therefore, the woman was much surprised, when Jesus, a Jew, asked her for a drink. Then Jesus said to her, that if she knew who it was that asked her for a drink, she would perhaps ask Him for a drink, and He would give her a living water.

The woman, hearing of the living water, and how those who drank of it would never thirst again, asked for it. Then

9. Ісус Навчає в Назареті

ІСУС вернув назад до Назарету, де був вихований. Після звичаю Тін увійшов в суботу до божниці, і дав знак, що хоче читати зі святих книг. Йому подано книгу пророка Ісаї. Отворивши її, Він найшов місце, де було написано: “Дух Господен на Мені, для того помазав Мене Господь, щоб Я проповідав євангеліє убогим, уздоровляв сокрушених серцем, і проповідав в'язням випущення.” Потім Він замкнув книгу і сів, а очі всіх, що були в божниці, звернулися на Нього, особливо тоді, коли Він зачав представляти те, що пророки говорили про Месію. А ще більше дивувались, коли Христос пояснив, що ті пророцтва відносились до Нього самого. Зачудовані питались одні других: “Чи це не є син теслі (Йосифа)? Чи мати Його не називається Марія?” Знаючи наперед, що вони не узнають Його за Месію і відкинуть, Христос відізвався до них, кажучи: “Жаден пророк не є без чести, тільки в своїй вітчизні і в своїм домі.” Він пригадав їм, що навіть пророк Ілія був відкинений своїми власними людьми.

Почувши це, жиди попали в злість і заборонили Йому даліше говорити. Тоді прогнали Його з міста і вивели на верх гори, щоб звідти струнути Його в пропасть. Але Ісус вчинив, що їм нараз опали руки, а тоді Він спокійно перейшов попри них і пішов даліше.

20. Чуда в Капернаумі

З НАЗАРЕТУ Христос пішов до Капернаум і там учив в божниці. Якраз в той час був там чоловік, що мав нечистого духа. І той закликав: “Остав нас, Ісусе Назарянине! Ти прийшов, щоб нас вигубити. Знаю Тебе, хто Ти є Святий Божий.” Христос казав йому мовчати і вийти з чоловіка. І чорт, кинувши чоловіком, вийшов з нього. На всіх, що це бачили, напав страх і вони говорили один до другого: “Хто є цей, що має власть приказувати нечистим духам, і ті Його слухають?” Вийшовши з божниці, Христос поступив до дому Симона Петра і брата його Андрія. Петрова теща лежала тоді в горячці. Ісус приступив до неї, взяв її за руку, і сейчас горячка її опустила, а вона служила їм до стола.

Над вечером всі мешканці того міста, що мали хорих, особливо бісноватих, приводили їх до Спасителя, а Він клав на них руки і уздоровляв їх. Слава про Його силу і святість розходилася по цілім краю і зі всіх сторін приходили люди слухати Його.

Jesus revealed to her the sins of her past life. The woman said, "I perceive that Thou art a prophet."

The Samaritans had a temple on mount Garizim, near Sichar. There they used to offer sacrifices, as the Jews did in Jerusalem. The woman wished to know who was right, the Samaritans or the Jews. But Jesus said to her, "Woman, believe Me, the hour is coming when you shall neither on this mount nor in Jerusalem adore the Father. The hour is coming, and now is, when the true adorers shall adore the Father in spirit and in truth." Then the woman spoke of the Messias that was to come. Jesus told her, that He Himself was the Messias.

Then the woman left the water-pot, and, hastening into the town, told the people all that had happened. The Samaritans came to Jesus and asked Him to remain with them. Jesus stayed in town for two days. He instructed the people and many believed in Him.

19. Jesus Preaches in Nazareth

JESUS returned to Nazareth, His own city. It was His custom to go to the synagogue on the Sabbath day. One day when many people were present in the synagogue, Jesus rose up to read. He was given the book of Isaias, and opening it, He read this passage, "The Spirit of the Lord is upon Me. He has anointed Me to preach the gospel to the poor, and proclaim to the captives release."

Then He closed the book and sat down. All eyes were fixed upon Him, and all wondered when He began to show them what the prophets had said about the Messias. But they were confounded when He referred these prophecies to Himself. "Is not this," they said, "the son of Joseph? Is not His mother called Mary?" Knowing that they were going to reject Him, our Lord said, "Amen, I say to you that no prophet is accepted in his own country," and then He reminded them that even prophet Elias was rejected by his own people.

Hearing this, the people were filled with rage, and forbade Him to speak any more. And rising, they drove Him out of the city, and took Him to the brow of the mountain whereon their city was built, that they might cast Him down headlong. But Jesus, with calm dignity, paralyzed His enemies, passed through their midst and went His way.

21. Чудесна Ловля Риб

КОЛИ одного разу Ісус був коло Генезарецького озера, Його обступила велика товпа і всі тиснулись, щоб слухати Боже слово. Спаситель вступив в човен Симона Петра, казав відплисти від берега і звідти навчав людей. Після навчання, Христос казав Симонові відплисти на глибину

Христос уздоровляє слугу сотника

озера і закинути сіті. Але Симон сказав: “Учителю, ми працювали цілу ніч, і нічого не зловили. Однак на Твоє слово закинемо сіті.” Коли це вчинили, наловили множе-

20. The Miracles of Jesus at Capharnaum

FROM Nazareth Jesus went to Capharnaum where He taught in the synagogue. There was in the temple a man possessed by a devil. He cried out of Jesus, "What have we to do with Thee, Jesus of Nazareth? Art Thou come to destroy us? I know Thee, who Thou art; the Holy One of God." Jesus rebuked the devil, and drove the evil spirit out of the man. Then a great fear came upon the people who witnessed this miracle, and they did not know what to think.

From the synagogue Jesus went to the house of Simon Peter and Andrew, his brother. Simon's mother-in-law was very sick with fever. Jesus approached the bed on which she lay, and taking her by the hand, lifted her up. Immediately the fever left her, and she waited on them as they sat at table.

In the evening the sick and the infirm of the city were brought to Jesus. He laid His hands upon them and all were healed. The fame of His power and holiness spread all over the country, and people came to see and hear Him.

21. The Miraculous Draught of Fishes

FROM Capharnaum Jesus passed over to the Lake Genesareth, where a great crowd of people came to hear Him preach the word of God. There were two boats by the shore of the lake. Jesus went into the one that belonged to Peter, and asked Peter to push it out a little from the land. Then He sat down and taught the people.

When He had finished preaching, He asked Peter to launch out into the deep and let down His net. But Peter answered, "Master, we have labored all night and have caught nothing, but at Thy word I will let down the net." Scarcely had they done so, when the net was filled with such a quantity of fish, that it was nearly breaking. They asked their partners James and John, who were in the other boat, to come and help them.

When Peter saw this, he fell at the feet of Jesus and said, "Depart from me, O Lord, for I am a sinful man." Jesus answered: "Fear not, for henceforth thou shalt catch men."

22 The Sermon on the Mount

ON ONE occasion Jesus saw a great multitude of people gathered together to hear Him. He went up to a mountain with His disciples, and as the people placed themselves around, He taught them:

ство риб, так, що аж сіті рвалися. Треба було покликати до помочі приятелів, що були в другім човні. Ці приплили і наповнено рибами оба човни так, що мало не затопились. Коли побачив це Петро, зачудований упав у стіп Ісуса і сказав: “Відступи від Мене, Господи, бо я грішний чоловік.” Але Ісус сказав до нього: “Не бійся, від тепер будеш людей ловити.”

22. Нагорна Проповідь

ОДНОГО разу велика товпа людей зібралася, щоб Його слухати. Ісус вийшов на гору зі Своїми апостолами, а коли люди посідали около Нього, Він почав навчати, кажучи: “Блаженні убогі духом, бо їх є небесне царство. Блаженні плачучі, бо вони будуть потішені. Блаженні тихі, бо вони наслідять землю. Блаженні голодні і жадні правди, бо вони наситяться. Блаженні милосерні, бо вони доступлять милосердя. Блаженні чисті серцем, бо вони Бога оглядатимуть. Блаженні миротворці, бо вони назвуться Божими синами. Блаженні переслідувані за правду, бо їх є небесне царство. Блаженні ви, коли будуть вас ганьбити і переслідувати і злословити ізза Мене. Радуйтеся і весіліться, бо велика ваша нагорода в небі.”

Обовязки і гідність Апостолів. Звернувшись до апостолів, Ісус говорив до них: “Ви є сіль землі; колиж сіль звітріє, чим осолиться?—Ви є світло світа. Не може укритися місто положене на горі, ані не засвічують світильника і не ставлять його під посудину, але на свічнику, і світить всім, що є в хаті. Так нехай світить ваше світло перед людьми, щоб бачили ваші добрі діла, і прославляли вашого Вітця, що на небі.”

Христос Доповняє Старий Закон. Обязки Християн.—Христос навчав так: “Не думайте, що Я прийшов знівечити закон, або пророків. Я не прийшов знівечити, але доповнити. Кажу вам, що коли ваша праведність не перевершить праведности книжників і фарисеїв, не вийдете в небесне царство. —Любіть ворогів ваших і моліться за тих, що переслідують нас, щоб ви стали синами вашого Вітця, що на небі, котрий Свому сонцю велить сходити на добрих і на злих, і посилає дощ на праведних і на неправедних. Бо коли любите тих, що люблять вас, яку дістанете надгороду? Чи й митарі не роблять так само? І коли ви здоровляете тільки ваших друзів, що більш робите? Чи й погани так не роблять? Будьте отже звершеними, як і ваш Отець є звершений.”

Добре Намірєння. Сказав Христос: “Уважайте, щоб ви не виконували вашої праведности перед людьми, щоби во-

The Eight Beatitudes—

Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven.

Blessed are the meek, for they shall possess the land.

Blessed are they that mourn, for they shall be comforted.

Blessed are they that hunger and thirst after justice, for they shall be satisfied.

Blessed are the pure of heart, for they shall see God.

Blessed are the peacemakers, for they shall be called the children of God.

Blessed are they that suffer persecution for justice's sake, for theirs is the kingdom of heaven.

The Duties and Dignities of the Apostles—

Turning to the apostles, Christ said to them: "You are the salt of the earth. But if the salt loses its strength, what shall it be salted with?... You are the light of the world. A city set on a mountain cannot be hidden; neither do men light a lamp and put it under a bushel, but upon a lamp-stand, that it may give light to all that are in the house. So let your light shine before men, that they may see your good works and give glory to your Father in heaven."

Justice of the New Law. The Duties of Christians.—

Again addressing the multitude, He said: "Think not that I have come to destroy the Law of the Prophets. I have not come to destroy but to fulfill... For, I say to you, unless your justice exceeds that of the Scribes and Pharisees, you shall not enter the kingdom of heaven."

"I say to you, love your enemies; do good to those who hate you, and pray for those who persecute and calumniate you, that you may be the children of your Father who is in heaven, who makes His sun rise upon the good and the bad. . . And if you love those who love you, what reward shall you have? Do not even the publicans do that? And if you salute your brethren only, what are you doing more than others? Do not even the Gentiles do that? Be you, therefore, perfect, as your heavenly Father is perfect."

About Human Respect—Purity of Intention.—

Take heed you do not your good works before men in order to be seen by them; otherwise, you shall have no reward from your Father in heaven. But when thou givest alms, do not sound a trumpet before thee,... but let not thy left hand know what the right hand does, that thy alms be given in secret, and thy Father, who sees in secret, will reward thee."

Confidence in God.—

To show the danger of riches, Christ said: "Lay not up for yourselves treasures on earth, where rust and moth consume,

ви вас бачили: інакше не будете мати нагороди у вашого Вітця, що на небі. Коли отже даєш милостиню, не труби перед собою як лицеміри роблять в божницях і на вулицях, щоб славили їх люди.—А ти, коли даєш милостиню, нехай не знає твоя лівиця, що робить твоя правиця, щоб була твоя милостиня в тайні, а твій Отець, що бачить в тайні, заплатить тобі.”

Про Довіре в Бога. Щоб показати небезпеку на яку наражають нас багатства цього світа, Христос казав: “Не збирайте собі скарбів на землі, де ржа і міль нищать, і де злодії підкопують і крадуть. Збирайте ж собі скарби на небі, де ані ржа ані міль не нищить, і де злодії не підкопують, ані не крадуть... Бо де є скарб твій, там буде і серце твоє.—Ніхто не може двом панам служити, бо або одного зненавидить а другого полюбить, або одного буде держатися, а другим стане погорджувати. Не можете служити Богу і мамоні.”

Щоб ми не витрачували своїх сил на журби о земські річі, Спаситель сказав так: “Не журіться вашою душею, що вам їсти або пити, ані вашим тілом у що одягнутися. Чи душа не більша корму, а тіло більше одежі? Глядіть на птиці небесні, що не сіють ані не збирають у стодоли, а ваш Отець годує їх. Чи ви не много ліпші як вони? І хто з вас, журячися, може додати собі до зросту на один локоть? І одежею чого вам журитися? Подивіться на пільні лелії, як ростуть; не працюють ні прядуть. Кажу вам, що ані Соломон в своїй славі не одягався так, як одна з них... Шукайте перше царства Божого і його правди, а це все доложиться вам... Не журіться отже про завтра, бо завтрашній день буде мати свої журби. Доволі днів його злости.”

Не судити; Золота засада; Перешкоди на дорозі чеснот.—Христос продовжав Свою науку. Він сказав: “Не судіть, щоб вас не суджено. Бо яким судом судите, будете суджені, і якою мірою мірите, відміряться вам. Чого ж ти бачиш скалку в оці твого брата, а бервена в твоїм оці не бачиш?... Так усе, що хочете, щоб робили вам люди, і ви робіть їм те саме... Входить крізь вузкі ворота, бо просторі ворота і широка дорога, що веде на погибіль, і много таких, що входять нею. Як вузкі ворота і тісна дорога, що веде до життя, і мало є таких, що її знаходять... Стережіться ложних пророків, що приходять до вас в овечій шкірі, а внутрі є хижими вовками. По їх овочах пізнаєте їх. Так то всяке добре дерево родить гарні овочі, а зле дерево родить злі овочі. Чи збирають з тернини виноград, або з бодяків фіги? Не кожний що каже: Господи, Гос-

and where thieves break in and steal. But lay up for yourselves treasures in heaven, where neither rust nor moth consumes."

"Where thy treasure is, there thy heart also shall be. No man can serve two masters; for either he will hate one and love the other, or he will stand by one and despise the other. You cannot serve God and mammon." That we may not exhaust ourselves with solicitude for the things of this world, but that we may look up to our heavenly Father, who knows what things we need, our Lord said, "Look at the birds of the air; they do not sow or reap, or gather into barns; yet their heavenly Father feeds them.—And as for your clothing, why are you anxious? See how the lilies of the field grow; they neither toil nor spin. Yet I say to you that not even Solomon in all his glory was arrayed like one of these.— Seek first the kingdom of God and His justice, and all these things shall be given to you besides. Therefore do not be anxious about tomorrow; for tomorrow will have anxieties of its own. Sufficient for the day is its own trouble."

Avoid Judgements. The Golden Rule. Obstacles to Virtue.

"Do not judge, that you may not be judged. For with what judgement you judge, you shall be judged; and with what measures you measure, it shall be measured to you. But why dost thou see the speck in thy brother's eye, and yet does not consider the beam in thy own eye."

"Therefore all things whatever you would that men should do to you, even so you do also to them."

"Enter by the narrow gate. For wide is the gate and broad is the way that leads to destruction, and many there are who enter that way. How narrow the gate and close the way that leads to life! And few there are who find it."

"Beware of false prophets, who come to you in sheep's clothing, but inwardly are ravenous wolves. By their fruits you will know them. Do men gather grapes from thorns, or figs from thistles? Even so, every good tree bears good fruit, but the bad tree bears bad fruit. Therefore by their fruit you will know them."

"Not everyone who says to Me, Lord, Lord, shall enter the kingdom of heaven; but he who does the will of My Father in heaven."

When Jesus had ended His sermon, the people admired His doctrine, for He spoke to them as one having authority, and not as the Scribes and Pharisees.

поди! увійде в небесне царство, але той, хто творить волю Мого Вітця.”

Коли Христос скінчив Свою проповідь, люди подивлялися Його науку, бо Він говорив з повагою, а не так, як книжники і фарисеї.

23. Христос Уздоровляє Прокаженого і Слугу Сотника

КОЛИ Ісус зійшов з гори, прийшов до Нього один прокажений і поклонився Йому, кажучи: “Господи, коли хочеш, можеш мене очистити.” Христос простягнув руку, диткнувся його і сказав: “Хочу очисться!” І зараз очистилась його проказа. Тоді Христос сказав йому: “Іди і покажися священникові і принеси дар приписаний законом Мойсея.”

Потім Христос увійшов в Капернаум. Там приступив до Нього римський сотник і сказав, що його слуга тяжко заслаб. Цей старшина був добрим чоловіком. Він був приятелем жидів, і за власні гроші збудував їм святиню. Ісус обіцяв прийти і уздоровити хорого. Але сотник відповів: “Господи, я не достойний, щоби Ти входив під мою кришу, а тільки скажи слово і одужає мій слуга.”

Ісус похвалив віру сотника, і звернувшись до народу, сказав: “Кажу вам, що багато зі сходу і заходу придуть і засядуть з Авраамом, Ісааком і Яковом в царстві небеснім, а сини царства будуть викинені в тьму кромішну, там буде плач і скрегіт зубів.” І сказав Ісус сотникові: “Іди, і як ти увірив, нехай тобі так буде.” І одужав слуга в ту годину.

24. Христос Воскрешає Сина Вдови

ОДНОГО разу Ісус ішов до міста Наїн. З ним ішли апостоли і множество народу. Коли зближалися до брами, стрінули похоронний похід, в яким несли на цвинтар сина одинака матері, котра була вдовою. Вона ішла за домовиною і плакала ревно. Побачивши її, Христос змилювався над нею і сказав: “Не плач!” Коли ті, що несли тіло, стали, Христос приступив до мар, диткнувся тіла помершого і закликав: “Молодче встань!” Молодець встав і почав говорити. Тоді Ісус віддав його матері. Всіх, що бачили це чудо, обняв великий страх. Люди славили Бога, кажучи: “Між нами явився великий пророк і Бог відвідав Своїх людей.”

23. The Leper.—The Centurion's Servant

WHEN Jesus came down from the mountain, a leper approached Him and said, "Lord, if Thou wilt, Thou canst make me clean." Jesus stretched forth His hand touched him and said, "I will; be thou made clean." Immediately his leprosy was cleansed. And then Jesus said: "Go and show thyself to the priests, and offer the gift prescribed by the law of Moses."

After this Jesus returned to Capharnaum, where a Roman centurion approached Him and told Him that his servant was very sick. This officer was a good man. He was friendly to the Jews and had built a synagogue for them. Jesus offered to go to cure the sick servant. But the centurion said to Him, "Lord, I am not worthy that Thou should'st enter under my roof, but say only a word, and my servant shall be healed."

Jesus praised the faith of the man, and turning to the multitude that followed Him, said, "I have not found so great a faith even in Israel. Many shall come from the east and the west, and shall feast with Abraham, Isaac and Jacob in the kingdom of heaven. But the children of the kingdom—Jews, the chosen people,— shall be cast into exterior darkness; there will be the weeping and the gnashing of teeth." Then He said to the centurion, "Go, and as thou hast believed, so be it done to thee." The servant was healed at the same hour.

24. The Widow's Son of Naim

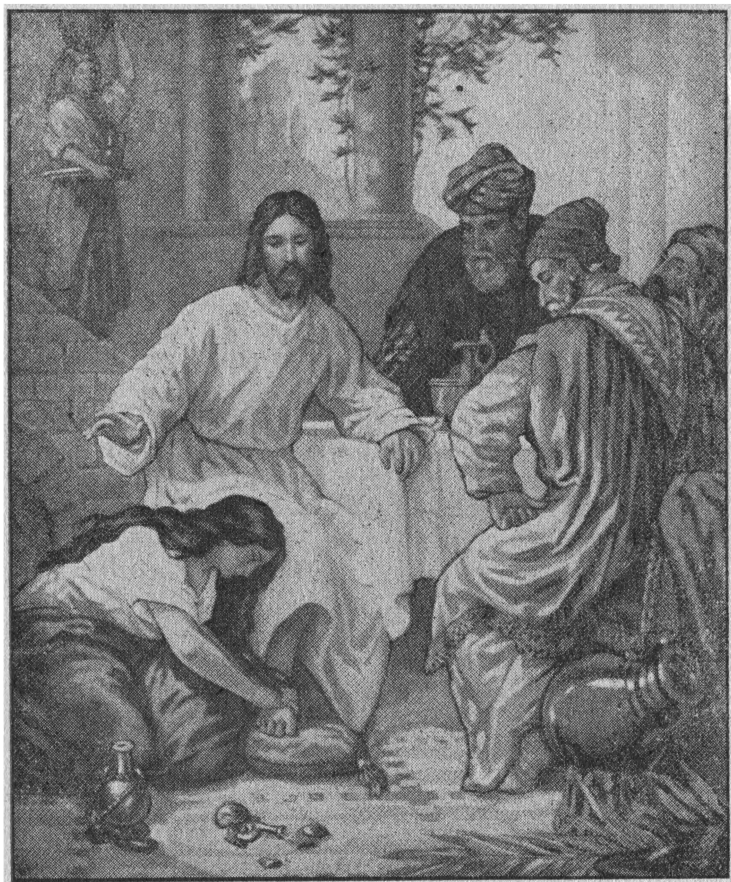
ONCE Jesus went into a city called Naim. He was followed by His disciples and a great multitude. As He drew near the gates of the city, He met a funeral procession in which a widow's son was carried out to be buried. The poor widow was plunged in sorrow. It was her only son.

When the divine Savior saw the bereaved mother, He was moved with compassion, and said to her, "Weep not." Then, coming near the stretcher on which the dead boy lay, He touched the body and said: "Arise!" The young man rose up and began to speak. Then Jesus presented him to his mother.

All those who witnessed the great miracle were afraid. They gave glory to God, saying, "A great prophet has risen up among us, and God has visited His people."

25. Розкаяна Грішниця

ОДИН фарисей, іменем Симон, запросив Ісуса Христа до себе на обід. Христос прийшов до нього і сів до стола. В тім місті була жінчина, знана всюди як велика грішниця. Однак вона користала з наук Спасителя, збудила глибокий жаль за свої гріхи і навернулася зі злої до-

Марія помазує ноги Ісуса

роги. Коли почула, що Христос гостить в Симона, сейчас постановила зробити прислугу своему Добродієві і віддати Йому честь.

25. The Penitent Woman

IN THOSE days a certain Pharisee, named Simon, invited Jesus to eat with him. Jesus went into the house and sat at table. There was in that city a woman called Mary Magdalene, who had been a great sinner. She had recently been converted by the preaching of Jesus. When she heard that our Lord was in the house of Simon, she resolved to honor her benefactor. Entering the house, she cast herself on her knees, and began to wash the feet of Jesus with her tears, and wipe them with the hair of her head. Then, kissing them, she anointed them with precious perfume she had brought. Jesus was pleased.

When the Pharisee saw this, he began to doubt in Jesus, saying to himself, "Were this man a prophet, He would surely know that this woman who touched Him is a sinner."

Jesus, reading his thoughts, said to him, "A certain money-lender had two debtors: one owed him five hundred dinarii, and the other fifty. As neither could pay him, he forgave them both. Which therefore, of the two will love his master more? Simon replied: "I suppose, he, to whom he forgave more." Then Jesus continued: "You see this woman. I entered thy house: thou gavest Me no water for My feet; but she has washed My feet with tears and dried them with her hair. Thou gavest Me no kiss; but she, since she came in, has not ceased to kiss My feet. My head with oil thou didst not anoint; but she has anointed My feet with ointment. I say to thee, many sins shall be forgiven her, because she has loved so much. But he, to whom little is forgiven, loves little."

26. The Messengers of John the Baptist

HEROD Antipas, son of that Herod who had ordered the massacre of the innocent children in Bethlehem, was now king of Galilee and Perea. This man was living with Herodias, the wife of his brother Philip, who was still living. John, the Baptist, came and said to him, "It is not lawful for thee to have thy brother's wife."

Herod and Herodias became very angry. They had John apprehended and cast into prison. But Herod would not put John to death, for he feared the people, who considered John as a great prophet.

While in prison, John had no other desire but that all the people, especially his own disciples, should believe in Jesus and follow Him. So he sent two of his disciples, in order that with their own eyes they might see the miracles

Коли увійшла в дім, упала до ніг Ісусових і стала ревно плакати з жалю. Своїми сльозами вона змила ноги Спасителя, обтерла їх волоссям своєї голови, поцілувала їх, а потім намастила їх пахучими олійками, що з собою принесла. Все те подобалося Ісусові.

Але коли те побачив фарисей Симон, погадав собі: “Котрий цей чоловік був пророком, Він знав би, що ця невіста, що дотикається Його, є грішниця.” Ісус, знаючи його мисли, сказав так: “Симоне, маю тобі щось сказати: Один добродій мав двох довжників. Один був йому винен пять сот грошей, а другий пятьдесят. А коли не мали чим заплатити, він дарував обом весь довг. “Котрий отже буде його більше любити?”, спитав Христос. Симон відповів: “Той, котрому більше подаровано.” Сказав Ісус: “Ти добре розсудив.” І говорив Христос далі до Симона: “Видиш цю невісту? Я ввійшов до твого дому, і ти не дав Мені води на Мої ноги, а вона умила Мої ноги сльозами і обтерла їх своїм волоссям. Приймаючи Мене, ти не поцілував Мене, а вона від часу як увійшла, не перестає цілувати моїх ніг. Ти не помазав Моеї голови оливою, а вона помазала Мої ноги дорогими олійками. І тому Я кажу тобі: Йї відпускається много гріху, бо її любов є велика; але кому мало прощається, мало любить.” І сказав Ісус до жінки: “Віра твоя спасла тебе; іди в мирі.”

26. Посольство Івана Хрестителя

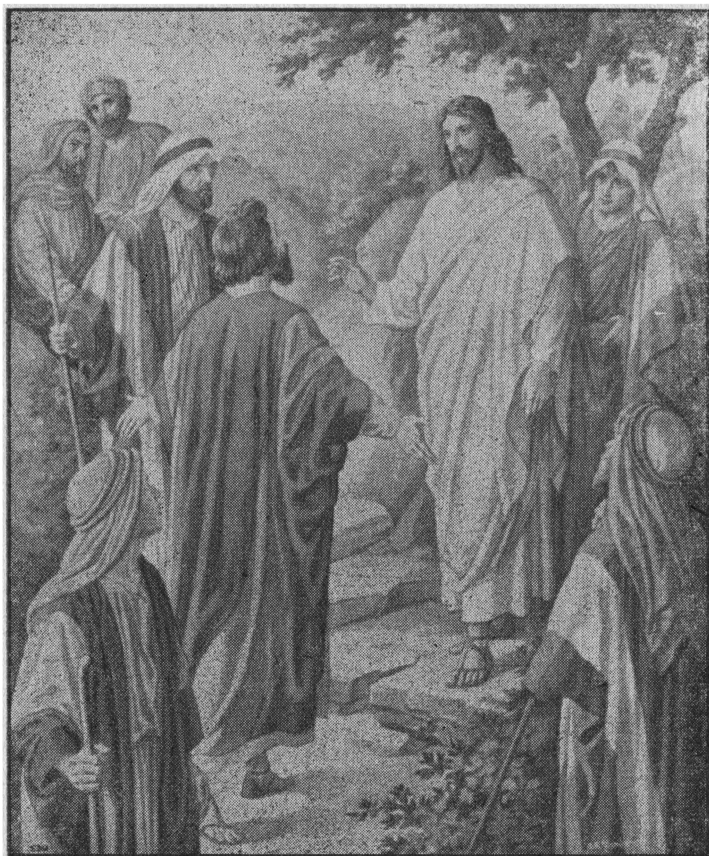
ІРОД Антипа, син того Ірода, що казав убити малих дітей, коли Христос народився в Вифлеемі, був тоді царем Галилеї і Перії. Він відібрав був свому братові жінку Іродіяду. Тому св. Іван Хреститель приступив до нього і сказав: “Не годиться тобі мати жінку свого брата.” Через це Ірод і Іродіяда попали в велику лють і жажду пімсти. Івана кинено до вязниці. Однак Ірод не видав його на смерть, бо люди уважали його за великого пророка.

Будучи в вязниці, Іван не бажав нічого іншого, лиш щоб люди, особливо його учні, повірили і полюбили Ісуса Христа. Отож він вислав до Ісуса післанців, щоб вони особисто переконались о чудах Христа і почули Його науку.

Посли приступили до Ісуса і поспитали: “Чи Ти є той, що має прийти, чи маємо іншого шукати?” Не відповідаючи їм ані “так,” ані “ні,” Христос згадав про свої чуда і сказав: “Ідіть і повідайте Іванові, що ви бачили і чули: сліпі видять, хромі ходять, прокажені очищені, глухі чують, мертві воскресают, і убогим проповідується євангеліє.” Все те давно пророкував Ісаїя про Месію, то є про Ісуса Христа.

wrought by Jesus, and that with their own ears they might hear His teachings.

These disciples came to Jesus and asked Him, "Art Thou He who is to come or shall we look for another?" Without saying, yes or no, Jesus, referring to His miracles, said, "Go

Peter professes the Divinity of Christ

and report to John what you have heard and seen. The blind see, the lame walk, the lepers are cleansed, the deaf hear, the dead arise again, and the poor have the gospel preached to them."

All these things had been long before prophesied of the Messias by prophet Isaias.

ДРУГИЙ РІК ПРИЛЮДНОГО ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА

27. Уздоровлення Хорого від Трійцять Вісім Років

ПЕРЕД великодними святами Ісус пішов знов до Єрусалиму на пасхальні торжества. В Єрусалимі був ставок, або овеча купіль, по єврейськи Витесда, що мала коло себе пять будинків, в котрих лежало много недужих, хромих, сухих і інших хорих, які чекали на порушення води. Бо ангел Божий сходив від часу до часу в купіль і порушував воду, а хто перший вступив в купіль після порушення води, одужав, якою не мучивбися недугою.

Одної суботи прийшов Христос до ставку і побачив там чоловіка, який кривав і тяжко хорував трійцять вісім років. Він пситав його: “Чи хочеш бути здоровий?” Чоловік відповів: “Так Господи, але нема кому мене занести до води, а заки я порушуся, інші випереджують мене.” Змилосердився над ним Спаситель і сказав: “Встань, бери своє ліжко і йди.” Каліка одужав в тій хвилі, взяв своє ліжко і пішов весело.

Жиди побачивши, що Христос зділав, зачали шемрати. “Це субота,” казали вони до того, що колись кривав, “і не годиться тобі брати твоєї постелі.” Але чоловік відповів: “Той, що мене уздоровив, казав мені взяти своє ліжко і йти.” Жиди питали: хто є той, що казав так робити. Чоловік не міг відповісти, бо Христос уступився від людей.

Незабавом Ісус стрінув того чоловіка в божниці і сказав до нього: “Це ти здоров, більше не гріши, щоб тобі що гіршого не сталося.” Тоді чоловік сказав жидам, що це Ісус, що його уздоровив. Жиди переслідували Христа тому, що Він уздоровив чоловіка в суботу. Але в дійсності їм не ходило о пошану до святочного дня, лиш о те, щоб відвернути людей від Христа. Це вони робили із самолюбства, зависти і гордості.

І сказав Ісус до них “Мій Отець ділає і я ділаю.” Через це жиди ще гірше розлютились і навіть наважились були вбити Його, бо Він називав Бога Своім Вітцем, роблячися рівним Богу. Тоді Христос сказав їм ясно, що Він Син Божий і рівний Вітцеві. Він говорив: “Не може Син нічого ділати сам від себе, коли не бачить, що Отець те ділає. —Бо як Отець воскрешає мертвих і оживляє, так і Син, кого хоче, оживляє... Хто слухає Мого слова і вірить в Того, хто післав Мене, має життя вічне.”

Second Year of the Public Ministry of Jesus

27. Cure of the Man who had been Infirm for Thirty Eight Years

THE return of the feast of Passover called Jesus for the second time to Jerusalem, to assist at the Paschal solemnities. There was in Jerusalem a pond, called Bethesda, having around it five porches. In these porches lay many sick, the lame, the blind and the paralytic. They were waiting for the water to be set in motion. for an angel of the Lord went down at a certain time into the pool, and moved the waters. He who first went down into the pool after the angel's visit, was cured of his disease.

On a certain Sabbath our Lord came to the pool, and saw there a man who had been lame for thirty-eight years. Jesus asked him if he wished to be cured. The unfortunate man answered that he had little chance. He said: "Sir, I have no one, when the water is moved, to put me into the pond; for while I am coming, another steps down before me." Jesus said to him: "Arise, take up thy pallet and walk!" Immediately the man was healed; he took up his pallet and went away rejoicing.

The Jews, seeing what Christ had done, began to murmur: "It is the Sabbath," they said, "and it is not lawful for thee to take up thy bed." The man answered: "He who healed me said to me: 'take up thy pallet and walk.'" The Jews asked the man: who is He that said to thee: 'take up thy pallet and walk'? The man could not tell them, for Jesus had withdrawn from the multitude.

Soon after Jesus met the same man in the temple, and said to him, "Behold, thou hast been healed; sin no more, lest some worse thing happen to thee." The man told the Jews that it was Jesus Who had cured him.

The Jews persecuted Jesus for curing the man on the Sabbath. But they murmured against our Lord, not because they had much respect for the Sabbath day, but because they were full of self-love, envy and pride. And Jesus said to them:

"My Father is working until now, and I also work." Hearing this the Jews became exceedingly angry, because He said that God was His own Father, and was, therefore, making Himself equal to God. Jesus then plainly gave them

28. Приповідь про Сівача

КОЛИ одного разу Ісус сів при березі моря, зійшлась до Нього численна товпа народу. Тому Він увійшов у човен та й сів, а весь нарід стояв на березі. Тоді Він сказав їм цю приповідь: “Ось вийшов сівач сіяти. І як він сів, то одно зерно впало при дорозі й прилетіли небесні птахи й видзьобали його. А друге впало на камянистий ґрунт, де не мало вогкості, й зараз зійшло, бо не було глибоко в землі. Та як піднялось сонце то воно привяло, а що не мало коріння, то посохло. А деяке впало між терня і підросло терня і заглушило його. А інше впало на добру землю та й дало плід, одне в сотеро, друге в шістьдесятеро, інше в трийцятеро. Хто має уши слухати, то нехай слухає.”

Христос пояснив цю приповідь так: Насіння, це слово Боже. А ті, що при дорозі це ті, що слухають, опісля приходять диявол і бере слово з їх серця, щоби увіривши, не спаслися. А ті, що на камені, це ті, що слухають, але журбами і богацтвами і розкошами життя придавлені, відходять і не приносять плоду. А те зерно, що впало на добру землю, це ті, що добрим і благим серцем слухаючи слово, заховують його і плід приносять в терпеливості.

29. Приповідь про Кукіль

ІНШУ приповідь подав їм Христос кажучи: “Небесне царство подібне до чоловіка, що посіяв добре насіння на своїй ниві. І як люди спали прийшов його ворог і насіяв кукілю між пшеницею. Коли засів підріс і висипалось колосся, то показався і кукіль. А слуги господаря прийшли та сказали: “Господарю! Хіба ж не добре зерно посіяв ти на своїй ниві? Звідки ж взявся кукіль?” А він відповів їм: “Це зробив ворог.” А слуги говорили: “Може хочеш, щоб ми пішли і випололи його?” Та він сказав: “Ні, щоб припадком визбируючи кукіль, ви разом з ним не повиривали й пшениці. Дозвольте нехай ростуть обоє разом аж до жнив. А в жнива скажу женцям: зберіть перше кукіль і звяжіть його в снопи, щоб його спалити, а пшеницю зложіть до моєї стодоли.”

Цю приповідь Христос пояснив так: “Сівач доброго зерна є Син Чоловічий. А нива, це світ. Добре ж зерно, це сини царства, а кукіль, це сини лукавого. А ворог, що його насіяв, то диявол. Жниво ? це кінець віку, а женцями ангели. Як отже збирається кукіль і огнем палиться, так буде при кінці віка з грішниками.”

to understand that He was the Son of God, and equal to the Father. He said: "Amen, amen, I say to you, the Son can do nothing of Himself, but only what He sees the Father doing.— For as the Father raises the dead and gives them life, even so the Son also gives life to whom He wills.—He who hears My word, and believes Him who sent Me has life everlasting."

28. The Parable of the Sower and the Seed

ONE day when Jesus was near the Lake Genesareth, great crowds of people came to hear Him, and sitting down on the shore He began to teach them parables. Then He spoke this parable: "Behold, the sower went out to sow. As he sowed, some seeds fell by the wayside, and the birds came and ate them up. And other seeds fell upon rocky ground, where they had not much earth; but when the sun rose they were scorched, and because they had no root, they withered away. And other seeds fell among thorns; and the thorns grew up and choked them. And other seeds fell upon good ground, and yielded fruit, some a hundredfold, some sixtyfold, and some thirtyfold. He who has ears to hear, let him hear."

Then Jesus explained the parable as follows: The seed is the word of God. That seed which fell by the wayside, are those who have heard; then the devil comes and takes away the word from their heart, that they may not believe and be saved. Those seeds that fell upon the rock are they who, when they have, received the word with joy; and these have no root, but believe for a while, and in time of temptation fall away. And that seed which fell among the thorns, are those who have heard, and as they go on their way, are choked by the cares, and riches and pleasures of life, and their fruit does not ripen. But that seed which fell upon good ground, these are they who, with a right and good heart, having heard the word, hold it fast and bear fruit in patience.

29. The Parable of the Cockle

JESUS spoke another parable, saying, "A man sowed good seed in his field, and when he slept, his enemy came and sowed cockle. When the blades of grain sprung up, the cockle appeared also. The servants wished to root out the cockle, but the master said, "No, lest while you gather up the cockle, you root up the wheat also together with it. Let both grow until the harvest, and in time of harvest, I

30. Христос Успокоює Бурю

ПОТІМ сказав Ісус до своїх учнів: “Переправмося на той бік озера,” і відчалили. Однак заки відплили, приступив до Ісуса один книжник, що бажав мати честь апостольства і промовив до Нього: “Учителю, піду за Тобою куди тільки Ти підеш.” А Ісус сказав: “Лиси мають нори і птиці небесні мають гнізда, а Син Чоловічий не має де голови склонити.” Почувши ті слова, книжник відступив від Ісуса.

Коли ж плили Христос заснув. Тоді сильна буря зірвалася так, що розбурхані філі заливали їх. Перелякані учні збудили Спасителя і закликали: “Учителю, погибаємо!” А Він вставши, загрозив вітрові і сфільованим водам і вони успокоїлись і настала тишина. І сказав їм Ісус: “Де ж ваша віра?” І налякались учні та здивовані казали один до другого: “Хто ж цей, що й вітрам приказує і воді, і слухають Його?”

31. Христос Уздоровляє Дочку Яіра

ХРИСТОС повернув до Капернаум і там чекало на Нього багато людей. Між ними був настоятель божниці, Яір. Той приступив до Спасителя і покірно благав Його, кажучи: “Господи, моя дочка вмирає, прийди, положи на ню руку, щоб одужала і жила.” Це була молода дванадцятьлітна дівчина і одиначка. Ісус пустився в дорогу враз із своїми учнями, а нарід тиснувся до Нього.

В товпі була одна кровоточива жінка, що від дванадцять років хорувала, мимо того, що видала весь свій маєток на лікарів. Вона приступила ззаду і дітнулася краю Його одежі, і зараз устало течення її крові. Але жінка сейчас пізнала, що Христос всьо знає і, що вона не втаїться. Отож вона прийшла дрожачи, припала до ніг Спасителя і сказала перед всіми, з якої причини діткнулася і як сейчас одужала. Христос промовив до неї ласкаво і сказав: “Доню, віра твоя спасла тебе, іди в мирі.”

Коли Христос ще говорив, прийшов до Яіра післанець і сказав: “Не трудь Учитель, бо твоя дочка вже вмерла.” А Христос сказав до Яіра: “Не бійся, тільки вір, а твоя дочка буде жити.” Коли вони прийшли до дому Яіра, сказав Христос до тих, що плакали: “Не плачте, дівчина не вмерла а спить.” Вони насмівались з Нього, знаючи, що вмерла. А Він взяв її за руку і закликав кажучи: Дівчино встань! І вернув її дух і зараз встала. І звелів дати їй їсти.

will say to the reapers, Gather up first the cockle, and bind it in bundles to burn; but the wheat, gather into my barn."

Jesus explained this parable, saying that the sower is the Son of God; the field is the world; the good seed represents the children of God; the cockle represents the children of the devil; the enemy who sowed the cockle is the devil; the harvest time is the end of the world, and the reapers are the angels. As the cockle is gathered and burned, so shall it happen to the wicked at the end of the world.

30. Christ Calms the Tempest

WHEN Jesus had finished speaking to the people, He said to His disciples: "Let us pass over to the other side." Before they started, a selfish Scribe, who desired to have the honor of apostleship, drew near Him and said, "Master, I will follow Thee wherever Thou shalt go." Jesus answered him: "The foxes have holes, and the birds of the air have nests; but the Son of Man has not where to lay His head." When the Scribe heard this, he went away.

During the passage across the lake, a violent storm arose. The ship was on the point of sinking, and Jesus was sleeping. In their alarm, the disciples came and woke Him, exclaiming: "Lord, save us, we are perishing." But Jesus said to them: "Why are you fearful, O you of little faith?" Then rising up, He rebuked the wind and the sea, saying, "Peace, be still!" Immediately the wind ceased, and there came a great calm. All who saw this miracle were amazed and said to one another: "Who then, is this, that commands even the winds and the sea, and they obey Him?"

31. The Daughter of Jairus

JESUS now crossed the lake again and came to Capharnaum, where people were waiting to receive Him. Among them was the ruler of the synagogue, named Jairus. He fell at the feet of Jesus and humbly prayed Him to come to his house, for his only daughter, who was now twelve years old, was lying dangerously ill. Jesus went, accompanied by His disciples and a great multitude of people.

Among these was a woman who had a hemorrhage for twelve years. She had spent all she possessed, paying the doctors, but could not be healed. But having heard of the works of Jesus, she made her way through the crowd and came close to the Master. Then stretching forth her hand,

32. Вибір і Перше Розіслання Апостолів

До Ісуса приходило щораз більше і більше народу. Коли одного разу Спаситель побачив множество людей, що ходили як вівці без пастиря, Він сказав до Своїх учнів: “Жнива справді великі, але робітників мало. Просіть же Господа жнив, щоби вислав робітників на своє жниво.”

Перебувши потім ніч на молитві, Він зібрав Своїх учнів, вибрав з них дванадцятьох, котрих назвав апостолами і розіслав їх по краю, щоб проповідали евангеліє. Імена апостолів такі: Симон Петро і Андрій, його брат; Яків, син Заведеїв, і його брат Іван; Филип і Вартоломей; Тома і Матей, Яків Молодший і Юда Тадей, Симон Зелот і Юда Іскаріот.

Висилаючи їх на проповідь сказав до них Ісус: “Ідіть і навчайте, що приблизилося небесне царство. Хорих уздоровляйте, вмерлих воскрешайте, прокажених очищайте.” Христос казав своїм апостолам, щоб нічого не брали на дорогу, лиш палицю, “бо робітник є достойний своєї заплати.” В той спосіб Спаситель учив їх уповати на Бога, а не покладати великої надії на людські сили. Далі говорив до них Христос так: “До котрого-небудь дому ввійдете, кажіть насамперед: Мир дому цьому! Коли той дім був достойний, на нього зійде ваш мир. А коли не буде достойний, благословенство ваше вернеться до вас. Коли ввійдете до якогонебудь міста, а не приймуть вас там і не будуть слухати ваших слів, виходячи з того дому або міста, обтрясіть порошок з ваших ніг. Справді говорю вам: Відрадніше буде землі Содомській і Гоморській в день судний, як тому містові.”

Потім Христос згадав про труднощі з якими апостоли мали стрічатися в своїй місійній праці. Він сказав: “Я посилаю вас, як вівці між вовки. Будьте отже мудрі як змії, а прості як голуби. А стережіться людей, бо вони видаватимуть вас судам і в своїх божницях битимуть вас. І поведуть вас до намісників і царів за Мене, на свідоцтво їм і поганам. А коли видаватимуть вас, не журіться як і що скажете, бо дасться вам у ту хвилию, що маєте казати; бо не ви є тими, що говорять, але дух Вашого Вітця, що говорить у вас.”

Яко учні Христові вони мали сподіватися різних терпінь і прикростей, “бо”, сказав Христос, “не є учень над учителя, ані слуга над свого пана. Але не бійтесь тих, що тіло вбивають, а душі вбити не можуть. Бійтеся більш того, що може і душу і тіло погубити в пеклі.”

Христос предвиджував случаї, коли найблищі члени родини можуть ставити нам перешкоди до спасення. В такім

she touched the tassel of His cloak; and immediately felt she was cured.

Then Jesus turning around to the people, asked who had touched Him. The woman saw that He knew all. She came forward in great fear, and, falling at His feet, declared before all the people, for what cause she had touched Jesus, and how she was cured. Jesus spoke kindly to her, and then said, "Daughter, thy faith has saved thee. Go in peace."

While they were on their way a messenger came from the house of Jairus, saying, "The daughter is dead; do not trouble the Master any further." The father groaned in sorrow, but Jesus said to him, "Do not be afraid; only have faith and she shall be saved."

When they came to the house where the dead girl was, they found a great crowd weeping. But Jesus said to them, "Do not weep, she is not dead, but sleeping." They laughed at Him, for they all knew too well that she was dead. Then Jesus took with Him Peter, James and the parents of the girl, and taking her by the hand, said, "Thalita cumi," which means, Girl, arise! And immediately she rose up, and Jesus directed that something be given her to eat.

32. Jesus Choses and Sends His Apostles

THE number of the followers of Christ increased from day to day. Many came even from distant countries to hear Him. Seeing them wondering about like sheep without a shepherd. He said to His disciples "The harvest is great, but the laborers few... Pray the Lord of the harvest, that He sent forth laborers into His vineyard."

After spending the night in prayer, He called together His disciples and from among them chose twelve, whom He called apostles. Their names were: Peter and his brother Andrew, James and John, Philip, Bartholemew, Thomas and Matthew the publican; James the son of Alpheus, Thaddeus, Simon Zelotes and Judas Iscariot.

Having chosen His apostles, He gave them power to heal the sick, raise the dead and drive out the devils. Then He sent them forth to preach to the people that the kingdom of God is at hand. He admonished them not to work for the sake of material gain, and told them to take nothing with them, but their staff and only what is necessary. "For," said He, "the workman deserves his living." They were thus taught to put their trust in God and not hope for success through human means.

Whenever they were to enter a house, they were to salute it with these words, "Peace be to this house,!" "And," said

разі ми повинні слухати радше Бога, чим членів родини. Отож Спаситель говорив дальше так: “Хто любить батька або матір більше Мене, не є Мене достойний. А хто любить сина або доньку більш Мене, не є Мене достойний. І хто не візьме свого хреста і не піде в слід за Мною, не є Мене достойний. Хто знайшов свою душу, погубить її; а хто погубить свою душу ізза Мене, знайде її.” Це значить, що хто в цім життю шукає розкошів і вигод і має в них залюблення, той певно їх утратить скорше чи пізніше. А хто в цім життю відречеться розкошів і всяких приємностей задля Христа, той дістане пізніше стократну нагороду.

Далі Христос говорив так: “Хто Вас приймає, Мене приймає, а хто приймає Мене, приймає того, хто Мене післав.— І хто напоїть одного із цих найменших чашею студеної води, тільки в ім'я ученика, істинно кажу вам, не втратить своєї заплати.”

33. Зітнення Голови Св. Івана Хрестителя

ІРОД, що володів в Галилеї, жив з Іродіядою, жінкою свого брата Филипа. Св. Іван виступив проти цього, кажучи до Ірода: “Не вільно тобі мати жінки брата твого.” Через це цар попав в лютість і казав кинути Івана до вязниці. Він міг видати Івана на смерть, але боявся людей, бо люди уважали його за великого пророка.

І сталося так, що Ірод обходив свої уродини і з тої нагоди справив велику гостину для князів і провідних людей свого краю. На гостині була також Саломія, дочка Іродяди по першій чоловіці. Вона дуже гарно танцювала і так сподобалася Іродові, що він з радости сказав до неї: “Проси від мене чого хочеш, а все дам тобі, хочби половину мого царства.” І на те закликався.

Дівчина не знаючи чого просити, пішла до своєї мами, що наставляла на життя Івана, і горіла жаждою пімсти на нього. На запит доньки: о що просити, злобна мати відповіла: “Дай мені тут на полумиску голову Івана Хрестителя.” Ця просьба дійшла до Ірода і вона засмутила його. Однак він не хотів зломити своєї присяги, хоч до злого присяга не обов'язує. Отож він приказав катам відтяти голову Іванові, що був у вязниці. Голову мученика принесли до дівчини, а дівчина вручила її на полумиску своїй злобній матері. Довідавшись о тім учні Івана, взяли святе тіло і поховали його і донесли о тім Ісусові.

34. Розмноження Хліба. Ісус Ходить по Морі

НЕДОВГО перед празником пасхи, апостоли вернули зі своєї першої місійної подорожі і оповіли Ісусові все, що чинили. А Він сказав до них: “Відійдім на самітне міс-

He, "if that house be worthy, your peace should come upon it; but if it be not worthy, let your peace return to you. And whosoever shall not receive you, going forth out of that house or town, shake off the dust from your feet. Amen I say to you, it will be more tolerable to the land of Sodom and Gomorrah in the day of Judgement than for that town."

He next spoke of the difficulties and dangers that awaited them. He told them, "I send you as sheep among the wolves." He also predicted that they would be brought before councils, and scourged in the synagogues; they would be brought before governors and kings, but the Spirit of their Father would direct them what to say. As they were His disciples, and He was their Master, who Himself suffered much, they were to expect all these persecutions, "For," said He, "the disciple is not above his master." "But," continued He, "fear not these that kill the body and cannot kill the soul; but rather fear him that can destroy both soul and body in hell."

"Whosoever shall confess Me before men, I will also confess him before My Father in heaven. But whosoever shall deny Me before men, I will also deny him before My Father in heaven. He that loves father or mother more than Me, is not worthy of Me. And he that loves son or daughter more than Me, is not worthy of Me. And he that takes not up his cross and does not follow Me, is not worthy of Me."

Christ said these words, because He foresaw that His true followers might be sometimes oppressed even by some members of their own families. In such cases they should rather follow their divine Master, and abandon their relatives, when those prove to be an obstacle to salvation.

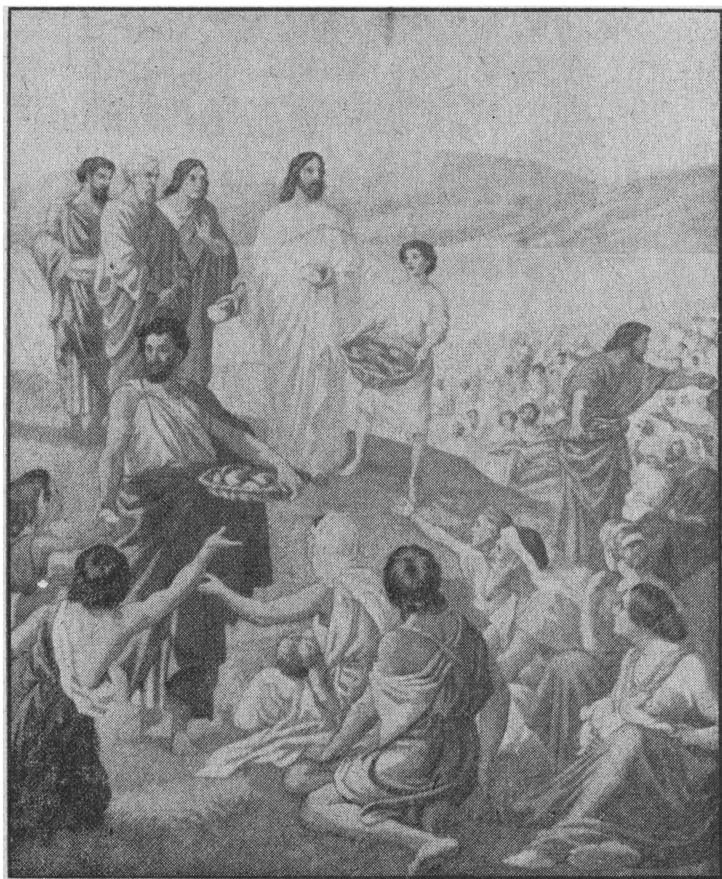
Our Lord continued: "He that finds his life shall lose it, and he that shall lose his life for My sake, shall find it." So that he who in this life looks for pleasures and comforts, and places his affections upon them, shall certainly soon lose them. Whereas he that shall, for the sake of Christ, deprive himself of the pleasures of this life, shall receive reward hundredfold in the next.

Speaking to His apostles, Jesus continued: "He that receives you, receives Me; and he that receives Me, receives Him that sent Me. And whosoever shall give to drink to one of these little ones, a cup of cold water, only in the name of a disciple, amen, I say to you, he shall not lose his reward."

33. John the Baptist Beheaded

HEROD, tetrach of Galilee, had married Herodias, his brother's wife. John, the Baptist, came to him and protested against his unlawful marriage with Herodias.

це і відпінним трохи.” Вступивши в лодку, вони поплили на спокійне місце. Але навіть і там ішло за Ним багато людей. Коли Ісус побачив так велику товпу, мав над ними милосердя, бо вони були мов вівці без пастиря. Сам не спочивши, вийшов на гору, щоб Його всі бачили і чули, і

Помноження хлібів

там з апостолами Своїми навчав людей. Коли скінчив науку звернувся до хорих і уздоровляв їх.

І як настав вечір, то приступили до Нього Його учні й сказали: “Безлюдне це місце та й пізний час. Відпусти на-рід, щоб пішов до села купити собі дещо з’їсти.” А Ісус

Herod became exceedingly angry and cast John into prison, hoping thus to silence him. He could have put John to death but he was afraid of the people, who considered John as a great prophet.

Now it happened that Herod, on his birthday, gave a banquet to the princes and nobles of his kingdom, and Salome, daughter of Herodias by her former husband, came and danced before the guests. The king was much pleased and promised to give the young woman whatever she would ask, even to the half of his kingdom. He confirmed his promise with an oath.

Before expressing her wish, Salome retired to confer with her mother, whose heart was filled with deadly hate for John. Instructed by her mother, Salome approached the king and said, "Give me here in a dish the head of John, the Baptist."

When Herod heard this he was very sad, but because of his oath, he sent word to the jailor, who had John beheaded. The head of the martyr was placed on a dish and brought to the wicked daughter who presented it to her sinful mother.

The disciples of the holy man took their master's body and buried it. They also told Jesus of what had happened.

34. Jesus Feeds Five Thousand

WHEN the feast of Passover was at hand, the apostles returned from their first mission. They told their divine Master all that they had done. And Jesus said to them, "Come apart into a desert place and rest a while." They crossed the sea of Galilee and went into a retired spot. But even there the people followed them in large numbers. Seeing the multitude, Jesus had mercy on them, because they were like sheep without a shepherd. Without giving Himself any rest, He went up a mountain and began to teach them and heal their sick.

About the evening, the apostles came to Him and said, "This is a desert place and the hour is already late; send them away, so that they may go to farms and villages about and buy themselves food to eat." Jesus said, "You yourselves give them some food." He then inquired how much bread they had. The apostles answered, "Five loaves, and two fishes."

The Jesus asked the people to sit down on the grass and, having taken the loaves and fishes, blessed them and gave them to the apostles, who distributed the food among the people. There were about five thousand men, besides the

відказав їм: “Не треба їм рожходитись; ви дайте їм їсти.” Вони сказали Йому: “Не маємо тут тільки п'ять хлібів і дві риби.” А Він сказав їм: “Принесіть Мені їх сюди.” І звелів народові сісти на траві, й взявши хліби і риби, споглянув на небо, поблагословив, переломив і дав учням хліби, а учні народові. І їли всі тай наситились, і назбирали дванацять повних кошів останків окрушин. А тих, що їли було з п'ять тисяч мучин, крім жінок і дітей.

Люди побачивши це чудо, говорили: “Це справді пророк, що має прийти на світ.” Ісус ожте зрозумівши, що хочять зробити Його царем, відійшов на гору сам один помолитись, а апостолів відіслав на захід в напрямі Капернаум. Над вечером повстала буря і філі кидали човном. А в четвертій нічній сторожі наблизився до них Ісус, йдучи по морю. Як же учні побачили, що Він іде по морю, то налякались, бо думали, що це мара, і скрикнули з жаху. Та Ісус зараз озвався до них і промовив: “Будьте спокійні, це Я, не бійтеся!” А Петро озвався до Нього і сказав: “Господи, коли це Ти, то розкажи мені прийти до Тебе по воді.” А Він сказав: “Прийди.” Петро вийшов із човна і ішов по воді. Та як побачив сильний вітер, от злякався і став потапати і закричав: “Господи, ратуй мене!” А Ісус негайно простягнув руку й схопивши його, промовив до нього: “Маловіре, чогож ти завагався?” І як вони вийшли в човен, то затих вітер. А ті, що були в човні, приступили і поклонилися Йому кажучи: “Дійсно Ти Божий Син.”

Потім Христос вернув до Капернаум зі Своїми апостолами, а люди приносили до Нього недужих і Він їх уздоровляв.

35. Христос Обіщує Хліб Життя

НА другий день люди, котрих Христос був нагодував, завважили що Його нема. Вони пішли до Капернаум і там Його знайшли. Скоро побачив їх Ісус, сказав до них: “Ви шукаєте Мене не тому, що ви бачили чуда, але що їли хліб і наситилися. Дбайте не про страву, що минається, а що перебуває в життя вічне, котру Син Чоловічий дасть вам.” Сказали отже до Нього: “Господи все давай нам того хліба.” Сказав же їм Ісус: “Я є хліб життя. Хто до Мене приходить, не буде голодувати, а хто вірить в Мене, не буде прагнути ніколи.”—“Я є хліб життя, що зійшов з неба.” А вони говорили: “Чи це не Ісус, Син Йосифа, котрого батька й матір ми знаємо? Як отже Він говорить: Я зійшов з неба?” У відповідь на їх шемрання Христос продовжав свою науку, кажучи: “Я хліб життя. Ваші вітці їли манну в пустині і померли. Це хліб, що сходить з неба,

women and children. They all ate and were satisfied. And then Jesus ordered the disciples to gather up the fragments, lest they should be lost. They did so, and filled twelve baskets with the remainder of the five loaves and two fishes.

When the people saw this wonderful miracle, they were filled with admiration and wished to make Jesus their king. But He, knowing their thoughts, withdrew from the multitude and went away to the mountain to pray, bidding His apostles to sail to the western shore, in the direction of Capharnaum.

When it grew dark and the ship was well out to sea, a sudden storm arose. The sea swelled and the ship was tossed with the waves. But behold, Jesus came to them walking upon the sea, and they did not recognize Him. They thought it was a ghost and so they cried out in terror. Immediately Jesus spoke to them, "Take courage, it is I, do not be afraid."

The Peter said to the Lord, "If it be Thou, bid me come to Thee upon the water." Jesus said, "Come." So Peter left the ship and walked upon the water, but seeing waves surging around him, he lost faith and courage, and began to sink. Terrified, he called out, "Lord save me!" Jesus, immediately stretching forth His hand, took hold of him and said, "O thou of little faith! Why didst thou doubt?" No sooner had they got into the ship than the wind ceased.

Those who were in the ship fell at the feet of Jesus and said, "Thou art truly the son of God." Then Jesus together with His disciples returned to Capharnaum. There the people brought their sick to Him and He healed them.

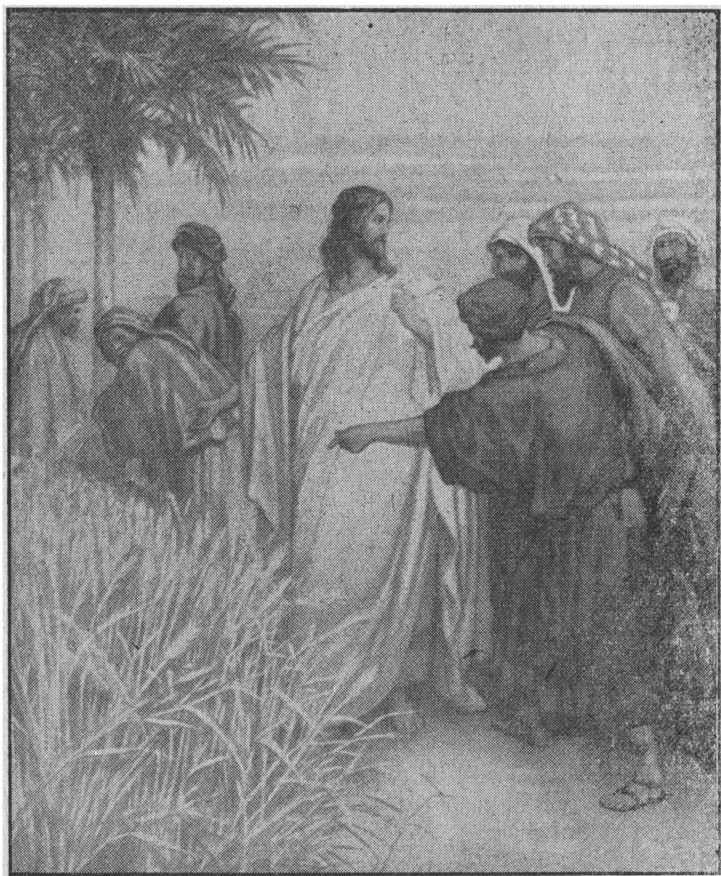
35. Jesus Promises the Bread of Life

THE day after the miracle of loaves and fishes, the people came to Jesus in the synagogue of Capharnaum. He addressed them, saying, "You seek Me not because you have seen miracles, but because you have eaten of the loaves and have been filled. Do not labor for the food that perishes, but for that which endures unto life everlasting, which the Son of Man will give you." They said therefore to Him, "Lord, give us always this bread."

But Jesus said to them, "I am the bread of life. He who comes to Me shall not hunger, and he who believes in Me shall never thirst." "I am the bread of life which has come down from heaven."

The Jews began to murmur about Him because He had said, "I am the bread which has come down from heaven," and kept saying, "Is this not Jesus, the son of Joseph, whose

щоб і не вмер той, хто його їсть.” І сперечалися між собою жида, кажучи: “Як може Він дати нам Своє тіло їсти?” І сказав їм Ісус: “Коли ви не будете їсти тіла Сина Чоловічого і не будете пити крові Його, не будете мати життя в собі. Хто їсть Моє Тіло і пє Мою Кров, має життя вічне і Я його воскресну в останній день. Бо Моє тіло це прав-

“Жнива справді великі, але робітників мало”

дивий корм, а Моя кров це правдивий напій. Хто їсть Моє тіло і пє Мою кров в Мені перебуває, а Я в нїм.”

Деякі з Його учнів говорили: “Тверде це слово і хто може його слухати?” Від тепер много з Його учнів від-

father and mother we know? How then, does He say, "I have come down from heaven?" In answer to their murmurs, Jesus continued, "I am the bread of life. Your fathers ate manna in the desert, and have died. This is the bread that comes down from heaven, so that if anyone eat of it he will not die. I am the living bread that has come down from heaven. If anyone eat of this bread, he shall live forever; and the bread that I will give is my flesh for the life of the world."

The Jews on that account argued with one another, saying, "How can this man give us His flesh to eat?" Jesus therefore, said to them, "Amen, amen, I say to you, unless you eat of the flesh of the Son of Man, and drink His blood, you shall not have life in you. He who eats My flesh and drinks My blood has life everlasting and I will raise him up on the last day. My flesh is food indeed, and My blood is drink indeed. He who eats My flesh and drinks My blood, abides in Me and I in him."

By these words our Lord wished to say that it is not enough for us to be filled with His doctrine, but He impressed in strong terms the necessity of eating His flesh and drinking His blood. The words of Jesus were hard to some of His followers. They left their Master, as likewise did some of the disciples who were murmuring, "This saying is hard, and who can bear it?" Then Jesus, turning to the Twelve, asked, "Will you also go away?" He left them their choice whether to follow Him and believe this mystery, or to withdraw from Him.

Peter, who knew that our Lord was able to fulfill His promise, at once made answer in the name of the Twelve, saying, "Lord, to whom shall we go? Thou hast the words of eternal life. We have believed and have known that Thou art Christ, the Son of God."

These words of our divine Master teach us that he cannot be saved, who, through his own fault, fails to receive the body of Christ in Holy Communion.

Third Year of Public Ministry of Jesus

36. Jesus and the Pharisees

ON THE next feast of the Passover Jesus did not go up to Jerusalem in Judea, for there the feeling was strong against Him. The spies sent by the Scribes and Pharisees began to press Him more and more. Some of them

ступили і вже не ходили з Ним. Ісус же сказав до дванадцятьох: “Чи й ви хочете відійти?” В імені всіх апостолів Петро заявив, кажучи: “Господи, до кого підемо? Ти маєш слова життя вічного і ми увірили і пізнали, що Ти є Святий Божий.”

Із цього бачимо, що не може бути спасенний той, хто з власної вини не приймає Святого Причастя.

ТРЕТИЙ РІК ПРИЛЮДНОГО ЖИТТЯ ХРИСТА

36. Ісус і Фарисеї

ІСУС не ішов до Єрусалиму на слідуючі великодні свята, бо вороги підбурювали людей проти Нього. Висланці книжників і фарисеїв підглядали і налізали на Нього що раз більше і більше. Одного разу вони винайшли напасть на учнів і сказали до Ісуса: “Чому твої учні переступають стародавній заповіт, бо вони не миють своїх рук як їдять хліб?”

На те Ісус відповів їм: “Облудники! добре пророкував про вас Ісаїя, кажучи: Цей нарід хвалить Мене устами, але серце його далеко від Мене.” Він пояснив, що припис відносно вмивання рук, це не Богом даний закон, але людська видумка. Він сказав, що нечистота спричинена тим, що хто їсть немитими руками не опоганює душу людини. Лиш гріх, то є бунт людського серця проти Божої волі, опоганює душу людини. “Бо з людського серця походять злі гадки, вбійства, чужоложства, розпуста, крадіж, кривоприсяга й богохульства; а їсти немитими руками не плюгавить людини.”

А щодо людських релігійних приписів, Христос сказав: “Кожда деревина, що її не насадив Мій Отець, буде вирвана з корінням. Не зважайте на них, вони сліпі і проводарі сліпих. А як сліпий сліпця веде, то обидва впадуть в яму.”

37. Хананейська Жінка

ЗКАПЕРНАУМ Христос забрався у сторону Тиру і Сидону. І ось вийшла Хананейська жінка і благала Його, кажучи: “Господи, Сину Давида! Злий дух мучить тяжко мою дочку.” Та Він не промовив до неї ні слова. Тоді приступили Його учні і просили Його, кажучи: “Відправ її, бо кричить за нами.” А Він озвався і сказав: “Не післано Мене, тільки до загублених овець дому Ізраїля.” Та вона

followed Christ merely for the purpose of watching Him and ensnaring Him. On one occasion they found fault with His disciples. They said they had seen the disciples sit down to table with unwashed hands, and that was not according to the tradition of the ancients. Jesus answered them, saying, "Well did Isaias prophecy of you hypocrites. These people honor Me with their lips, but their heart is far from Me." He explained that the law of washing hands before meals was invented by men, and not given by God. He said that the uncleanness in meat, contracted by eating with unwashed hands, cannot of itself defile the soul of man.

Sin alone, which is caused by the disobedience of the heart to the will of God, can make one's soul unclean. "For out of the heart come evil thoughts, murders, adulteries, immorality, theft, false witness, blasphemies. These are the things that defile a man; but to eat with unwashed hands does not defile a man."

As for the religious regulations invented by man they must disappear. Our Lord said, "Every plant that My Father has not planted shall be rooted up. Let the Pharisees alone; they are blind and leaders of the blind. And if the blind lead the blind, both will fall into the pit."

37. The Woman of Chanaan

GOING from Capharnaum, Jesus retired into the neighborhood of Tyre and Sidon. There a pagan woman of Chanaan ran after Him, crying out, "Have mercy on me, O Lord, Thou Son of David, my daughter is grievously troubled by the devil." But Jesus made no answer. The woman continued to urge her request. Jesus, wishing to try her faith, said, "It is not good to take the bread of the children, and cast it to the dogs." But she answered, "Yes, Lord, for even the dogs eat the crumbs that fall from their master's table." Jesus could not resist any longer. To teach us how powerful with God is earnest and fervent prayer, He turned to the woman and said, "O woman, great is thy faith; let it be done to thee as thou wilt." And her daughter was healed from that moment.

38. Jesus Promises Peter the Keys to the Kingdom of Heaven

WHEN Jesus with His disciples had come near the city of Caesarea Philippi, He asked them what people thought of Him. They answered that some believed Him to be John, the Baptist, other Elias, while others again said He was Jeremias or one of the prophets. But on asking

наблизилася, припала Йому до ніг і благала: “Господи, поможи мені.” Та Він відповів і сказав: “Не годиться брати хліб від дітей і кидати псам.” А вона сказала: “Так, Господи, але й пси їдять кришки, що падають із стола господарів.” Тоді Ісус відповів їй і сказав: “Жінко, велика твоя віра; нехай тобі станеться як бажаєш.” І від тої години подужала її дочка.

38. Христос Обіщує Петрові Ключі до Небесного Царства

КОЛИ прийшов Ісус в сторони Кесарії Филипа, Він питав Своїх учнів, кажучи: “За кого люди уважають Сина Чоловічого?” А вони казали: одні за Івана Хрестителя, а другі за Ілію, інші ж за Єремію, або за одного з пророків. Каже їм Ісус: “А ви за кого Мене маєте?” Симон же Петро у відповідь сказав: “Ти є Христос Син Бога живого.” А Ісус відповів і сказав йому: “Блаженний еси Симоне, сину Йони, бо не тіло і кров обявили тобі, а Мій Отець, що на небесах. А Я тобі кажу, що ти є Петро, і на цій скалі збудую Мою Церкву і ворота пекольні не переможуть її, і дам тобі ключі до царства небесного, і що звяжеш на землі, буде звязане на небесах, а що розвяжеш на землі, буде розвязане на небесах.”

39. Переображення

КОРОТКИЙ час перед страстями, Ісус взяв Петра і Якова і Івана, брата його, і повів їх на високу гору і переобразився перед ними. І засіяло Його лице як сонце, а одіж Його стала біла як світло. І це зявилися їм Мойсей та Ілія, що розмовляли з Ним. А Петро, звернувшись до Ісуса, сказав: “Господи, добре нам тут бути; коли хочеш, построїмо тут три намети, Тобі один, Мойсеєви один, і один Ілії.” Як Він ще говорив, це ясний облак отинив їх, і це голос з облака казав: “Це Мій Син улюблений в котрім Я уподобав Собі.” А учні почувши, впали на своє лице і дуже полякалися.

І приступив Ісус і діткнувшись їх сказав: “Встаньте і не бійтеся.” Колиж звели свої очі, нікого не бачили, тільки самого Ісуса. І як вони сходили з гори, наказав їм Ісус, кажучи: “Нікому не оповідайте цього видіння, доки Син Чоловічий не воскресне з мертвих.”

40. Ісус Приятель Дітей.—О Згіршенню

ОДНОГО разу, коли Ісус спочивав по тяжкій денній праці, деякі побожні матері приносили до Нього дітей, щоб Він їх обіймав і благословив. А учні побачивши, не

whom they thought He was, Peter, in the name of all, answered, "Thou art Christ, Son of the living God." And Jesus said to him, "Blessed art thou Simon, Bar-Jona; because flesh and blood have not revealed to thee, but My Father who is in heaven. And I say to thee that thou art Peter, and upon this rock I will build My Church, and the gates of hell shall not prevail against it. And I will give thee the keys to the kingdom of heaven, and whatever thou shalt bind on earth, it shall be bound in heaven; and whatever thou shalt loose on earth, it shall be loosed also in heaven."

39. The Transfiguration

A SHORT time before His passion, Jesus took with Him Peter, John and James, and went up to a high mountain to pray. And while He prayed, He was transfigured (changed in appearance) before them. His face shone as the sun, and His garments became white as snow. Moses and Elias also appeared, and began to talk with Him.

Full of joy at the sight, Peter exclaimed, "Lord, it is good for us to be here. If Thou wilt, let us set up three tents here: one for Thee, one for Moses, and one for Elias." As he was yet speaking, a bright cloud overshadowed them, and the voice of the Father in heaven said, "This is My beloved Son in whom I am well pleased. Hear Him."

At these words the disciples fell on their faces and were exceedingly afraid. Then Jesus came near and touched them, saying, "Arise, and do not be afraid." But, lifting up their eyes, they saw no one but Jesus. As they were coming down, Jesus cautioned them saying, "Tell the vision to no one till the Son of Man has risen from the dead."

40. Jesus Blesses the Children.—Avoid Scandal

ON ONE occasion, when Jesus was resting after teaching, some pious mothers brought their children to Him, that He might bless them. But the disciples, thinking that He would not trouble Himself with the little ones, strove to keep back the mothers.

The conduct of the disciples did not please our Lord, and He said to them, "Suffer little children to come to Me, and do not forbid them, for of such is the kingdom of heaven."

On this occasion our Lord said to those who stood around, "Amen, I say to you, unless you become as little children, you cannot enter the kingdom of heaven. Whoever, there-

допускали їх, думаючи, що був надто струджений. Ісус же, покликавши їх, сказав: “Позвольте дітям приходити до Мене і не бороніть їм, бо таких є царство Боже.” При цій нагоді Христос сказав до тих, що стояли около Нього: “Істинно кажу вам, коли ж не навернетесь і не будете як діти, не ввійдете до небесного царства. Хто отже упокорить-

Ісус благословить малі діти

ся як ця дитина, той є більший в небеснім царстві.”—“А хто соблазнить (приведе до гріха) одно з цих малих, що вірять в Мене, краще було б йому, як би завішано на його шию млиновий камінь і як би утонув в морській глибині.”

fore, humbles himself as this little child, he is greatest in the kingdom of heaven." "Whoever causes one of these little ones who believe in Me to sin, it were better for him to have a great mill-stone hung around his neck and to be drowned in the depths of the sea."

It is a great honor and privilege for Christian parents and teachers to train the minds of the children in the ways of God, and to guard them from the dangers of the world.

To teach us that we must renounce even what is most dear to us, rather than to remain in the danger of offending God, Christ continued: "And if thy hand or thy foot is an occasion of sin to thee, cut it off and cast it from thee." It is better for thee to enter life (heaven) maimed or lame, than, having two hands or two feet, to be cast into everlasting fire."

41. The Pardon of Injuries. The Unforgiving Servant

JESUS, continuing His teaching, said, "If thy brother sin against thee, go and show him his fault, between thee and him alone. If he listen to thee, thou hast won thy brother. But if he do not listen to thee, take with thee one or two more, so that on the word of two or three witnesses every word may be confirmed. And if he refuse to hear them, appeal to the Church; but if he refuse to hear even the Church, let him be as the heathen and the publican."

On this occasion our Lord promised to give His apostles, disciples and their lawful successors the power of binding and loosing on earth. He said, "Amen, I say to you, whatever you bind on earth shall be bound also in heaven; and whatever you loose on earth, shall be loosed also in heaven."

When Peter asked if a man should forgive as many as seven times, our Lord answered, "I do not say: seven times, but seventy times seven." Then Jesus related the following parable: A king wished to settle accounts with his servants. And when he had begun the settlement, one was brought who owed him ten thousand talents. As he had no means of paying, the master ordered him to be sold with his wife and children and all that he had. But the servant fell down and begged for time, promising to pay the debt. The master had pity on him, released him and forgave him the debt. When that servant had gone out, he met one of his fellow-servants, who owed him a hundred talents. Seizing him by the throat he demanded immediate payment. Then his fellow-servant, falling down, begged him saying, "Have patience with me, and I will pay thee all." But the unforgiving man would not allow him any time, but cast him

Проте, є то велика честь і привілей для християнських родичів і учителів, виховувати малих дітей на славу Божу і хоронити їх перед небезпеками. Хочачи навчити нас, що ми повинні радше відречися того, що є нам найдороще, чим оставати в небезпеці гріха, Христос сказав: “Коли твоя рука або твоя нога соблазняє тебе, відітни її і кинь від себе. Ліпше тобі увійти в життя калікою або кривим, як маючи дві руки або дві ноги, були вкинутим в огонь вічний.”

41. Треба Прощати Обиду.—Немилосерний Слуга

ОДНОГО разу Христос проповідав так: “Коли згрішить проти тебе твій брат, іди і викажи йому між тобою і ним одним. Коли тебе послухає, ти позискав свого брата. А коли тебе не послухає, візьми зі собою ще одного або двох, щоб при устах двох або трох свідків було стверджене кожне слово. Коли ж їх не послухає, скажи церкві; а коли церква не послухає, нехай буде тобі як поганин і митар.”

При цій нагоді Христос звернувся до Своїх апостолів, яко слуг Своєї Церкви, обіцяв дати їм та їх правним наслідникам, власть відпускати гріхи. Він сказав: “Істино кажу вам: що звяжете на землі буде звязане в небі, а що розвяжете на землі, буде розвязане на небі.”

Коли Петро спитав чи ми повинні оден другому прощати хочби до сім разів, Христос відповів: “Не кажу тобі до сім разів, але сімдесят разів сім,” то значить: все. Відтак Христос оповів слідууючу приповідь: Небесне царство подібне до чоловіка царя, що захотів обчислитися зі своїми слугами. Коли ж почав обчислятися, привели до нього одного, що був йому винен десять тисяч талантів. А коли він не мав віддати, звелів його пан продати і жінку і діти і все, що мав, і віддати. Тоді той слуга впав перед ним, кажучи “Потерпи мені, а все тобі віддам. І змилосердився пан над тим слугою, відпустив його, і дарував йому довг. Як же вийшов той слуга, найшов одного зі своїх товаришів, ро був йому винен сто динарів. І вхопивши, дусив його, кажучи: Віддай, що ти винен. Тоді впав його товариш і благав його, кажучи: “Потерпи мені (дай мені часу), а все тобі віддам.” Та він не хотів, але пішов і всадив його у вязницю доки не віддасть довгу.

Товариші його, побачивши, що сталося, були дуже огірчені і пішли і розказали свому панові про все, що сталося. Тоді призвав його пан і сказав йому: “Слуго лукавий, весь той довг я дарував тобі, бо ти благав мене. Чи ж не слід було і тобі помилувати свого товариша, як і я тебе поми-

into prison until he should pay what was due.

When the other servants saw what had happened, they were much grieved and told their master about it. The master called the unfortunate servant and scolded him for his harshness. Then he handed him to the torturers until he should pay all that was due him. Jesus concluded the parable with these words, "So also My heavenly Father will do to you, if you do not each forgive your brothers from your hearts."

42. The Good Samaritan

ONCE, while Jesus was on His way to Jerusalem, a lawyer came to Him and asked what he must do to be saved. Instead of answering him directly, Jesus put to him a counter-question: "What is written in the Law?" The man answered, "Thou shalt love the Lord, thy God, with thy whole heart, and with thy whole soul, and with thy whole strength, and with all thy mind; and thy neighbor as thyself."

Our Saviour said, "Thou hast answered right; do this and thou shalt live." "But who is my neighbor?" asked the lawyer. Then Jesus related the following parable: A certain man went down from Jerusalem to Jericho, and fell among the robbers who stripped him and went away, leaving him half dead. A priest who chanced to be travelling that way, saw the wounded man, passed on, without offering him assistance. In like manner, a Levite, when he was near the place and saw him, passed by.

But a certain Samaritan, being on his journey, came near him, and seeing him, was moved with compassion. He, going up to him, bound up his wounds, pouring oil and wine; and setting him upon his beast, brought him to an inn and took care of him.

The next day he took two pence, gave them to the innkeeper, and said, "Take care of him, and whatever thou shalt spend over and above, I, at my return, will repay thee."

Then Jesus asked the lawyer, "Which of those three, in thy opinion, was neighbor to him that fell among the robbers?" The lawyer replied, "He that showed mercy to him." And Jesus said to him, "Go and do thou in like manner."

43. Mary and Martha

WHEN Jesus had returned to Judea, He came to the town called Bethany, a short distance from Jerusalem. There He was entertained by two pious sisters named

лував?" І розгнівався його пан, і передав його мучителям, поки віддасть йому весь довг. І додав Христос: "Так і Мій небесний Отець учинить вам, коли не простите кождий свого братові від ваших сердець."

42. Добрий Самарянин

КОЛИ одного разу Ісус ішов до Єрусалиму, якийсь законник спитав Його, що робити, щоб досягнути вічного життя. А Христос спитав його: "Що написано в законі?" Законник відповів: "Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею силою твоєю і всею думкою твоєю, а ближнього свого як себе самого." І сказав йому: "Добре відповів. Це чини, а житимеш." "А хто є моїм ближнім?" спитав законник. А Ісус у відповідь сказав: "Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону і попав між розбійників, котрі обдерли його, завдали рани і відійшли, оставивши його на пів живим. А припадком один священник ішов тою дорогою, та побачивши його, минув. Так само і левіт, прийшовши на те місце і побачивши його, минув. А один самарянин, ідучи, прийшов до нього, і побачивши його, змилсердився, і приступивши, обв'язав його рани, поливаючи оливою і вином. Відтак посадив його на свою скотину, привів його в гостинницю, і доглядав його. А на другий день виняв два динарі, дав їх господареві і сказав: "Доглядай його, а що понад це видаш, я, коли поверну, віддам тобі." "Хто з цих трох, думаєш, є ближнім для того, що попав між розбійників?" спитав Христос. А законник відповів: "Той, що вчинив милосердя над ним." І сказав йому Ісус: "Іди і ти роби так само."

43. Марія і Марта

ВЕРНУВШИ до Юдеї, Христос поступив до містечка Витанії коло Єрусалиму. І одна жінка, на ім'я Марта, прийняла Його. А була в неї сестра Марія, що сіла в ногах Ісуса і слухала Божого слова. Тимчасом Марта клопоталася всілякою послугою. І станувши сказала: "Господи, чи Тобі байдуже, що моя сестра оставила мене саму послугувати. Скажи отже їй, щоб мені допомогла." А Господь у відповідь сказав їй: "Марто, Марто, журишся і клопочешся про много, а мало чого потреба. Марія вибрала добру часть, котра не відбереться від неї." Одинок найбільше потрібна річ для нас на цім світі, це є старатися о спасення душі.

Mary and Martha. Now Martha gave herself much trouble in fixing house and in preparing a meal. Mary, who was also called Magdalene, went and sat down at the feet of Jesus, listening to His words.

Martha was displeased that Mary left work to her, and complained to our Savior, "Lord, is it no concern of Thine that my sister has left me to serve alone? Tell her, therefore, to help me." But the Lord answered, "Martha, Martha! Thou art anxious and troubled about many things; and yet only one thing is needful. Mary has chosen the best part, which shall not be taken away from her."

The only thing absolutely necessary, of which our Lord spoke, is the work of salvation.

44. The Lord's Prayer

ON LEAVING Bethany our Lord passed beyond Jordan into Perea. There a disciple approached Him and asked Him to teach the disciples to pray. Jesus said, "In this manner shall you pray, 'Our Father, who art in heaven, hallowed be Thy name. Thy kingdom come, Thy will be done on earth, as it is in heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us our debts, as we forgive our debtors. And lead us not into temptation, but deliver us from evil.'

After teaching this prayer, Jesus went on to show the usefulness of prayer and the necessity of persevering in it. "Which of you shall have a friend and shall go to him at midnight, and shall say to him, 'Friend, lend me three loaves, for a friend of mine has just come to me from a journey, and I have nothing to set before him' and he, from within shall answer and say, 'Do not disturb me; the door is now shut, and my children and I are in bed; I cannot get up and give to thee'... Yet because of his persistence, he will get up and give him all he needs."

"And I say to you: Ask, and it shall be given to you; seek, and you shall find; knock, and it shall be opened to you.—If one of you asks his father for a loaf of bread, will he hand him a stone? or a fish, will he hand him a serpent? or if he asks for an egg, will he hand him a scorpion? Therefore if you, being evil as you are, know how to give good gifts to your children, how much more will your heavenly Father give the good Spirit to those who ask Him!"

44. Ісус Учить Молитися

ЗВИТАНІЇ Христос пішов зараз через Йордан до Перії. Там один з Його учнів сказав: “Господи, навчи нас молитися.” А Ісус сказав: “Коли молитесь говоріть: “ОТЧЕ НАШ, що еси на небесах, нехай святиться імя Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі так і на землі. Хліб наш щоденний дай нам сьогодні, й прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим, і не введи нас у покусу, але визволи нас від лукавого.”

Потім Христос вказав на конечність молитви і витревало-сти в молитві. Він сказав: “Хто з вас матиме друга, і піде до нього опівночі, і скажи йому: друже, позич мені три хліби, бо мій друг прийшов до мене з дороги, і не маю що подати йому. А той з середини сказав би йому: не турбуй мене, вже двері зачинені, і діти мої зі мною на постелі; не можу встати і дати тобі. . . Та задля його настоювання, встане і подасть йому скільки потребує. І я вам говорю: просіть, а дасться вам; шукайте, а знайдете; стукайте, а відчиниться вам. Бо кождей, хто просить, одержує; а хто шукає, знаходить; і стукаючому відчиниться.— Хтож з вас у батька проситиме хліба, то чи камінь йому подасть? або риби, то чи замість риби, подасть йому змію? Або коли попросить яйця, чи подасть йому скорпіона?

“Коли отже ви, будучи злими, умієте давати вашим дітям добрі дари, оскільки більше Отець з неба дасть доброго Духа тим, що просять Його.”

45. Заблукана Вівця і Добрий Пастир

ІСУС вернув до Єрусалиму на празник кучок, і зайшовши до церкви, учив. Навіть грішники приходили і слухали Його. Через те книжники і фарисеї шемрала, кажучи: “Він грішників приймає і з ними їсть.” Щоб їх повчити о своїй доброті, Христос оповів науку про доброго пастиря. Він сказав: “Котрий з вас маючи сто овець, і згубивши одну з них, не оставить девяťдесять і девять в пустині і не піде за тою, що пропала, поки не знайде її. А знайшовши, кладе на свої рамена, радіючи. І прийшовши в дім, скликає другів і сусідів, кажучи їм: Радуйтеся зі мною, бо я знайшов мою вівцю, що пропала. Кажу вам, що на небі буде більша радість над одним каючимся грішником, чим над девяťдесять і девять праведниками, що не потребують покаяння.”

“Я добрий пастир. Добрий пастир кладе свою душу за свої вівці. А наємник і хто не є пастирем, для котрого вівці не є свої, бачить, що йде вовк, і покидає вівці та втікає,

45. The Lost Sheep and the Good Shepherd

JESUS returned to Jerusalem for the feast of Tabernacles. He went into the temple and taught. Many of those that came to hear Him were publicans and sinners. When Scribes and Pharisees saw this, they began to murmur. That He might the better illustrate His character and teach a lesson, Jesus gave the following parable:

What man, having a hundred sheep, and losing one, does not leave the ninety nine in the desert, and go after that which is lost, until he finds it? And when he has found it, he lays it upon his shoulders, rejoicing. And on coming home he calls together his friends and neighbors, saying to them, 'Rejoice with me, because I have found my sheep that was lost.' I say that there will be joy in heaven over one sinner who repents, more than over ninety nine just who have no need of repentance."

"I am the Good Shepherd," said Christ. "The good shepherd lays down his life for his sheep. But the hireling, who is not the shepherd, and to whom the sheep do not belong, sees the wolf coming and leaves the sheep and flees. And the wolf snatches and scatters the sheep; but the hireling flees because he is a hireling, and has no concern for the sheep.—And other sheep I have that are not of this fold. Them also I must bring, and they shall hear My voice, and there shall be one fold and one shepherd."

46. The Prodigal Son

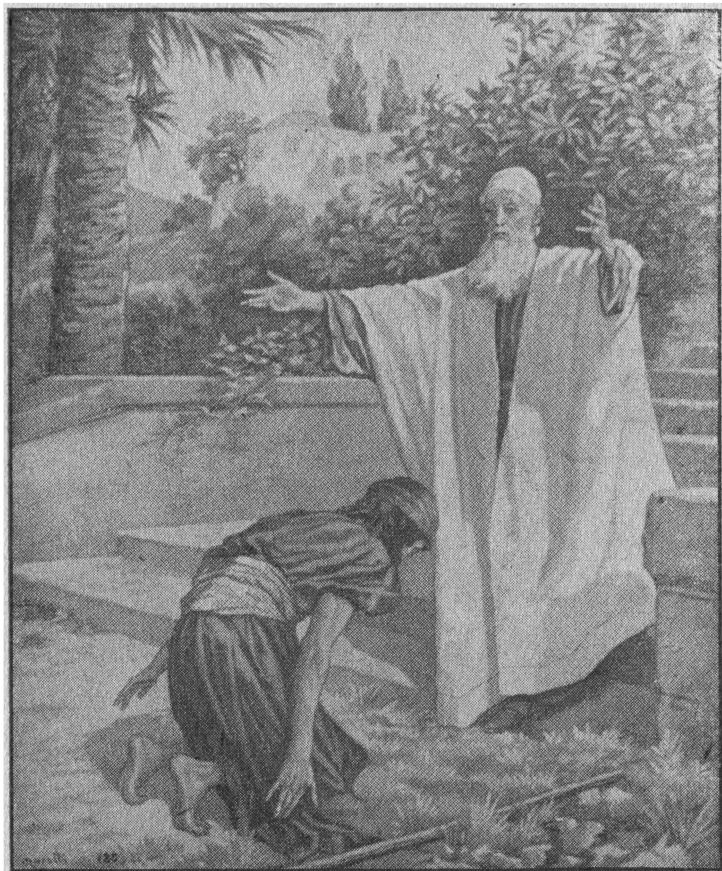
AFTER having narrated the parable which explains what a good shepherd should be, Jesus proposed another parable, saying: A certain man had two sons. And the younger of them said, Father, give me the share of property that falls to me! The father did so. Not many days later, the younger son, gathering up all his wealth, went into a far country; and there squandered his fortune in loose living. When the companions of his folly found he had no more to spend, they abandoned him, and he was reduced to extreme want.

Seeing starvation staring him in the face, he went and hired himself to a farmer, who sent him to feed swine. There he would have gladly eaten the husks that the swine were eating, but no one offered to give them to him. When he saw the awful condition to which he was reduced, he began to think and said to himself, 'How many hired men in my father's house have bread in abundance, while I am perishing here with hunger! I will get up and go to my

а вовк повирає їх і розганяє. А наємник утікає і не дбає про вівці.—І інші вівці маю, що не із цієї череди, і ті маю привести і слухатимуть Мого голосу і буде одно стадо і один пастир.”

46. Блудний Син

ОПОВІВШИ приповідь про доброго пастиря, Христос сказав іншу приповідь про доброго батька і його

Блудний син

блудного сина. Він сказав: “Один чоловік мав двох синів. І молодший з них сказав батькові: Отче, дай мені часть

father, and will say to him, 'Father, I have sinned against heaven and before thee; I am no longer worthy to be called thy son; make me as one of thy hired men.' And he arose and went to his father.

When his father saw his prodigal son approaching, he ran to him, fell on his neck, kissed him and welcomed him back to his home. And the son said, "Father, I have sinned against heaven and before thee. I am no longer worthy to be called thy son." But the father said to his servants, "Bring quickly the best robe and put it on him, and give him a ring for his finger and sandals for his feet, and bring out the fatted calf and kill it and make merry."

Now the elder son was in the fields at the time. When he returned and heard music and dancing, he called for one of the servants and asked him what this meant. On learning what had come to pass, he was angered and would not go in. He complained to his father, saying, "Behold, these many years I have been serving thee, and have never transgressed one of thy commands; and yet thou hast never given me a kid that I might make merry with my fiends. But when this thy son comes, who has devoured his means with harlots, thou killed for him a fatted calf."

But the father said, "Son thou art always with me, and all that is mine is thine; but we were bound to make merry and rejoice, for this thy brother was dead and has come to life; he was lost and is found."

This parable shows us the misery of a poor sinner who turned away from his heavenly Father. It also shows us how easily God pardons sins, when the sinner is truly sorry for them.

47. The Rich Man and Lazarus

JESUS spoke the following parable: There was once a certain rich man who was clothed in purple and rich linen, and who feasted every day in splendid fashion. At his gate lay a poor beggar, named Lazarus. He was covered with sores. He was begging for the crumbs that fell from the rich man's table, but no one had the charity to give them to him; even the dogs would come and lick his sores.

And it came to pass that the poor man died, and was borne away by the angels to Abraham in heaven. The rich man died also, and was buried in hell. And lifting up his eyes, being in torments, he saw Abraham afar off and Lazarus with him. And he cried out and said, "Father Abraham, have pity on me, and send Lazarus that he might

маєтку, що на мене припадає, і розділив їм маєток. І після недовгих днів зібрав все молодший син і відїхав в далеку країну, і там розтратив свій маєток, живучи блудно. Колиж прожив все, настав великий голод в тій країні, і він почав бідувати. І пішов і пристав до одного з горожан тої країни, а той післав його пасти безроги. І бажав наповнитися лушпинням, котре їли безроги, та ніхто йому не давав. Та роздумавши, він сказав до себе: “Скільки наємникам в домі мого батька збуває хліба, а я тут з голоду гину! Встану і піду до свого батька і скажу йому: Отче, я згрішив на небо і перед тобою, я вже не достойний зватися твоїм сином, зроби мене як одного з твоїх наємників. І вставши, пішов до свого батька. І коли був ще далеко, побачив його батько і змилосердився, і прибігши, упав на його жию і поцілував його. І сказав йому син: “Отче, я згрішив на небо і перед тобою, я вже не достойний зватися твоїм сином.” І сказав батько до своїх слуг: “Винесіть скоро найкращу одіж і одягніть його, і дайте перстень на його руку, і обуве на його ноги, і приведіть годоване теля, і заколіть, і їймо та веселімся, бо це мій син був мертвий і ожив.”

А був його старший син на полю, і коли прийшов та прибулизився до дому, почув співи і танець, і покликав одного зі слуг і спитав що це є? А коли дізнався, що сталося, розгнівався і не хотів увійти. Він скаржився батькові, кажучи: “Це стільки літ служу тобі, і ніколи твоєї заповіді не переступив, та ніколи не дав ти мені кізляти, щоб я забавився зі своїми друзями. А коли цей твій син, що проїв свій маєток з розпустницями, прийшов, ти заколов йому годоване теля.”

А він сказав: “Дитино, ти завсіди зі мною, і все моє є твоїм. Та треба було веселитись і радуватись, бо цей твій брат був мертвим і ожив, був згинув і знайшовся.” Ця приповідь представляє нещастя, в яке паде грішник. Вона також показує нам Божу доброту і Боже милосердя.

47. Богач і Лазар

ІСУС оповів слідууючу приповідь: Один чоловік був багатий і одягався в порфіру і виссон, та забавлявся кожного дня розкішно. І був один убогий, на імя Лазар, що лежав перед його воротами, цілий в струпах. І бажав насититися кришками, що падали зі стола багатого, тільки пси приходили та лезали його струпи. І сталося, що вмер убогий і занесли його ангели до Авраама в небі. Умер же і багатий і поховали його. І в пеклі будучи в муках, підняв свої очі і побачив Авраама здалеку і Лазаря на його

dip the tip of his finger in water, and cool my tongue, for I am tormented in this flame."

But Abraham said, "Son, remember that thou in thy life hast received good things, and Lazarus, in like manner, evil things; but now here he is comforted, and thou art tormented. And besides all that, between us and you, there is fixed a great gulf, so that they who wish to pass over from this side to you, cannot; and they cannot cross from your side to us."

As the last appeal, the rich man begged Abraham to send down Lazarus to his five brothers, that they might be warned not to lead a bad life, and to keep out of hell. But Abraham refused, saying, "They have Moses and the prophets, let them hear them." But the rich man said, "No, father Abraham, but if some one from the dead goes to them, they will repent." But Abraham said to him, "If they hear not Moses and the prophets, they will not believe even if some one rises from the dead."

This parable shows us that riches have evil effects, when we do not know how to use them. The rich people have the duty to help the poor. It also illustrates that poverty, when borne with patience, may help us to sanctify our soul.

48. The Cure of the Man Born Blind

AS JESUS was leaving the temple of Jerusalem on one Sabbath day, He met a man that was born blind. The disciples asked Him, "Master, who has sinned, this man or his parents, that he should be born blind?" Jesus answered, "Neither has this man sinned, nor his parents, but the works of God were to be manifest in him." Then Jesus spat on the ground and made clay, and spread the clay on the eyes of the blind man. Then He bade the man to go and wash in the pool of Siloe. The man did as he was told, and returned seeing.

Now the neighbors who had previously known him, wondered, and some of them said, "Is not this he who sat and begged?" But others denied it saying, "No, he only resembles him." But when they questioned the man himself, he replied, "I am he," and he related to them the manner in which he was cured.

The astonished neighbors brought the man to the Pharisees, whose jealousy knew no limits. The Pharisees asked the man how he had received his sight. The man told them how it happened. When they heard how Jesus had cured the blind man on the Sabbath, some said that He was God; but others said He was a sinner, because He does not keep

лоні. І закликавши сказав: “Отче Аврааме, помилуй мене і пішли Лазаря, щоби замочив кінець свого пальця в воді і охолодив мій язик, бо я мучуся в цій полуміні.” І сказав йому Авраам: “Сину, згадай, що ти зазнав добра в своїм життю, а Лазар так само зла; нині ж він тут тішиться, а ти мучишся. Та ще і до того між нами а вами велика пропасть утвердилася, щоби ті, котрі хочуть перейти звідси до вас, не змогли; ані звідти перейти до нас.” І сказав: “Прошу тебе отже отче, пішли його в дім мого батька. Бо я маю п'ятьох братів; нехай закликає їх, щоби і вони не прийшли в це місце муки.” І сказав йому Авраам: “Мають Мойсея і пророків; нехай їх слухають.” А він сказав: “Ні, отче Аврааме, але коли хто з мертвих прийде до них, то покаються.” І сказав йому: “Коли Мойсея і пророків не слухають, то й коли би хто з мертвих воскрес, не повірять.”

Ця приповідь учить, що багатство може мати на нас злі наслідки, коли ми його не уживаємо після Божої волі. Вона учить також, що убожество може допомогти нам освятитися, коли ми його зносимо терпеливо.

48. Уздоровлення Сліпо-родженого

Як Ісус виходив зі святині одної суботи, побачив чоловіка сліпого від уродження. І спитали Його учні: “Равві, хто згрішив, він чи його родичі, що сліпим родився?” Відповів Ісус: “Ані він не згрішив, ані його родичі, але щоби явилися діла Божі на нім.” Тоді Ісус плюнув на землю і зробив болото, і помазав болотом його очі і казав йому іти і вмитися в купелі Силоамській. Чоловік пішов і вмився, і вернувся видючим.

А сусіди, що знали його говорили: “Чи це не той, що сидів і просив?” Інші же говорили, що це не він, але подібний до нього. Він же говорив: “Це я,” і оповів, як йому отворилися очі. Зачудовані сусіди привели його до фарисеїв, яких зависть не мала границь. Фарисеї спитали чоловіка як він прозрів. Чоловік оповів як все сталося. Коли вони дізнались, що Христосвилічив сліпого в суботу, декотрі говорили, що це Бог; інші казали, що Він грішник, бо суботи не заховує. І повстав роздор між ними. Тоді фарисеї знов поспитали чоловіка: “Що ти говориш про Того, що отворив твої очі?” А він сказав, що це пророк. Не задоволені цею відповіддю, вони покликали його родичів і спитали їх: “Чи це ваш син, про котрого ви говорите, що сліпим родився? Як отже тепер бачить?” А родичі відповіли: “Знаємо, що це наш син, і що сліпим родився. Та як тепер бачить, не знаємо. Самого питайте, має літа, не-

the Sabbath; while others said that a sinner cannot do such a miracle.

Then they asked the man again, "What sayest thou of Him that has opened thy eyes?" The man replied, "He is a prophet." Not satisfied with this proof, they sent for his parents, and asked them, "Is this your son who you say was born blind? How then does he now see?" The parents replied, "We know that this is our son, and that he was born blind. But how he now sees, we know not. Ask himself; he is of age; let him speak for himself."

Upon this they recalled the man and said to him, "Give glory to God; we know that this man (Jesus) is a sinner." But he replied, "Whether He be a sinner, I know not. One thing I know, that I was born blind and now I see." Then they inquired, "What did He do to thee? How did He open thy eyes?" The man answered, "I have told you already and you have heard. Why would you hear again? Would you also become His disciples?" The Pharisees became angered and cast him out.

Some time later, Jesus met the man and asked him if he believed in the Son of God. The man inquired, "Who is He, Lord, that I may believe Him?" Jesus replied, "Thou hast seen Him, and it is He who is talking with thee." The man said, "I believe, O Lord." And falling down he worshipped Him.

49. The Ten Lepers

ONE day when Jesus was at the frontiers of Samaria and Galilee, He was approached by ten lepers. Like other lepers they were forbidden by the law of Moses to live in towns, or mingle among other people. They lived in the country apart by themselves.

Now these poor victims of the dreaded disease, standing afar off, cried out to our Lord, "Jesus, Master, have mercy on us." When Jesus saw them He said, "Go and show yourselves to the priests." And as they went, they were made clean.

But one of them, seeing that he was cleansed, returned and with a loud voice glorified God. He fell on his face at the feet of Jesus and thanked Him for the favor. And he was a Samaritan. But Jesus said, "Were not ten made clean? And where are the nine? Has no one been found to return and give glory to God, except this foreigner?" And our Lord said to the man, "Arise, go thy way, for thy faith has saved thee."

хай сам про себе говорить.” І покликали вдруге чоловіка і сказали йому: “Віддай славу Богу. Ми знаємо, що цей чоловік (Ісус) є грішний.” Він відповів: “Чи грішний, не знаю; одно знаю, що я був сліпим, а тепер бачу.” І спитали його знов: “Що зробив тобі? Як отворив твої очі?” Чоловік відповів: “Я вже вам сказав і ви чули. Що ще хочете почути? Чи ви хочете стати Його учнями?” Фарисеї розлюстившись і викинули його геть.

Пізніше Ісус стрінув чоловіка і спитав його: “Чи ти віриш в Сина Божого?” Чоловік відповів, кажучи: “А хто Він, Господи, щоб я увірив в Нього?” І сказав йому Ісус: “І бачив ти Його і говорить з тобою.” А він сказав: “Вірю Господи,” і поклонився Йому.

49. Десять Прокажених

КОЛИ Ісус ішов до Єрусалиму і зближався до одного містечка, яке лежало коло границі між Галилеєю і Самарією, стрінуло Його десять прокажених. Закон Мойсея забороняв таким хорим зближатися до здорових людей. Отож вони стояли здалека і кликали голосно: “Ісусе, учителю, помилуй нас!” Коли Ісус побачив їх, сказав: “Ідіть і покажіться священникам.” І сталося, що коли ішли, стали очищені. Один з них, коли побачив, що одужав, вернув, величаючи Бога. І впав на лице перед Ісусом і дякував Йому за велику ласку. А цей був Самарянин. Ісус же сказав: “Чи не десять очистилося? А девять де? Не найшлися, щоби вернути і дати славу Богу, крім цього чужинця. І сказав йому: “Встань, іди, віра твоя спасла тебе.”

50. Митар і Фарисей

СКАЗАВ Ісус цю приповідь: Двох людей увійшло в храм молитися. Один фарисей а другий митар. Фарисей, стоячи, так в собі молився: Боже, дякую Тобі, що я не такий як прочі люди, рабівники, не справедливі, чужоложники, або як цей митар. Пощу два рази на тиждень, десятину даю зі всего, що маю. А митар здалека стоячи, не хотів і очей звести до неба, а бив себе в груди, кажучи: Боже, милостив будь мені грішному. Кажу вам, цей відійшов у свій дім більш оправданий від того. Бо кожний, хто виносить себе, буде понижений, а хто понижає себе, буде висшеним.

51. Богатий Молодець

РАЗ один богатий і молодий князь приступив до Ісуса і спитав: “Учителю, що маю робити, щоб мати життя вічне?” А Ісус сказав йому: “Заповіді знаєш: не чужолож,

50. The Pharisee and the Publican

JESUS spoke the following parable:—Two men went into the temple to pray; the one a Pharisee, and another a publican. The Pharisee stood and prayed thus: "O God, I thank Thee that I am not like the rest of men: robbers, dishonest, adulterers, or even like the publican. I fast twice a week; I pay tithes of all that I possess." But the publican, standing afar off, would not lift up his eyes to heaven, but kept striking his breast, saying, "O God, be merciful to me the sinner!"

"This man," said the Lord, "went down to his house justified rather than the other; because every one that exalts himself shall be humbled, and he that humbles himself shall be exalted."

The Rich Young Man

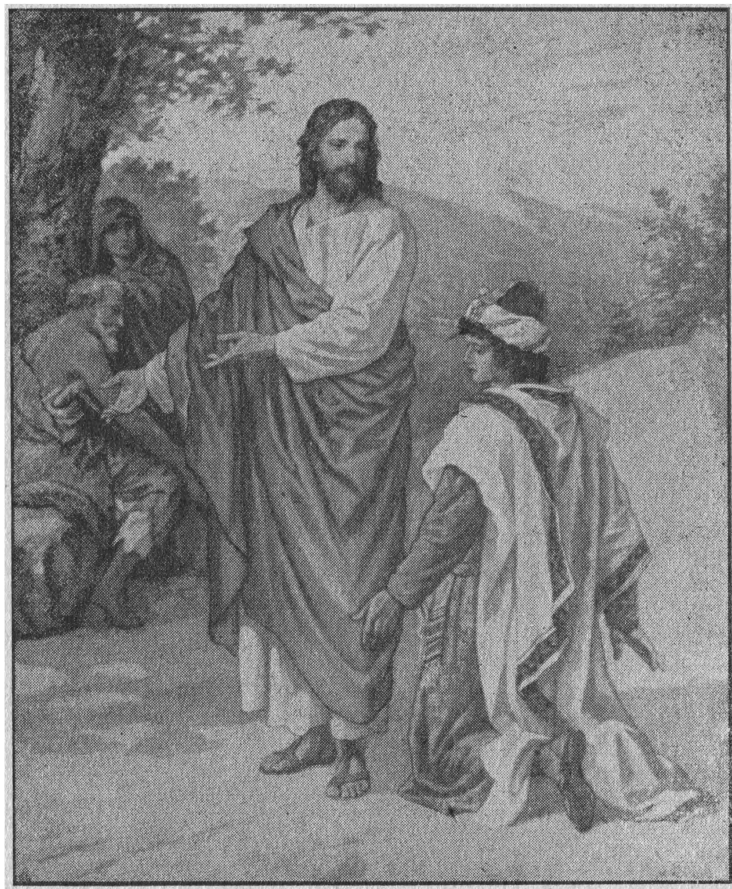
ARICH young man came to Jesus and asked what must he do to be saved. Jesus bade him keep the commandments. But the young man asked, "What commandments?" Jesus said, "Do not kill, do not steal, do not bear false witness, honor thy father and thy mother." The young man said he had kept all these from his youth. Then Jesus said, "One thing is still lacking to thee: sell all that thou hast, and give to the poor, and thou shalt have treasure in heaven; and come and follow Me."

When the man heard these words, he went away sad, for he was very rich. Seeing him become sad, Jesus said to His disciples, "With what difficulty will they, who have riches enter the kingdom of God! For it is easier for a camel to pass through an eye of a needle, than for a rich man to enter into the kingdom of God." The disciples knew that this was a figure of speech intended to express something very difficult, and they wondered at these words. But Jesus added: "With men it is impossible, but not with God; for with God all things are possible."

Speaking of the reward that awaited the faithful servants, Jesus said to His disciples, "Every one that has left house or brothers, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands for My name's sake shall receive a hundred-fold in time, and shall possess life everlasting." Then our Savior narrated the following parable:

The kingdom of heaven is like to the master of a vineyard. In the morning he went out to hire laborers. When he had agreed with the laborers for a penny a day, he sent them into the vineyard. He went out at the third and the

не убий, не кради, не свідчи ложно, шануй твого батька й матір.” А він сказав “Це все заховував я від моєї молодости.” А Ісус, почувши, сказав йому: “Ще одного тобі не достає: все, що маєш, продай і дай убогим, а матимеш скарб на небі, і прийди і ходи за Мною.” Він, почувши це,

Богатий молодець

засмутився, бо був дуже багатий. А Ісус, побачивши, сказав: “Як трудно тим, що мають гроші, увійти в царство Боже. Бо легше верблюдові крізь ушко голки перейти, як багатому увійти в царство Боже. І сказали ті, що слухали:

sixth and the ninth hours, and seeing other men standing idle in the market place, he sent them into his vineyard.

In the evening the master called his laborers and paid them each a penny, beginning from the last laborer. But when those who had labored from the morning came, and received only a penny, they began to complain because the others, who had not labored as much as they, had been made equal to them. The master addressed one of them, saying, "Friend, I do thee no injustice; didst thou not agree with me for a penny. Take what is thine and go thy way. I will also give to this last even as to thee. Or have I not a right to do what I chose? Art thou envious because I am generous?" Jesus concluded the parable saying, "So shall the last be first, and the first be last, for many are called, but few are chosen."

The Jews, who were first the chosen people of God, rejected Jesus, and became last; the Gentiles who embraced the doctrine of Christ, took the place of the chosen people, and thus became first.

53. The Resurrection of Lazarus

JESUS was in the country about the river Jordan. There He received a message from two sisters Mary and Martha of Bethany, that Lazarus, their brother, was very sick. But Jesus still remained in the same place for two days. Then He said to His disciples, "Let us go to Judea. Lazarus, our friend, sleeps. But I go that I may wake him from sleep." When He came to Bethany, Lazarus had been four days buried. Martha met Him and complained that He had been so slow. She exclaimed, "Lord, if Thou hadst been here, my brother would not have died." And Jesus said to her, "Thy brother shall rise again."

Then Martha, going into the house, called her sister Mary, and said, "The Master is here and calls thee." Mary rose quickly and went to Him. She fell at the feet of Jesus and exclaimed, "Lord, if Thou hadst been here, my brother would not have died." When Jesus saw her weeping and the friends who had come with her, He groaned in spirit and asked, "Where have you laid him?" They answered, "Come and see." Then they brought Jesus to the grave. Jesus told them to remove the stone that was laid against the door of the grave, and lifting up His eyes to heaven in prayer, He cried out, "Lazarus, come forth!" Immediately Lazarus rose and came forth from the grave, bound in napkins and grave-clothes. And Jesus said, "Unbind him and let him go."

“Хто може бути спасений?” Сказав їм: “Що неможливе в людей, можливе є у Бога.”

52. Робітники в Винниці

ПОЧУВШИ те, що Христос говорив про багатство, Петро сказав до Спасителя: “Це ми покинули все і пішли за Тобою. Що отже нам буде?” Ісус відповів: “Кожний хто покине братів або сестри або батька або матір або жінку або діти, або поля або дім, для Мого імени, в сотеро прийме і життя вічне наслідить. І многі перші будуть послідними, а послідні першими.”

Тоді Спаситель оповів слідууючу приповідь: Небесне царство подібне до чоловіка господаря, що вийшов дуже рано наймати робітників у свій виноградник. І згодившись з робітниками по динару на день, післав їх у свій виноградник. І подібно вийшов коло години третої, потім коло шестої, і знов коло девятої і побачив других людей, що стояли на торговиці, без роботи, і післав їх в свій виноградник до праці.

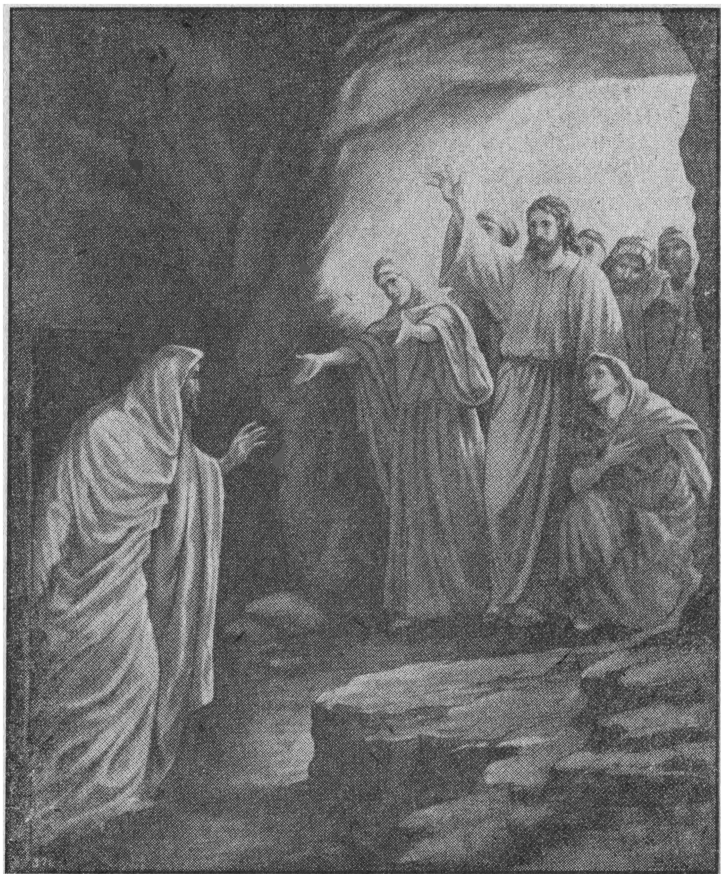
Як же настав вечір, господар покликав робітників, щоб їм заплатити, починаючи від послідних аж до перших. Коли отже прийшли ті, що вийшли около одинайцятій години, дістали по динару. А коли прийшли перші, думали, що більше дістануть, та дістали й вони кождий по динару. І взявши, відказували на господаря, кажучи: “Це послідні робили одну годину, а ти зрівнав їх з нами, що зносили тяготу дня і спеку.” А господар відповів одному з них: “Друже, не кривджу тебе. Чи ж ти не згодився зі мною за одного динара?” Візьми що твоє і йди. Я ж хочу і цьому послідному дати те, що тобі. Хіба ж не вільно мені робити зі своїм, що хочу? Чи ж твоє око лукаве, що я є добрий? Так будуть послідні першими, а перші послідними.”

Жиди були першими, бо їх Бог покликав. Коли ж вони відкинули Христа, Сина Божого, тоді Господь покликав інші народи, які мали заняти перше місце в небеснім царстві, то є в Христовій Церкві.

53. Воскресення Лазаря

КОЛИ Христос перебував в околиці Йордану, прийшла до нього вістка від Марії і Марти з Витанії, що Лазар, їх брат, тяжко хорий. Та Ісус забавився ще два дні на тім місці. Відтак Він сказав до учнів: “Ходім знов в Юдею. —Лазар, наш друг, спить та йду, щоб його розбудити зі сну.” Пізніше Він сказав отверто, що Лазар помер. Коли

Many Jews who saw the miracle believed in Jesus, but others went and told the Pharisees the things that Jesus had done.

Jesus brings Lazarus back to life

54. The Scribes and Pharisees Seek to Kill Jesus

WHEN the Scribes and Pharisees heard that Jesus raised Lazarus from the dead, and how many people followed Him, they said to one another, "If we let Him alone, all men will believe in Him, and the Romans will come and take our place and our nation." Then they asked Caiphas,

прибув до Витанії, Лазар лежав в гробі вже чотири дні.

Марта, почувши, що йде Ісус, вийшла Йому на зустріч, а Марія осталась вдома. І сказала Марта до Ісуса: “Господи, коли б Ти був тут, мій брат не умер би.” Сказав їй Ісус: “Твій брат воскресне.” Марта відійшла і покликала Марію, свою сестру, кажучи: “Учитель прийшов і кличе тебе.” Марія, як почула, встала і зараз пішла до Ісуса, впала Йому до ніг і сказала: “Господи, коли б Ти був тут, мій брат не вмр би.” А Ісус, коли побачив, що вона плаче, і що плачуть жиди, котрі з нею поприходили, розжалобився в душі і сам зворушився. І сказав: “Де ви його положили?” Сказали Йому: “Піди і подивися.” Вони привели Ісуса до гробу. Спаситель казав піднести камінь, що притискав двері гробу. Він підніс в гору очі, помолвився і закликав великим голосом: “Лазаре вийди.” І вийшов, звязаний на руках і ногах полотном, а лице його було обв'язане хусткою. Ісус сказав: “Розв'яжіть його і пустіть.” Многі жиди, що бачили це чудо, увірили в Спасителя.

54. Книжники і Фарисеї Хотять Убити Ісуса

КОЛИ книжники і фарисеї довідались, що Ісус воскресив Лазаря, і як люди увірили в Нього, вони скликали раду і сказали: “Що маємо робити? Той чоловік робить много чудес. Коли Його так оставим, весь нарід піде за ним, а тоді прийдуть Римляни і заберуть наше місце і нарід.” І спитали первосвященника Каяфу, що він думає. А Каяфа відповів: “Ліпше є, щоб один чоловік умер за нарід, а не щоб весь нарід загинув.”

Від того дня постановили, щоб Ісуса убити. Але Він, знаючи їх зловісні замисли, не ходив явно межі жидами. І пішов до міста Ефрем і там перебував ві своїми учнями. Шість днів пізніше, Спаситель сказав до своїх учнів: “Це входимо в Єрусалим і Син Чоловічий буде виданий первосвященникам і книжникам і засудять Його на смерть, і видадуть Його поганам на насмішки і биття і розп'яття, і в третій день воскресне.” Це пророцтво точно сповнилося в часі страстей і смерті Сина Божого.

55. Ісус у Закхея

ВТОЇ час жив в Єріхоні один багатий муж, на імя Закхея. Він був старший над митарями, що збирали від людей податок. Він старався побачити Ісуса, та не міг, бо був малий зростом. Отож він побіг наперед і виліз на фігове дерево, бо знав, що Ісус мав тамтуди переходити. І як Ісус прийшов на місце, поглянув в гору і сказав до ньо-

the high priest what he thought of the matter. Caiphas answered. "It is expedient that one man die for the people, instead of the whole nation perishing." From that day they resolved to put Jesus to death.

But Jesus, knowing their thoughts, walked no more openly among the Jews. He went away and dwelt in the town of Ephrem, near Jerico.

Six days later Jesus said to His apostles, "We are about to go to Jerusalem, and the Son of Man shall be betrayed to the chief of the priests and the Scribes, and they shall condemn Him to death. They shall deliver Him to the Gentiles to be mocked and scourged, and crucified, and the third day He shall rise again." This prophesy was fulfilled to the letter in the passion and death of Jesus Christ.

55. Zaccheus, the Chief of the Publicans

AT THAT time there lived in Jerico a rich man, named Zaccheus, who was the chief of the publicans, that is: tax collectors. He wished to see Jesus as He passed through the city, but being a man of small stature, he could not on account of the crowd. So he ran before the crowd and climbed up a sycamore-tree. When Jesus passed near the tree, and looked up, He said to the man, "Zaccheus, make haste and come down, for I must stay at thy house today." Zaccheus came down, and with great joy received Jesus into his house. The Jews who saw this, began to murmur, because they looked on Zaccheus as the chief of sinners.

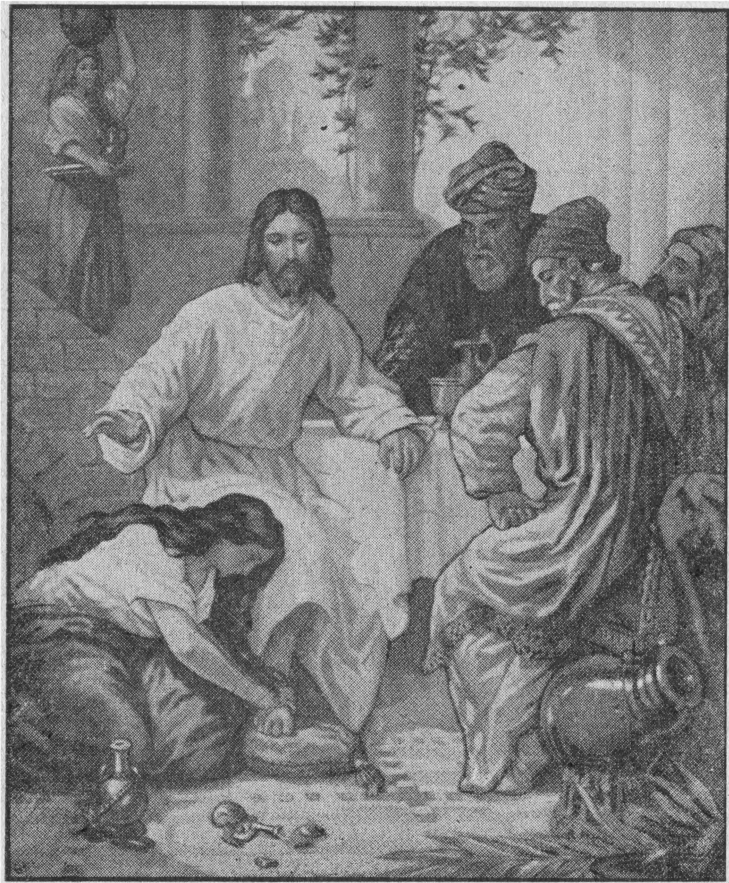
But Zaccheus said to the Savior, "Behold, Lord, I give one-half of my possessions to the poor, and if I have defrauded anyone of anything, I restore it fourfold." And Jesus said to him, "Today salvation has come to this house, since he too, is a son of Abraham. For the Son of Man has come to save that which was lost."

56. Mary Magdalene Anoints Jesus

FROM Jericho Jesus went to Bethany, where Simon, the leper, made supper for Him. Lazarus was one of the guests, and he was at the table. Martha, his sister, waited upon them. Mary Magdalene took a box of precious ointment, and kneeling down, she anointed the feet of Jesus, and wiped them with the hair of her head. The house was filled with the sweet odor of the ointment.

When Judas Iscariot saw this, he said, "Why was not this perfume sold for three hundred pence and given to the poor?" Some of the other disciples also said, "For what pur-

го: “Закхее, злази чимскорше, бо сьогодні маю бути в своїм домі.” І скоро зліз і радісно прийняв Його. А всі, що бачили, негодували, кажучи: “До грішного чоловіка зайшов в гостину.” А Закхей ставши, сказав до Господа: “Це половину мого маєтку, Господи, даю убогим, а коли я кого в чім скривдив, зверну в четверо.” Сказав до нього

Грішниця умиває ноги Ісуса

Ісус: “Сьогодні спасення зійшло на цей дім, бо й цей є сином Авраама. Бо Син Чоловічий прийшов шукати і спасти те, що загинуло.”

pose is this waste?" Now Judas made this remark, not because he cared for the poor, but because he was a thief, and, having the purse, carried what was put therein. The extreme love for money, led him, a few days later, to betray his Master.

But Jesus, knowing what was going on, exclaimed, "Why do you trouble this woman, for she has done a good work for Me. The poor you have always with you, but Me, you have not always. For she, in pouring this ointment upon My body, has anointed Me for My burial. Amen I say to you, wherever this Gospel shall be preached in the whole world, that also what she has done, shall be told for a memory of her."

57. Triumphant Entry of Jesus in Jerusalem

ON THE following day, Jesus left Bethany and went to Jerusalem. When He had come near the Mount of Olives, He sent two of His disciples, saying, "Go into the village opposite; on entering it you will find a colt of an ass tied upon which no man ever yet sat; loose it and bring it. And if any man ask you, "Why are you loosing it? You shall answer thus, 'Because the Lord has need of it.' "

The disciples went and found the colt standing, as Jesus had said. They brought the colt to Jesus, and laying their garments upon it, they made Jesus sit on it. Many people wished to see Jesus, because He had raised Lazarus from the dead. When Jesus came near the city, His disciples and a great multitude spread their garments in the way, while some cut down branches from the trees and strewed them along the road. And a vast multitude went before and followed after, crying "Hosanna to the Son of David. Blessed is He that comes in the name of the Lord. Hosanna in the highest."

There were also in the crowd some Pharisees. Seeing the honor paid to Jesus, they were filled with envy and hatred. They angrily asked Jesus, "Hearest Thou what these say?" Jesus replied, "If they should hold their peace, the stones will cry out."

As Jesus drew near the city, looking upon it, He wept; then He cried out, "O Jerusalem! if thou hadst known in this thy day the things that are for thy peace! But now they are hidden from thy eyes. For days will come upon thee when the enemies will throw up a rampart about thee and surround thee, and shut thee in on every side, and will dash thee to the ground, and thy children within thee, and will not

56. Марія Магдалина помазує Ісуса

З ЄРІХОНУ пішов Ісус до Витанії, і гостив в Симона прокаженого. Між гостями був Лазар, що його Христос воскресив, а Марта, сестра його, служила до стола. Марія же взяла літру дорогоцінного мира і помазала ноги Спасителя. Потім вона обетрла їх своїм волоссям, і дім наповнився запахом мира. Побачивши це, Юда сказав: “Чому не продано цього мира за триста динарів, і не роздано бідним?” А сказав він це не тому, що дбав про убогих, але тому, що був злодієм.

Також деякі з учнів говорили: “Пощо зроблену цю втрату мира?” Та Ісус сказав: “Оставсе її. Пощо її непокоїте? Вона вчинила добре діло на Мені, бо убогих все маєте з собою і коли схочете, можете їм добро чинити, але Мене не все маєте. Вона що змогла, зробила. Істинну кажу Вам: денебудь буде проповідуване це євангеліє по цілім світі, і про те, що вона вчинила, згадається на її пам'ятку.”

57. В'їзд в Єрусалим

НА другий день Ісус виїхав з Витанії до Єрусалиму. Як зблизився до Оливної Гори, післав двох учнів, кажучи їм: “Ідіть в село, щонапроти, і увійшовши, знайдете привязане ося, на котрім ще інхто ніколи не сидів. Відв'яжіть його і приведіть Мені. А коли хто запитає вас, нащо відв'язуєте, скажіть, що Господь його потребує.”

Учні пішли і знайшли всьо як їм Ісус сказав. Вони привели звіря до Спасителя, і накинувши на нього свої одяжі, посадили Ісуса. І як Ісус їхав і зблизився до міста, численні товпи народу вийшли Йому на зустріч, стелили свої одяжі по дорозі, і взявши пальмові галузки, кликали: “Осанна Синові Давида, благословен той, що йде в ім'я Господне: осанна на висоті!”

Між людьми були деякі фарисеї. Побачивши що діється, вони не могли вдержати своєї зависти і злоби. Тому сказали до Ісуса: “Учителю, скартай Своїх учнів.” А Він відповів: “Кажу вам, що коли ці замовкнуть, каміня кричатиме.” І як зблизився, побачивши місто, заплакав над ним, кажучи: “Єрусалиме, коли би ти бодай в цей день зрозумів, що для твого спокою; та нині це закрите від твоїх очей. Бо прийдуть дні на тебе, і обложать тебе вороги окопами, і обступлять тебе, і стиснуть тебе зі всіх сторін, і з землею зрівнають тебе і твоїх дітей, що в тобі, і не зоставлять камінь на камені в тобі, бо ти не зрозумів часу твого навіщання.”

По вїзді до міста, Христос сейчас пішов до храму, де

leave in thee a stone upon a stone, because thou hast not known the time of thy visitation.”

When Jesus entered Jerusalem, He went directly to the temple where the sick, the blind and paralytic were brought to Him, and He cured them all. At last the people became very excited, and even the children cried out, “Hosanna to

Triumphant entry of Jesus into Jerusalem

the Son of David!” When the Pharisees heard and saw all this, they became very enraged, and asked Jesus to rebuke them. But Jesus answered, “Have you never read the words: ‘Out of the mouths of infants and of sucklings Thou hast perfected praise?’ ”

приносили до Нього хорих, а Він їх уздоровляв. Людей опанувало таке одушевлення, що навіть діти кликали: “Осанна Синові Давида.” Через це фарисеї обурились і сказали до Нього: “Чуєш, що отсі говорять?” А Ісус сказав їм: “Так, чи ви не чули, що з уст дітей немовлят вчинив Ти хвалу?”

58. Приповідь про Запрошення на Весілля

НА слідуєчий ранок Христос знов увійшов в храм і повчав в приповідях. Він сказав: “Небесне царство є подібне до царя, що справив весілля своєму синові. І післяв своїх слуг покликати запрошених на весілля, і не хотіли прийти. Знов післяв інших слуг, кажучи: кажіть запрошеним: це я приготував обід, воли мої і годоване заколено, і все готове, приходіть на весілля. Але вони знехтували запрошення і порозходились: одні на своє поле, другі до купецтва, а інші наложили на слуг руки, зневажали їх, а декотрих убили.

Щоб це весілля не відбулося без гостей, цар вислав своїх слуг на дороги і казав запросити всіх, добрих і злих. Коли потім цар увійшов до весільної кімнати, знайшов там одного чоловіка, що не мав на собі весільної одежі. Поспитаний, чому він не вбраний як належить, чоловік мовчав. Тоді цар казав звязати йому руки і ноги, та кинути в тьму кромішну. Ісус закінчив цю приповідь словами: “Богато званих, а мало вибраних.”

Із цієї приповіді учимося, що до царства небесного, то є до Церкви Христової на землі, належать не лиш самі праведники, але й злі. В другій часті приповіді є згадка про весільну одіж. Тою весільною одіжею є християнська любов і добрі діла. Отже не вистарчить бути членом Христової Церкви. Окрім членства треба виказатися християнською любов'ю і добрими ділами.

59. Плачення Данини Цісареві

ПРИПОВІСТЬ про запрошення на весілля не подобалася книжникам і фарисеям, бо вона відносилася до них самих. Вони були подібні до тих гостей, що не прийняли запрошення і погордили своїм паном. Тому в їх серці закипіла ще більша ненависть проти Христа і вони шукали ріжних нагод, щоб Його зловити на словах, а потім оскаржити прилюдно.

В тій цілі вони вислали до Ісуса кількох із своїх учнів, враз з прихильниками Ірода. Ці запитали Ісуса, чи треба платити цісареві податок, чи ні. Юдея була в той час рим-

58. The Parable of the Marriage Feast

ON THE next morning Jesus went again into the temple to teach. He told them this parable:—The kingdom of heaven is like to a king who made a marriage feast for his son. And he sent his servants to call those that were invited but they would not come. Again he sent the servants, saying, "Tell those who are invited, 'Behold, I have prepared my dinner. My oxen and fatlings are killed, and everything is ready; come to the marriage feast.' But they neglected, and went off, one to his farm, and another to his business; and the rest laid hands on the servants, and having treated them shamefully, killed them."

That this marriage feast might not be without guests, the king sent his servants into the highways and invited all, the good as well as the bad, to come. Then the king going into the banquet-hall, found a guest who had not a wedding garment. When asked why he had neglected to put on a wedding garment, he was silent. The king ordered him to be bound hand and foot, and to be cast into exterior darkness.

By this parable Jesus teaches us that the Church of God does not consist of good only. In the second part of the parable, we are taught that faith alone, without the wedding garment of charity and good works, will not suffice to save us.

59. The Tribute to Caesar

THE Scribes and the Pharisees understood that the parable about the marriage feast was meant for them, for they were like those guests who refused to come. They became very angry, and hated Jesus more than ever. Now they began to plot that they might entrap Him in His words, and accuse Him publicly. For this purpose they sent to Him some of their disciples together with some friends of Herod. These asked Jesus whether it was lawful to pay tax to Caesar, or not. By Caesar, they meant the Roman emperor, to whom Judea was then subject.

They thought that if He answered, "yes," He would make Himself hateful to the people; and if He said, "no," Herod would seize upon Him for resisting the government. But Jesus knew their malice and bad motives, so He said to them "Why do you test Me, you hypocrites? Show Me the coin." So they offered Him a denarius. Then He said to them, "Whose image and inscription is this?" They said "Caesar's." Then our Lord replied, "Render to Caesar the things that are Caesar's, and to God, the things that are

ською провінцією. Вони думали, що колиб Христос сказав, що податок належиться платити, то Його зненавиділиб люди. А коли б сказав, що податку не треба платити, Ірод міг би арештувати Його. Але Христос знав їх злобу і злий намір, і Він сказав до них: “Чому спокушуєте Мене, лицеміри? Покажіть Мені податковий гріш.” А вони принесли Йому динар. І сказав їм: “Чий це образ і напись?” Вони відповіли: “Цісаря.” Тоді сказав їм: “Віддайте отже те, що цісарське, цісареві; а що Боже, Богові.”

І не могли зловити Його на словах, та оскаржити перед людьми. Всі дивувалися Його розумові і відповіді.

60. Вдовича Лепта. Про Знищення Єрусалиму й Кінець Світу

ОДНОГО разу Христос, будучи в храмі, бачив як деякі богачі вкидали до скарбонки свої жертви. Між ними була одна бідна вдова, яка вкинула дві лепті. Христос бачив її і сказав: “Справді кажу вам, що ця бідна вдова вкинула більше від всіх. Бо ці всі із свого надміру кидали в дар Богові, а вона з недостатку свого вкинула весь свій прожиток, котрий мала.”

І як Христос виходив з храму, один з Його учнів, вказуючи на багатства величавої будівлі, сказав: “Учителю, дивися яке каміння і які будинки!” Але Христос сказав до нього: “Прийдуть дні в котрі не останеться із того, що бачите камінь на камені, щоби не розвалився.” І приступили до Нього учні і сказали: “Скажи нам коли це буде, і який знак Твого приходу і кінця світу?” На запит, коли прийде збурення святині, і тим самим Єрусалиму, Христос відповів: “Коли побачите Єрусалим оточений військами, знайте, що наближається його спустошення. Тоді ті, що в Юдеї, нехай тікають в гори. . . . Буде велика скорб, якої не було від початку світа аж досі, ані не буде. Много впаде від вістря меча і піде в полон між всі народи, і Єрусалим буде виданий поганам.”

Трицять сім років пізніше, це пророцтво точно сповнилося. Римський генерал, Тит, прибув з великим військом, знищив місто до тла, і спалив святиню. Жидів забрано в полон і вони втратили свою колишню вітчину, якої досі не відзискали.

На питання, коли прийде кінець світа, Христос відповів: “Тоді многи прийдуть і будуть казати: “Я Христос” і зведуть многих. Тоді почуєте війни і воєнні вісти. Нарід повстане на нарід, а царство на царство. І будуть зарази, голоди й землетруси по різних місцях. Але це буде заледви початок горя. Тоді видадуть вас на муки, і будуть зби-

God's." And they could not take hold of what He said before the people; and marvelling at His wisdom, they kept silence.

60. **Widow's Mite; Jesus Fortells the Destruction of Jerusalem and the End of the World**

WHILE Jesus remained in the temple, He saw many people making their offerings. He noticed that several rich persons put much into the treasury, but one widow put in two brass mites. Then He called His disciples, and said to them, "Amen, I say to you, this poor widow has put in more than all. For all these out of their abundance have put in as gifts to God, but she of her want has put in all she had to live on."

As He was leaving the temple some of His disciples called His attention to the rich materials of which it was built. But our Lord told them that the day would come when there would not be left one stone upon another of that fine edifice. They asked Him when these things would take place, and what signs would precede the end of the world. In answer to the first question He said: "When you shall see Jerusalem encircled with an army, know that the destruction thereof is at hand. Then let those who are in Judea flee to the mountains. . . And he that is in the field, let him not go back to take his coat. . . For then there shall be a great tribulation, such as has not been from the beginning of the world until now, nor will be.

There shall be a great distress in the land and wrath upon the people. And they shall fall by the edge of the sword, and shall be led away captives into all nations. Jerusalem shall be throdden down by the Gentiles."

Thirty seven years after this prophesy, Titus, a Roman general, came with an army, took the city, burned the temple, and the Jews were carried into captivity, never to return.

To the second question Jesus replied: "Many will come in My name, saying, 'I am the Christ,' and they will lead many astray. For you shall hear of wars and rumors of wars.— Nation will rise against nation, and kingdom against kingdom. And there shall be pestilences, and famines and earthquakes in various places. But all these things are the beginnings of sorrows. Then they will deliver you up to tribunals, and will put you to death; and you will be hated by all nations for My name's sake. And then many will fall away and will betray one another, and will hate one another. And many false prophets will arise, and will lead many astray. And because iniquity will abound, the charity

вати вас, і зненавидять вас задля Мого імени. Многі відпадуть і зрадять і зненавидять один другого. Повстануть фальшиві пророки і зведуть многих. Через беззаконня охолодне любов у многих. Але хто виртеває до кінця, той буде спасен. Євангеліє буде проповідане в цілім світі, щоб всі народи знали про нього і тоді прийде кінець.”

Окрім цих знаків, Христос говорив ще про інші bliщі знаки, які мають попередити кінець світа. Він сказав: “Сонце померкне і місяць не дасть світла, і зорі спадуть з небес і сили небесні порушаться. Тоді появиться Син Чоловічий на небі і всі народи земські заплачуть. І побачать Сина Чоловічого, що прийде на облаках з великою силою і славою. Тоді пішли ангелів з трубами і зберуть Його вибраних від чотирох вітрів, від краю неба аж до краю. Але про той день і годину ніхто (точно) не знає, ані ангели небесні, тільки один Отець.—Як блискавка іде зі сходу і сіяє аж до заходу, так буде і прихід Сина Чоловічого. Сторожіть отже, бо не знаєте в котру годину прийде ваш Господь.”

61. Приповідь про Десять Дів

ТОМУ, що смерть може прийти до нас несподівано, мов злодій серед ночі, Христос хотів захопити нас до добрих діл, поки ще маємо час. Дятого Він оповів сліду-ючу приповідь: “Небесне царство є подібне до десяти дів, що взяли свої світильники, щоб вийти на зустріч женихові. Пять же з них було нерозумних, а пять мудрих. Мудрі взяли з собою оливу в посудях враз зі світильниками, а нерозумні не взяли. Коли забарився жених, задрімали всі і поснули. О півночі настав крик: Це жених іде! Виходіть йому на зустріч! Тоді нерозумні діві, побачивши, що в них нема оливи, сказали до мудрих: Дайте нам оливи, бо наші світильники гаснуть. Мудрі відповіли: Щоби часом не стало нам і вам, ідіть радше до продаючих і купіть собі. Колиж вони пішли купувати, прийшов жених і ті, що були готові, увійшли з ним на весілля і зачинено двері. А опісля прийшли і прочі діві і зачали кликати: Господи, Господи, відчини нам. А він відповів: Істинно, не знаю вас.” Сторожіть отже, бо не знаєте дня ані години.”

62. Приповідь про Таланти

ЩОБ ми використали час і таланти нам Богом дані, Христос оповів цю приповідь: “Один чоловік, відходячи в далекий край, прикликав своїх слуг і передав їм своє майно. І дав тому пять талантів, тому два, а тому

of many will grow cold. But whoever perseveres to the end, he shall be saved. And the gospel of the kingdom shall be preached in the whole world, for a witness to all nations, and then will come the end." Christ also spoke of other signs that will appear before the end of the world. He said, "The sun will be darkened, and the moon will not give her light, and the stars will fall from the heavens, and the powers of heaven will be shaken. And then will appear the sign of the Son of Man in heaven; and then will all the tribes of the earth mourn, and they shall see the Son of Man coming upon the clouds of heaven with great power and majesty. And He will send forth His angels with a trumpet and a great sound, and they will gather His elect from the four winds, from end to end of the heavens. But of the day and hour no one knows, not even the angels in heaven, but the Father only.—Just as the lightning comes forth from the east and shines even to the west, so will the coming of the Son of Man be.—Watch therefore, for you do not know at what hour your Lord will come."

61. The Parable of the Ten Virgins

JESUS warned His followers to do good works, while they yet have time, for death will come like a thief in the night, when least expected. To make them better understand this truth, He gave them the following parable:—The kingdom of heaven is like to ten virgins who took their lamps and went forth to meet the bridegroom. Five of them were wise, and five were foolish. The wise took oil in vessels together with their lamps, but the foolish did not.

As the bridegroom was long in coming, they all became drowsy and slept. During the night the bridegroom came, and they arose and went forth to meet him. But the foolish virgins, seeing that they had no oil, said to the wise, "Give us some of your oil, for our lamps are going out." The wise answered, saying, "Lest there may not be enough for us and for you, go rather to those who sell, and buy for yourselves." Now while they were away buying, the bridegroom came; and those who were ready went with Him to the marriage feast, and the door was shut. Finally, there came also the other virgins, and said, "Sir, Sir, open the door for us." But he answered and said, "Amen, I say to you, I do not know you." Watch therefore, for you neither know the day nor the hour."

один; кожному по його силі, і зараз відіхав. І пішов той, що взяв п'ять талантів, орудував ними і приробив других п'ять. Так само поступив той, що одержав два таланти. А той, що одержав один талант, пішов і закопав в землю срібло свого пана.

По довгій часі вернув пан і зробив з ними обрахунок. Той слуга, що одержав п'ять талантів приніс з собою ще других п'ять. За те сказав до нього пан: Добре, слуго добрий і вірний, в малім був ти вірний, і над многим тебе поставлю; увійди в радість свого пана. В подібний спосіб поступив пан з тим слугою, що одержав два таланти.

На послідок приступив той, котрому дано один талант і сказав: Пане, я знаю, що ти жорстокий чоловік, жнеш де не посіяв, і збираєш, де не розсипав, і побоявшись, я пішов і закопав твій талант в землю. Це маєш, що твоє. Пан розгнівався на нього; назвав його лукавим, ліним і непотрібним слугою, і за кару казав кинути його в тьму кромішну, там де плач і скрегіт зубів.

63. Послідний Суд

ХРИСТОС взивав Своїх учнів приготуватися за життя стати колись на страшнім суді. Він представив страшний суд в цих словах: “Коли прийде Син Чоловічий в Своїй славі і всі ангели з Ним, тоді сяде на престолі Своєї слави. І зберуться перед Ним всі народи, і відлучить їх одних від других, як пастир відлучує вівці від козлів, і поставить вівці по Своїй правиці, а козлів по лівиці. Тоді скаже цар тим, що будуть по Його правиці: Прийдіть благословенні Мого Вітця і наслідуйте приготоване вам царство від основання світа. А до тих, що будуть по Його лівиці Він скаже: Ідіть від Мене прокляті в огонь вічний, приготований дияволу і його ангелам. І підуть ці на вічну муку, а праведні в життя вічне.”

64. Пасхальне Ягня. Умивання Ніг

В ПЕРШИЙ день великодних свят, коли то належалося жертвувати пасхальне ягня, приступили до Ісуса учні і спитали: “Де хочеш, щоб ми приготували Тобі їсти пасху?” А Ісус відповів: “Ідіть у місто до одного чоловіка і скажіть йому: “Учитель каже: Мій час є близький; у тебе справлю пасху з Моїми учнями.” Вони зробили як звелів Спаситель і приготували пасху в одній просторій умебльованій їдальні.

А як настав вечір, Ісус засів до стола з дванайцятьма і висказав як дуже Він бажав їсти з ними пасху. Коли спо-

62. The Parable of the Talents

OUR Lord narrated another parable, showing the necessity of making good use of the time and of the talents confided to us. He said that the kingdom of God is like to a man, going into a far country, called his servants and delivered to them his goods. To one he gave five talents; to another two; and to another, one; to every one according to his proper ability. Then he started on his journey.

Now he that had received the five talents, went and traded with them and gained other five. In like manner he that had received the two gained another two. But he that received the one talent, went away and buried his master's money.

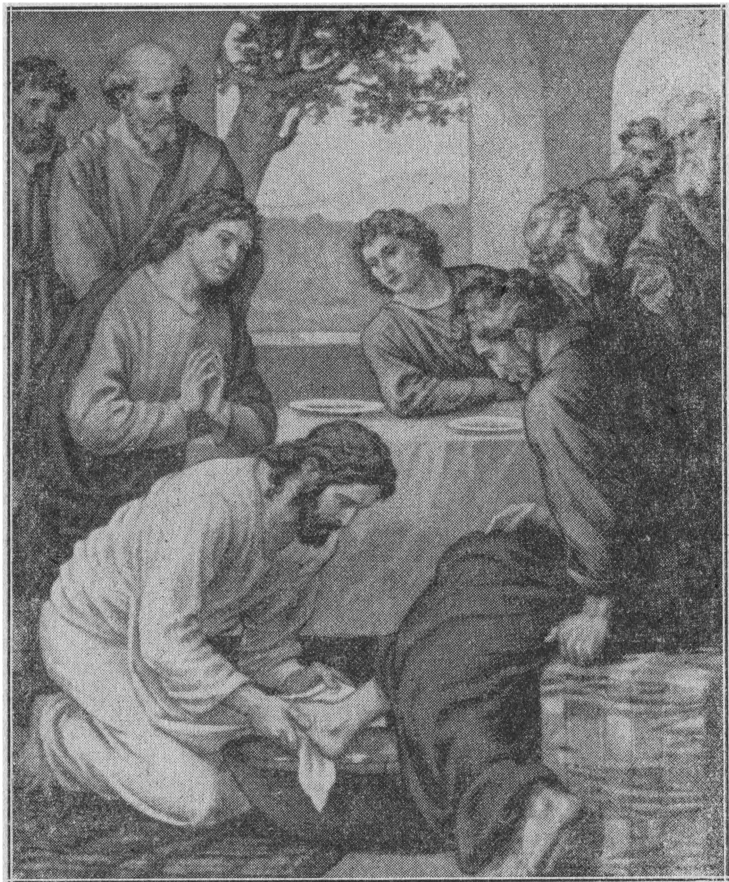
After a long time the master returned and settled accounts with them. And he that received five talents came and brought other five talents. The master said to him, "Well done, good and faithful servant; because thou hast been faithful over a few things, I will set thee over many; enter into the joy of thy master." In like manner the master spoke to him that had gained the two talents. But he that had received the one talent came and said, "Master, I know that thou art a stern man; thou reapest where thou hast not sowed, and gatherest where thou hast not winnowed; and as I was afraid, I went away and hid my talent in the earth; behold, thou hast what is thine." The master reproached him for his sloth, and taking the talent from him, gave it to him who had ten talents. Then he commanded the unprofitable servant to be bound hand and foot and cast into exterior darkness, where there is weeping and gnashing of teeth.

63. The Last Judgement

JESUS exhorted His disciples to prepare for the Last Judgement. He described the Judgement in these words: "When the Son of Man shall come in His majesty, and all the angels with Him, then He shall sit upon the throne of His glory. And all nations of the world shall be gathered before Him, and He shall separate them from one another, as the shepherd separates the sheep from the goats. And He shall set the sheep on His right hand, and the goats on His left. Then shall the king say to those on His right: 'Come, blessed of My Father, take possession of the kingdom prepared for you from the foundation of the world.'

Then He shall say to those on His left hand, "Depart from Me, accursed ones, into the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels." "And those will go into everlasting punishment but the just into everlasting life."

жили ягня, встав Ісус, зложив Свою верхню одіж, і взявши ручник, опоясався, як слуга. Відтак вляв до умивальниці води і став умивати учням ноги, та втирати ручником. Коли ж прийшов до Петра, сказав той: “Господи, Ти хочеш мені умити ноги?” А Ісус відповів: “Що Я чиню, того ти

Ісус умиває ноги апостолів

тепер не знаєш, але довідаєшся потім.” Однак Петро далі противився. Тоді Христос сказав до нього: “Коли Я тебе не умю, не будеш мати частини зі Мною.” Боячись такої розлуки, Петро сказав: “Господи, умий не лиш мої ноги, але й руки й голову.”

64. The Paschal Lamb.—The Washing of Feet

ON THE first day of the Azymes or Unleavened Bread, when the Paschal lamb was to be sacrificed, the disciples came to Jesus and said, "Where dost Thou want us to prepare for Thee to eat the Pasch?" Jesus said, "Go into the city to a certain man and say to him, 'The Master says: My time is near at hand; at thy house I am keeping the Pasch with My disciples.'" They went as Jesus had bidden them, and made ready for the Pasch, in a large furnished dining-room. When the evening was come Jesus sat down to table with His twelve apostles, declaring how much He had desired to eat that Pasch with them. When they had all eaten, Jesus rose from the table, laid aside His garment, and girded Himself with a towel, like a servant. Then pouring water into a basin, He began to wash the feet of His disciples, and to wipe them with a towel.

When He came to Peter, the apostle said in surprise, "Lord dost Thou wash my feet! And Jesus answered, "What I do, thou knowest not now; but thou shalt know hereafter." But Peter continued to resist. The Jesus said to him, "If I wash thee not, thou shalt have no part with Me." To show how much he dreaded such a separation, Peter at once cried out, "Lord, not only my feet, but also my hands and my head." After our Lord had washed the feet of His apostles, He sat down again at the table, and told them since He, their Lord and Master, had given them such an example, they were to imitate Him in the practice of humility.

65. The Last Supper; Christ Institutes the Blessed Sacrament

AND while they were yet at supper, Jesus took bread in His holy hands, and raising His eyes to heaven, He blessed the bread and broke it, and gave it to His apostles, saying, "This is My body." And taking a cup with wine, He gave thanks and gave it to them, saying, "All of you drink of this; for this is My blood of the new covenant which is being shed for many unto the forgiveness of sins." "Do this in remembrance of Me."

By His power and by these words Jesus changed the bread and the wine into His own body and blood. Here too, He instituted the Holy orders.

66. Jesus Fortells the Treason of Judas and the Denial of Peter

WHILE they were eating, Jesus said to His apostles, "Amen, I say to you that one of you is about to betray Me." Fearful of his own weakness, each one

Після умивання ніг, Ісус засів знов до стола і сказав: “Коли Я ваш Господь і Учитель умив ваші ноги, ви також повинні умивати ноги один другому, бо Я дав вам примір, щоб ви так чинили, як Я вам учинив.”

65. Тайна Вечера. Христос Установляє Пресвяту Евхаристію

В ЧАСІ вечері Христос взяв в Свої руки хліб, підніс очі до неба, поблагословив хліб, переломив його, і подаючи учням, сказав: “Прийміть і їжте, Це є Моє Тіло.” Відтак взяв чашу з вином, поблагословив, і дав Своїм учням, кажучи: “Пийти з неї всі, бо це є Моя Кров нового завіта, що проливається за многих на відпущення гріхів.” Відтак додав: “Робіть це на Мій спомин.” Своєю Божою силою і силою цих слів, Ісус перемінив хліб і вино в Своє Тіло і Свою Кров. При цій нагоді Спаситель дав апостолам і їх правним наслідникам власть чинити те, що Він сам вчинив, то є приносити безкровну жертву Його Тіла і Його Крови.

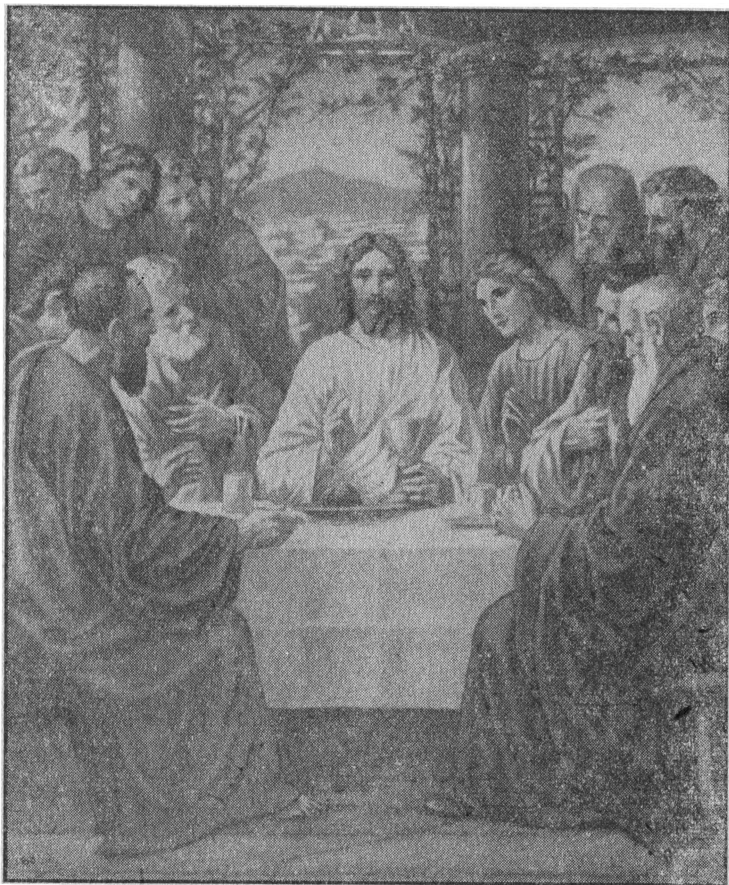
66. Христос Предсказує Зраду Юди й Відречення Петра

КОЛИ вони були ще за столом, Христос сказав до апостолів: “Істинно говорю вам, що один з вас видасть Мене.” Недовіряючи собі, апостоли почали говорити до Нього, один за другим: “Чи то я, Господи?” І не дав їм відповіді, ані не виявив отверто зрадника.

Іван, якого Ісус любив в особливий спосіб, сидів коло Спасителя. Петро дав йому знак, щоб спитав Ісуса про кого Він говорить. А той, опершись на груди Спасителя, спитав Його: “Господи, хто це?” Ісус відповів: “Той, котрому Я омочу кусень хліба і подам йому.” І вмачивши кусень хліба, взяв і подав Юді. По цім увійшов в Юду сатана і наповнив його серце страшною злобою. І сказав йому Ісус: “Що робиш, роби скоро.” Юда вийшов сейчас і пішов до первосвящеників та продав їм Спасителя за тридцять срібняків.

Коли же Юда вийшов, сказав Ісус: “Тепер прославився Син Чоловічий і Бог в Нім прославився.—Діти, Я ще короткий час з вами.” Почувши це, Петро спитав Його, куди Він думав іти. А Спаситель відповів: “Куди Я йду, ти не можеш тепер іти за Мною.” Петро заявив, що він готовий іти за Ісусом до в'язниці і навіть на смерть. А Ісус сказав до нього: “Заки півень запіє, тричі Мене відречешся.”

began anxiously to inquire, "Is it I, Lord?" Jesus did not give them a direct answer, nor did He manifest the traitor, but replied, "He who dips his hand with Me in the dish, he will betray Me." John, whom Jesus loved tenderly, was sitting at the side of Jesus. Peter made sign to him to ask

"Do this for a Commemoration of Me"

the Master of whom He spoke. John, leaning on the bosom of Jesus, did so. Our Lord said to him, "It is he to whom I shall reach bread dipped." And immediately dipping the bread, He handed it to Judas. As soon as Judas had taken the morsel, Satan entered in his heart filling it with the most

67. Послідна Промова Ісуса до Учнів

ХРИСТОС звернувся до Своїх апостолів і промовив до них: “Діти, Я ще короткий час з вами... Нову заповідь даю вам, щоби ви любили один другого, як Я полюбив вас. По цім пізнають вас, що ви Мої учні, коли будете мати любов між собою. Нехай не трівожиться ваше серце. В домі Мого Вітця є много мешкань. Я йду приготувати вам місце. Потім прийду і візьму вас до Себе, щоби і ви були де Я. Я є дорога і правда і життя. Ніхто не приходить до Вітця тільки через Мене. Я упрошу Вітця і іншого Утішителя дасть Вам, щоби був з вами по віки, Духа правди, котрого світ не може прийняти. Не покину вас сиротами, прийду до вас. І Утішитель, Святий Дух, котрого пішли Отець в Моє ім'я, той научить вас всего і пригадає вам все, що Я вам сказав. Мир оставляю вам, Мій мир даю вам, не як світ дає, Я даю вам. Нехай не трівожиться ваше серце ані лякається.

Я правдива виноградина, а Мій Отець винаградар. Кожду галузку в Мені, що не приносить плоду, відтинає її, а кождо, що приносить плід, очищує її, щоби приносила більше плоду. Як галузка не може приносити плоду сама із себе, коли не позістане на виноградині, так і ви, коли не будете перебувати в Мені. Я виноградина, а ви галузки; хто перебуває в Мені, а Я в нім, той приносить много плоду, бо без Мене не можете робити нічого.”

Коли Спаситель скінчив цю промову, яка проявляла Його безмежну любов, Він підніс очі до неба і молився за Своїх учнів, кажучи: “Отче! прийшла година прослави Свого Сина... Отче Святий! Захочай їх в Твоє ім'я, котрих Ти дав Мені, щоби були одно, як і Ми... Котрих Ти дав Мені, хочу щоби де Я є, і вони були зі Мною, щоби бачили Мою славу.”

68. Ісус в Оливнім Городі

ПІСЛЯ молитви Ісус взяв Своїх учнів, перейшов потік Кедрон і пішов на місце, що зветься Гетсеманія, на півніжу Гори Оливної. При вході сказав до апостолів: “Сидіть тут, а Я піду помолитися.” Від взяв з Собою лиш Петра, Івана і Якова, і будучи серед городу, почав смутитися і лякатися. І сказав до них: “Сумна Моя душа аж до смерти. Чекайте тут, чувайте і моліться зі Мною.” Відтак віддалився від них на мет каменя, упав на лице і молився кажучи: “Отче, коли можна, відійми від Мене ту чашу; однак не Моя воля а Твоя най станеться.”

І прийшов до Своїх учнів і знайшов їх сплячих, і сказав

deadly malice. Jesus said to him, "What thou doest, do it quickly." Judas rose and went out immediately. He went to the high-priest and sold Jesus to him for thirty pieces of silver, promising to betray Him into the hands of the high-priest's servants.

When Judas had gone out, Jesus said in very solemn manner, "Now is the Son of Man glorified, and God is glorified in Him. I will be with you only a little while." Hearing this, Peter asked where He would go. Jesus answered, "Where I go, thou canst not follow now." But Peter insisted, "Lord, I am ready to go with Thee both into prison and to death." And Jesus said, "All you shall be scandalized in Me this night; for it is written: 'I will strike the shepherd, and the sheep of the flock shall be dispersed.'" Peter answered, "Although all shall be scandalized in Thee, I will never be scandalized." And Jesus responded, "Amen, I say to thee in this night, before the cock crows, thou wilt deny Me thrice."

67. Christ's Last Discourse to His Apostles

JESUS turning to the apostles, said, "I am about to leave you, (but before I go) I give you a commandment: that you love one another as I have loved you. By this shall all men know that you are My disciples, if you have love one for another." And Jesus continued: "I go to prepare a place for you. I will come again and will take you with Myself, that where I am, you may also be... I am the way, the truth, the life. No one can come to the Father but through Me... And I will ask the Father, and He will give you another Advocate to dwell with you forever, the Spirit of truth whom the world cannot receive. I will not leave you orphans; I will come to you. But the Advocate, the Holy Spirit, whom the Father will send in My name, He will teach you all things, and bring to your mind whatever I have said to you. Peace I leave with you, My peace I give to you; not as the world gives, do I give to you. Do not let your heart be troubled, or be afraid."

"I am the true vine, and My Father is the vine-dresser. Every branch in Me that bears no fruit He will take away; and every branch that bears fruit, He will cleanse, that it may bear more fruit." "As the branch cannot bear fruit of itself unless it remain on the vine, so neither can you unless you abide in Me. I am the vine, you are the branches. He who abides in Me, I in him, he bears much fruit; for without Me you can do nothing."

When Jesus had finished these affectionate words. He

Петрові: “Так, не змогли ви чувати зі Мною одної години? Чувайте і моліться, щоби не вийшли в покусу. Бо дух бодрий, а тіло немічне.” Знов вдруге відійшов і молився, як попередно. І явився Йому ангел з неба, піддержуючи Його. Тоді попав в смертельну тривогу, а Його піт, як каплі

Установлення Пресвятої Евхаристії

крови спливаючі на землю. І встав від молитви, прийшов до учнів в трете, і знайшов їх сплячих. Тоді сказав до них: “Спіть вже і спочивайте; це наблизилася година, і Син Чоловічий буде виданий в руки грішників. Встаньте, ходім, це приблизився той, що видає Мене.”

lifted up His eyes to heaven and prayed for His disciples, saying, "Father, the hour is come, glorify Thy Son; I pray for them, sanctify them.— I pray not for Mine only, but for those also, who through their word shall believe in Me, that they may be one with Me, as Thou, Father art in Me and I in Thee."

68. The Agony of Jesus in the Garden of Gethsemani

WHEN Jesus had finished His prayer, He went forth with His disciples over the brook Cedron to a place called Gethsemani, at the foot of Mount of Olives. There he bade His disciples to sit down and rest, while He went to pray. And taking with Him Peter, James and John, He went away a little distance. Oppressed with grief, He said to them, "My soul is sorrowful even unto death; stay here and watch with Me." And going forward a little, He fell on His face, and prayed, saying, "Father, if it is possible, let this cup pass away from Me; yet not as I will, but as Thou wilt." Then He came to the disciples and found them sleeping. And He said to Peter, "Could you not then watch one hour for Me? Watch and pray, that you may not enter into temptation. The spirit is willing, but the flesh is weak." Jesus left them and went and prayed as He had done before. Then He fell into an agony, and His sweat became as drops of blood, trickling down to the ground. And behold, an angel came and strengthened and consoled Him. Then going to His apostles for the third time and finding them asleep, He said, "Sleep now and take your rest! Behold, the hour is at hand, and the Son of Man will be betrayed into the hands of sinners. Rise, let us go. Behold, he who betrays Me is at hand."

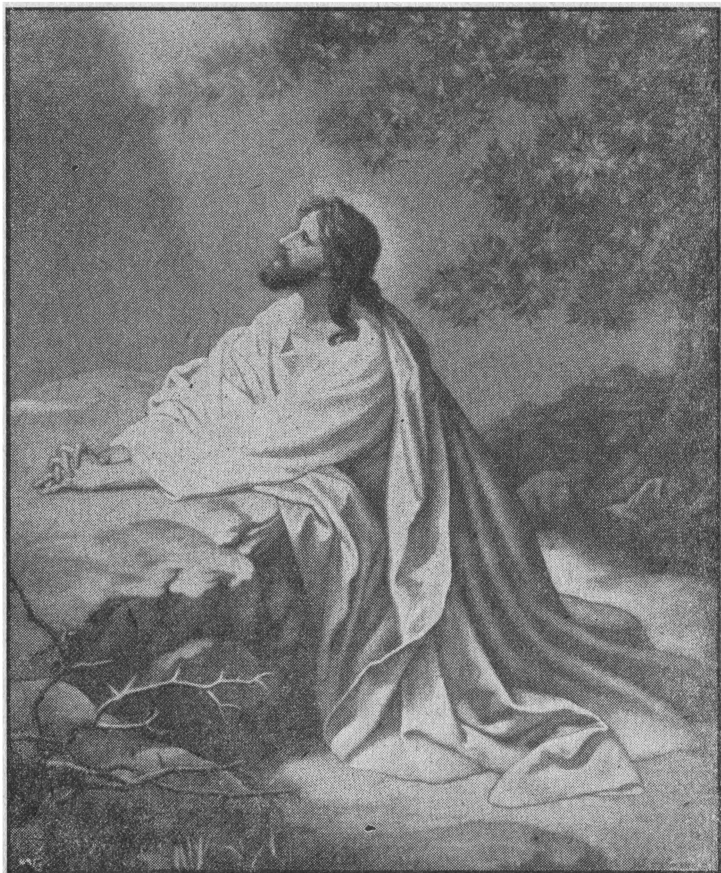
69. Jesus is Delivered up to His Enemies

WHILE Jesus yet speaking, Judas Iscariot came into the garden with a great crowd of soldiers and servants from the chief-priests. Some carried swords, and others had clubs and torches. Judas, walking at the head, had given them a sign, saying, "Whomever I kiss, that is He. Lay hold of Him." Then Judas went straight up to Jesus and said, "Hail, Rabbi!" and kissed Him. Jesus said to him, "Friend, for what purpose hast thou come? Judas, dost thou betray the Son of Man with a kiss?"

Then Jesus advanced towards the crowd and asked them whom they sought. They answered, "Jesus of Nazareth." And Jesus said to them: "I am He." At these words they

69. Вороги Піймають Ісуса

КОЛИ Ісус ще говорив, прийшов Юда Іскаріот із жовнірами та слугами первосвящеників. Деякі з них несли з собою мечі і коли, а інші несли ліхтарі й смолоскипи. Юда, що їх провадив, дав їм попередно такий знак “Кого я поцілую, той є, того піймайте.” Тоді пішов просто до

Ісус в Оливнім Городі

Христа і сказав: “Радуйся Учителю!” і поцілував Його. А Ісус сказав до нього: “Приятелю, пощо ти прийшов? Поцілунком передаєш Сина Чоловічого?”

І зараз Христос вийшов проти них і спитав: “Кого шука-

were frightened and fell to the ground. And Jesus asked them again, "Whom do you seek?" and they said, "Jesus of Nazareth." Jesus answered, "I have told you that I am He. If therefore, you seek Me, let these (apostles) go their way." Then they came forward and set hands on Jesus and took Him.

Peter, seeing what was done to Jesus, drew his sword and cut off the ear of Malchus, the servant of the high-priest. But Jesus bade him to put the sword in the scabbard, saying that if He needed help, His Father would send Him more than twelve legions of angels. Then He touched the ear of Malchus and healed it.

At that hour Jesus said to the crowds, "As against a robber you have come out with swords and clubs to seize Me. I sat daily with you in the temple teaching, and you did not lay hands on Me. But this is your hour, and the power of darkness." Then all the disciples left Him and fled.

70. Jesus Before Annas and Caiphas

THE multitude led Jesus before Annas, a former high priest, and father-in-law of Caiphas, the high priest of that year. Annas asked our Lord concerning His doctrine and His disciples. Jesus told him that He had spoken openly, and he might question those who had heard Him. Then one of the servants gave Jesus a blow, saying, "Is that the way thou dost answer the high priest?" Then Annas bound Jesus with cords, and sent Him to Caiphas, the high priest.

Here were assembled the priests, the Scribes and a great multitude of the people. Christ was led into their midst. The grand council (Sanhedrin) was resolved on having Him condemned as a false prophet and a blasphemer, for then He would merit death. Many witnesses were called in, yet their evidence proved to be false.

At last there came two witnesses, who testified that they heard Jesus saying, that He would destroy the Temple, and after three days He would build it up again.— Jesus did say this two years before, but He spoke of the temple of His body.— To this accusation Jesus made no reply, for He knew that whatever He said, He would be condemned. Then the high priest asked, why He did not answer? But Jesus continued to hold His peace. And again the high priest said to Him: "I adjure Thee by the living God, that Thou tell us whether Thou art the Christ, the Son of God." Jesus replied, "Thou hast said it."

Then the high priest tore his garments, saying, "He has

ете?” Відповіли Йому: “Ісуса Назарянина.” Христос відповів: “Це Я.” На ті слова, вони налякалися, відступили від Нього і упали на землю. І знов спитав їх: “Кого шукаєте?” А вони сказали: “Ісуса Назарянина.” Відповів їм Ісус “Я сказав вам, що це Я. Коли ж Мене шукаєте, поз-

Юда зраджує Ісуса поцілунокм

вольте тим (апостолам) відійти.” Тоді кинулися на Ісуса і звязали Його.

Петро, бачучи що діється, добув меч і відтяв ухо слугі первосвященика, Малхові. Однак Ісус діткнувся уха і уздоровив його, а звертаючись до Петра, сказав: “Вложи свій меч в похву, бо хто бере за меч, від меча гине. Чи

blasphemed;... What do you think?" With one voice they declared, "He is liable to death."

71. Peter Denies Jesus

PETER and John had followed Jesus at a distance, even to the house of the high priest. In the court-yard there was a fire, and Peter went there to warm himself. While there, a maid-servant looked at him and said, "This man also was with Jesus of Galilee." Peter denied it, saying, "Woman, I do not know Him." And when he had gone out to the gateway, another maid saw him and said, "This man also was with Jesus of Nazareth." And again Peter denied it saying, "I do not know the man." About an hour after a friend of Malchus, whose ear Peter had cut off, also charged Peter with being a disciple of Jesus, saying, "Surely thou also art one of them, for thou art a Galilean;—even thy speech betrays thee." Upon this Peter swore that he did not know Jesus. Then a cock crowed.

And Jesus looked at Peter. As their eyes met, Peter remembered the words of our Lord, "Before a cock crows, thou wilt deny Me thrice." His heart was filled with grief at the sorrowful look of Jesus. And he went out and wept bitterly.

During all that awful night, the soldiers in the court-room amused themselves, by insulting and abusing Jesus in the most barbarous manner. Having blind-folded Him, they spat in His face; they also kept striking His face, saying, "Prophecy, who is it that struck Thee."

Early in the morning, the grand council—Sanhedrin— assembled to pronounce sentence of death upon Jesus. When Judas saw that Christ was condemned to death, he was sorry for having betrayed his Master. Going to the chief priests, he threw down the thirty pieces of silver and said, "I have sinned in betraying the innocent blood." Then he went out and hanged himself.

72. Jesus Before Pilate and Herod

THE grand Jewish council could not pronounce the sentence of death without the permission of the Roman governor, for Judea was a Roman province at that time. Jesus was therefore dragged before Pontius Pilate, who was the governor of Judea.

Pilate went out to the excited crowd and asked, "What accusation do you bring against this man?" They answered, "We have found Him perverting the nation, and forbidding

не знаєте, що Я міг би просити Вітця, і дав би Мені (до помочі) більше як дванайцять легіонів ангелів? Але це все мусить статися, щоб сповнилося письмо пророків.”

В ту годину сказав Ісус до товпи: “Як на розбійника вийшли ви, з мечами і колами. По всі дні Я сидів в храмі і навчав, і ви не спіймали Мене. Та це Ваша година і власть тьми.” Тоді учні покинули Його і повтікали.

Ісус перед первосвящеником

70. Ісус у Анни і Каяфи

ТОВПА піймала Ісуса і завела Його перше до Анни, що був давніше первосвящеником, а в той час був тестем Каяфи, тодішнього первосвященика. Анна питав Ісуса про

the payment of taxes to Caesar, and saying that He is Christ the king." Pilate asked Jesus, if He were the king of the Jews? Our Lord answered, "Thou sayest it," and then He added: "My kingdom is not of this world."

Pilate went out to the Jews and told them he found no cause for condemning Jesus to death. But the people insisted, declaring that throughout all Judea, from Galilee to Jerusalem, Jesus had stirred up the people. To these false charges Jesus made no reply, so that Pilate wondered at His patience and silence. Now Pilate wished to free himself of a case in which he was obliged either to act against his conscience, or displease the Jews. So when the word 'Galilee' was mentioned, he asked if the accused were a Galilean. Upon learning that Jesus was a Galilean, Pilate sent Him to Herod Antipas, a Jew, governor of Galilee, who was then in Jerusalem for the festival.

Herod, who had heard much of Jesus, was delighted when he saw our Lord before him. Prompted by curiosity, he asked Jesus many questions. He also hoped that Jesus would satisfy him by working a miracle in his presence. But our Lord, knowing his motives, made no answer to any of the questions.

Then Herod treated Jesus as a fool, and clothing Him in white garment, sent Him as a mock-king through the streets of Jerusalem back to Pilate. That same day Herod and Pilate became friends, having been enemies before.

73. Jesus and Barabbas

PILATE knew that it was through envy that the Jews brought Jesus before him. He wished to save Him from their hands but, being a weak man, he feared to resist the popular opinion. To add to his embarrassment, his wife had a dream and sent him a message, asking him to have nothing to do with Jesus, because He was a just man.

There was a custom among the Jews that on the feast of the Pasch, the governor should release the prisoner whom the people chose. Hoping to save Jesus, Pilate presented for their choice our Lord and Barabbas. Now Barabbas was a thief and an assassin. The priests persuaded the people to demand the release of Barabbas. Then Pilate asked, "What shall I do with Jesus, who is called Christ?" With one voice, they cried out in savage fury, "Let Him be crucified."

Його науку і учнів. А Ісус відповів йому: “Я учив явно; спитай тих, котрі Мене слухали, що Я їм казав.” Тоді слуга Анни ударив Ісуса в лице кажучи: “Так ти відповідаєш первосвященикові?” Тоді Анна відіслав Ісуса звязаного до Каяфи, де були зібралися священники, книжники і старшина народу. Ці шукали ложного свідництва проти

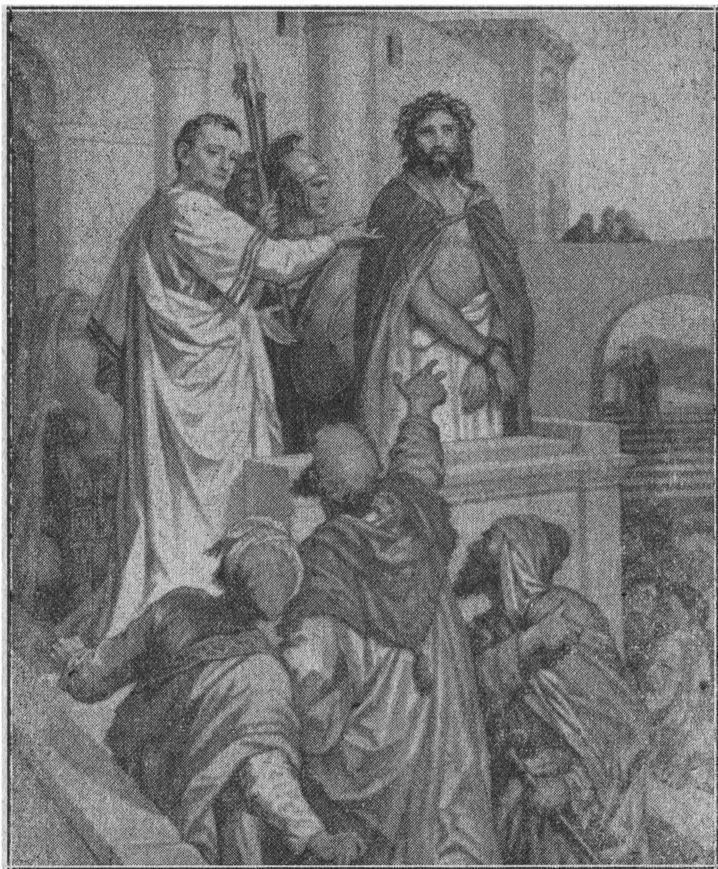

Розкаяння Петра

Ісуса, щоб Його осудили на смерть, але не нашли, хоч много свідків свідчило, їх свідoctво було фальшиве. На кінець прийшли два ложні свідки і сказали: “Той казав: можу розвалити храм Божий і в трох днях назад збудува-

74. Jesus is Scourged and Crowned with Thorns

PILATE still hoped to save Jesus from death, and at the same time satisfy the people. He therefore, caused the Lord to be scourged. The soldiers let our Saviour out of the hall into a court-yard. They stripped Him of His

Jesus is condemned to death

clothes, tied Him to a pillar and scourged Him cruelly. Afterwards they made a crown of sharp thorns, and pressed it violently upon His sacred head. They also clothed Him in a purple garment, put a reed in His hand for a sceptre, and bending the knee before Him in mockery, saluted Him,

ти.” І справді казав це Ісус два роки попередно, але Він говорив про храм Свого тіла. На це свідोцтво Христос нічо не відповідав, бо знав добре, що вони наважились Його засудити, яка Його відповідь не булаб.

Тоді первосвященик спитав Ісуса, чому Він не відповідає; але Христос далі мовчав. І відізався до Нього первосвященик, кажучи: “Заклинаю Тебе Богом живим, щоб Ти нам сказав, чи Ти є Христос Син Божий.” Ісус відповів: “Так ти сказав.” Тоді первосвященик роздер свою ризу і промовив: “Він сказав хулу. Нащо нам більше свідоцтва.. Що вам здається?” А вони одногосно закричали: “Він є винен смерти.”

71. Петро Відрікається Ісуса

ПЕТРО і Іван ішли за Ісусом здалека. Посеред двора розпалено огонь і Петро грівся коло нього. А одна служниця, побачивши його при огні, сказала: “І цей був з Ісусом Назореєм.” А він відрікся Ісуса, кажучи: “Жінко, не знаю Його.” Коли ж він виходив в браму, побачила його друга служниця і сказала до тих, що там були: “І цей був з Ісусом Назореєм.” І знов заперечив під клятвою, що не знає Христа. О годину пізніше, приятель Малха, якому Петро був втяв уху, сказав: “Справді і ти є один з них, бо й твоя бесіда тебе виявляє.” Тоді почав божитися і клястися, що не знає Ісуса. І зараз півень запіяв, і глянув Ісус ласкавим зором на Петра. А тоді Петро пригадав собі слова Спасителя: “Заки півень запіє, тричі Мене відречешся” і зараз вийшов та плакав гірко.

В ту страшну ніч жовніри висмівали Ісуса і збиткувалися над Ним в найгірший спосіб. Вони закрили Йому очі і били по лиці, питаючись: “Пророкуй, хто Тебе вдарив.” Раненько зібралась старшина народу і книжники, та скликали раду, щоб засудити Ісуса на смерть. Коли Юда дізнався, що Христа засуджено, розкався і вернув трийцять срібняків первосвященикам, кажучи: “Я згрішив, продавши невинну кров.” І кинув срібняки в храм і пішов і повісився.

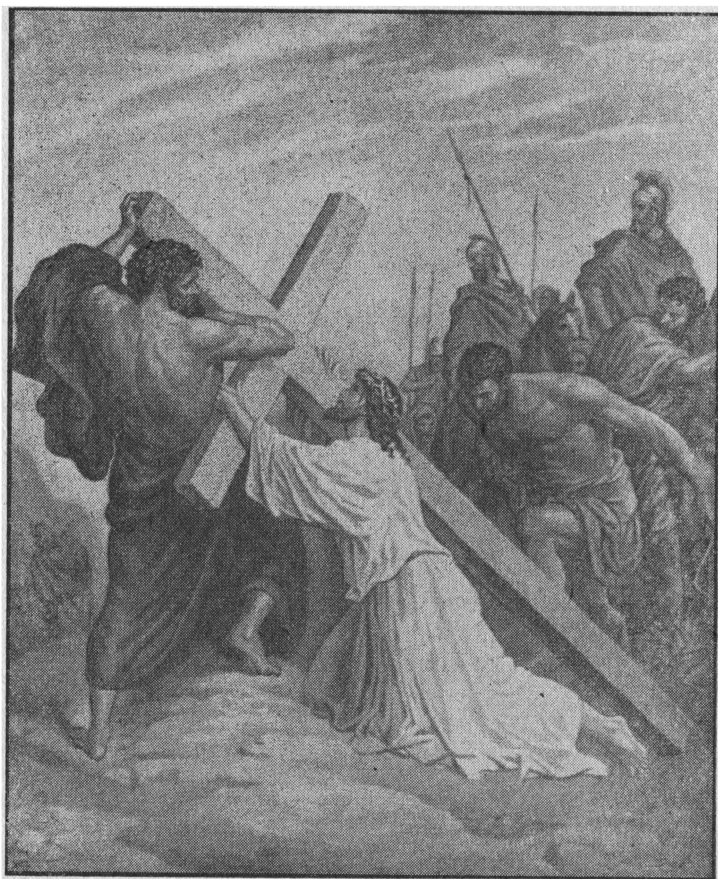
72. Ісус перед Пилатом і Іродом

РАДА первосвящеників і старшин народу не мала власти виконати засуд смерти, без потвердження римського намісника. В той час Юдея належала до римської імперії. Тому жиди привели Ісуса перед намісника Пилата. Побачивши зворушену товпу, Пилат спитав: “Яку скаргу приносите на того чоловіка?” Вони відповіли: “Колиб Він не

“Hail, king of the Jews!” They spat on Him, and taking the reed struck His head, driving the thorns still deeper into His flesh.

75. Jesus is Condemned to Death

When our Saviour was reduced to a very pitiable state, Pilate thought that the sight of Him would inspire

Jesus falls beneath the Cross

the Jews with compassion. So he took Jesus on the balcony and showed Him to the people, saying, “Behold, the Man!” But they cried out, “Crucify Him, crucify Him!”

був злочинцем, ми не привели б Його перед тебе... Він бунтує нарід і забороняє давати цареві данину, та й каже, що Він Христос цар." Намієник покликав Ісуса перед себе і запитав Його: "Чи Ти цар жидівський?" Христос відповів: "Ти сказав. Але Мое царство не є із цього світа." Тоді Пилат виступив перед жидів і промовив: "Я не знайду в тій чоловіці жадної вини." Але вони кричали, що Він бунтує нарід від Галилеї до Єрусалиму. Однак Ісус не відповідав на ті скарги, так що Пилат дуже дивувався.

Як жиди згадали про Галилею, Пилат спитав Христа, чи Він з Галилеї. Коли дізнався, що Христос є галилейчиком, відіслав Його до Ірода Антипи, намієника Галилеї, що власне тоді приїхав був до Єрусалиму на свята. В той спосіб Пилат думав вийти з тяжкого положення, так, щоб жидів задоволити і Христові кривди не чинити.

Ірод зрадив, що Ісуса приведено перед нього, бо вже не раз чув про Нього. Із цікавості він поставив Ісусові багато питань, і сподівався, що Христос зробить перед ним якесь чудо. Але Ісус нічо не відповів. Проте Ірод погордив Ним, одягнув Його, як божевільного, в білу одіж і відіслав до Пилата. Будучи ворогами, того дня Ірод і Пилат стали приятелями.

73. Ісус і Варава

ПИЛАТ був певний, що жиди віддали Ісуса на суд із зависти. Тому він старався увільнити Його, але будучи слабого характеру, боявся спротивитися злим людям, хоч мав до цього силу. Справа погіршилась, коли його жена переказала, що мала сон, і остерігала, щоб він не робив Ісусові жадної кривди, бо Він невинний.

В жидів був звичай, що з нагоди великодних свят, намієник міг випустити з в'язниці одного в'язня, якого люди зажадають. Тоді був у в'язниці один злочинець, на імя Варава, що був злодієм і убійником. Пилат казав жидам вибрати собі, або того, або Ісуса. Він був певний, що жиди попросять, щоб Христа звільнити. Тимчасом вони всталися за Варавою. Тоді спитав Пилат: "Що ж я зроблю з Ісусом, що зветься Христос?" Кровожадна товпа одногосно відповіла: "Най буде розпятий!"

74. Ісус Бичований і Коронований Терневим Вінцем

ПИЛАТ ще не стратив надії на звільнення Ісуса. Він сказав: "Укараю Його і випущу." Відтак жовніри взяли Спасителя між себе, зняли з Нього одіж, привязали Його до стопа, і били немилосерно. Потім сплели терневий ві-

Pilate still hesitated what to do. He took Jesus back again with him into the hall and personally inquired, saying, "Whence art Thou?" But Jesus answered not a word. The governor was convinced of the innocence of our Lord, and still desired to set Him at liberty. But the Jews perceived this and told him that, if he released Jesus he was no friend of Caesar. Hearing this, Pilate was afraid lest he lose the emperor's favor. But being still convinced of the innocence of Jesus, he took water in a basin, and washed his hands before the people, saying, "I am innocent of the blood of this just man." But the people called down a terrible curse upon their own heads, shouting, "His blood be on us and our children!" Pilate then set Barabbas free, and delivered Jesus over to the brutal soldiers to be crucified.

76. Jesus Carries His Cross to Calvary

AT LAST Pilate condemned Jesus to death. The soldiers tore from the body of our Lord the purple robe, clothed Him again in His own garment, and laid the cross upon His bruised shoulder. Bearing this heavy burden, Jesus advanced towards Golgotha (Calvary). Two robbers were also led out to be crucified with Him. As our Saviour passed through the streets of Jerusalem, His strength failed and He fell three times. Then the Jews, fearing that He might die on the way, compelled Simon of Cyrene to help Him to carry the cross to the place of execution.

Among the crowd that accompanied Jesus were many women, weeping and lamenting. Turning to them, our Lord said, "Daughters of Jerusalem, do not weep for Me, but weep for yourselves and your children."

Our blessed Lord left us a sublime example of patience. Condemned unjustly, He carried His cross without a murmur. Treated most cruelly, He did not complain. We should never complain when trials are sent to us, or when people persecute us.

77. Jesus is Nailed to the Cross

WHEN Jesus reached Calvary, the soldiers offered Him wine mixed with gall, but He refused to drink. He was then stripped of His garments, and His hands and feet were nailed to the cross. One of the thieves was crucified on each side of Jesus. And there in an awful agony the Savior of mankind hung suspended for three hours, bleeding and suffering out of love for poor sinners.

On the cross, just above Jesus' head, Pilate caused to put

нець, вложили на Його голову, завдаючи рани. Також вложили на Його плечі червоний плащ, дали тростину в Його праву руку, замість скиптра, а відтак клякали перед Ним та з насмішками кричали: “Радуйся, царю жидівський!” Другі плювали на Нього, били по лиці, і беручи від Нього тростину, били Його нею по голові, забиваючи терневі кільці глибоко в святу голову.

75. Ісус Засуджений на Смерть

КОЛИ Ісуса так побито, Пилат думав, що на Його жалючий вигляд жиди змилюються, і скажуть Його пустити. Отож намісник вивів Ісуса високо на галерію і представив Його жидам, кажучи: “Ось Чоловік!” Але на його здивовання, дика товпа закликала: “Розпни, розпни Його!” Пилат ще вагався. Він покликав Ісуса перед себе і особисто спитав: “Звідки Ти.” Але Ісус не дав йому жадної відповіді. А священики і старшина далі кричали до Пилата: “Коли Його випустиш, ти не є приятелем цісаря!” Почувши це, Пилат налякався, що може стратити ласку цісаря, і взявши воду, вмив руки перед народом, кажучи: “Я не винен крові того праведника; ви відповідайте.” А весь нарід закричав: “Кров Його на нас і на наших дітях.” Тоді намісник випустив Вараву, а Ісуса віддав лютим жовнірам, щоб Його розпjali на хресті.

76. Дорога на Голгофту

ВКІНЦІ Пилат засудив Ісуса на смерть. Жовніри здерли зі Спасителя червоний плащ, одягли Його знов в Його одіж, і вложили хрест на Його зранені рамена. Під тим тягарем Ісус ішов поволі через вулиці Єрусалиму на Голгофту (Кальварію). З ним вели на розп'яття також двох розбійників. Ослаблений Спаситель упав три рази під тягарем хреста. Тоді жовніри приневолили одного чоловіка, на імя Симеона, з Киренії, щоб поміг Ісусові нести хрест.

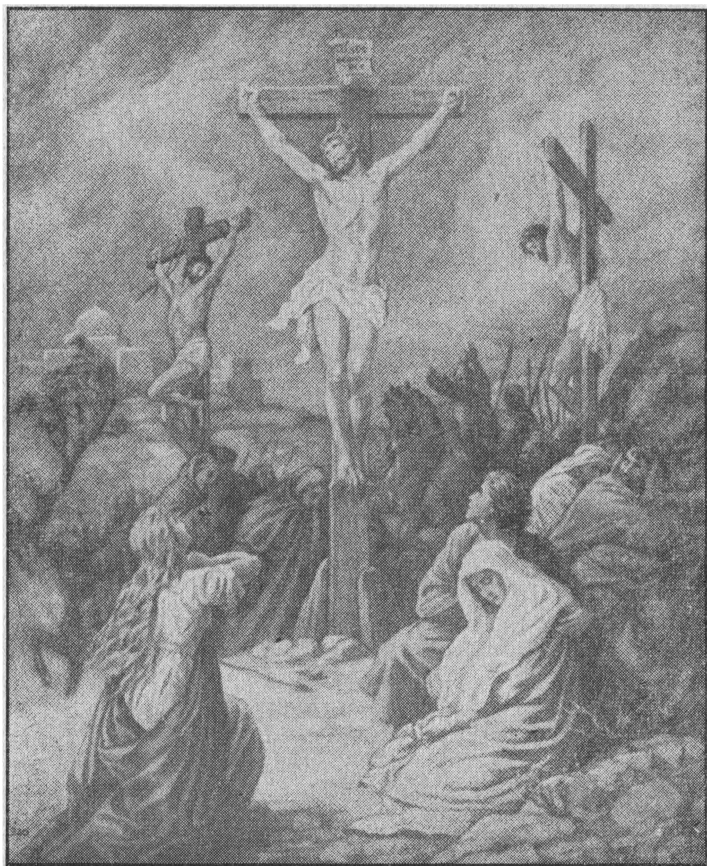
Серед товпи, що йшла за Ісусом на місце страчення, знаходилися також побожні невісти, які жалісно плакали над Ним. Спаситель обернувся до них і промовив: “Доньки Єрусалимські, не плачте над Мною, але плачте самі над собою і над вашими синами, бо прийдуть дні, коли вони скажуть: “Гори упадьте на нас! Горби покрийте нас!”

Тут Спаситель дає нам гарний примір терпеливості. Хоч Його засуджено несправедливо і трактовано нелюдано, Він зносить все спокійно, не нарікаючи.

this inscription in Hebrew, Greek and Latin: "Jesus of Nazareth, the King of the Jews."

78. Jesus Speaks on the Cross

MANY people saw Jesus hanging on the cross. No doubt, many of them, only a few days before, had welcomed Jesus with their cries of hosanna, now insulted Him

Jesus dies on the Cross

by saying, "If Thou be the Son of God, come down from the cross." In like manner the chief priests cried out, "He saved others, but Himself he cannot save. If He is king of Israel,

77. Ісуса Прибивають до Хреста

КОЛИ Ісус прийшов на Голгофту, жовніри дали Йому пити вино змішане з жовчію; але Він не хотів пити. Тоді здерли з Нього одіж і прибили Його руки та ноги до хреста. З Ісусом розп'яли двох розбійників, одного по правій а другого по лівій стороні. Серед страшних мук і по між двома розбійниками, Божий Син висів на хресті, а Його свята кров спливала на землю. Там, високо на хресті, Спаситель терпів з любови до нещасних грішників. Щоб всі знали, хто це висить розп'ятий, Ірод казав вивісити напись, по єврейськи, грецьки і латинськи: "Ісус Назарянин, цар юдейський."

78. Ісус Промовляє з Хреста

МНОГО людей бачило, як Христос висів на хресті. Між ними були певно деякі з тих, що кілька днів попередно, впроваджували Його в Єрусалим і співали Йому: "Осанна!" Тепер вони висмівали Спасителя, кажучи: "Як Ти Син Божий, зійди з хреста." Подібно говорили священники. Вони казали: "Других спасав, а Себе не може спасти. Коли Він є цар ізраїльський, най тепер зійде з хреста, а повіримо в Нього." Але Христос молився за них, мовлячи: "Отче, відпусти їм, бо не знають, що роблять." А один із злодіїв, що висів на хресті коло Нього, злорічив, як прочі, кажучи: "Коли Ти Христос, спасися сам і спаси нас." Але другий злодій скартав його. Він сказав: "Чи не боїшся Бога? Ми обидва справедливо терпимо і приймаємо достойну кару за наші вчинки. Та Цей ніякого зла не вчинив." І звертаючись до Ісуса, промовив: "Згадай на мене, Господи, коли прийдеш у Своє царство." За це отверте визнання і за щиру сповідь, Христос сказав до нього: "Амінь, кажу тобі, нині будеш зі мною в раю."

79. Ісус Далі Промовляє з Хреста:—Він Умирає

МІЖ побожними особами, які стояли під хрестом, були Марія, Мати Ісуса, апостол Іван і Марія Магдалина. Глянувши милим зором на Свою Матір, Ісус сказав: "Жено, це син твій." А апостолові Іванові сказав: "Це мати твоя." Від того дня апостол Іван взяв Пречисту Діву під свою опіку.

Від шостої години настала п'ятьма по всій землі, аж до години девятої. Коло години девятої, Христос висказав Свій страшний біль, закликавши: "Елі, Елі лема савахтані," то є: Боже Мій! Боже Мій! чому Ти Мене оставив?" По

let Him now come down from the cross and we will believe in Him." Jesus prayed for them, saying, "Father, forgive them, for they know not what they are doing."

And one of the thieves who was crucified with Him, blasphemed like the others, saying, "If Thou art Christ, save Thyself and us." But the other rebuked him, saying, "Dost thou not even fear God, seeing thou art under the same sentence. We suffer justly and receive due reward for our deeds. But this Man hast done nothing wrong." Then turning his eyes on Jesus he continued, "Lord, remember me when Thou comest into Thy kingdom."

Jesus was pleased with the faith and the humble confession of the penitent thief, and He said to him, "Amen, I say to Thee, this day thou shalt be with Me in paradise."

79. Jesus Dies on the Cross

NEAR the cross stood Mary, the mother of Jesus, and John and Mary Magdalene. Looking upon them with tender affection, Jesus said to His mother, "Woman, behold, thy Son!" Then addressing John, He said, "Behold, thy mother!" From that hour John took the Blessed Virgin Mary under his care.

From the sixth hour there was darkness all over the earth until the ninth hour. During that time the Saviour of mankind hung suspended between two thieves, bleeding and dying in fearful agony, out of love of sinful man.

About the ninth hour Jesus expressed His violent suffering by crying out, "Eli Eli, lama sabacthani?" that is, "My God, My God, why hast Thou forsaken Me?" And after a few moments of silence, He said, "I thirst." Hearing this, a soldier dipped a sponge in vinegar, and putting it on a reed, gave Him a drink. When Jesus had tasted the vinegar, He said, "It is consummated." Then crying with a loud voice, He said, "Father, into Thy hands I command My spirit." And bowing down His head He died.

At that moment the earth trembled, the rocks were split, the graves were opened, the dead arose, and the veil of the temple was rent in two, from the top to the bottom. When the centurion saw this, he was filled with great fear, and confessed aloud, "Indeed this Man was the Son of God!" The multitude returning to Jerusalem, were struck with fear; they kept striking their breasts and wondered at what they had seen.

кількох хвилях мовчанки, Він знов промовив: “Я прагну.” Почувши це, один жовнір настроїв губку на тростину, наповнив її оцтом, і дав Йому пити. Кілька хвиль пізніше Христос сказав: “Звершилося.” А на кінець промовив піднесеним голосом: “В Твої руки, Отче, віддаю Мого духа.” І склонивши голову, помер.

В тій хвилі земля затряслася, скали розпалися, гроби отворилися, деякі мертві повставали з гробів, і завіса церковна роздерлася на дві частини, з гори аж до долу. А сотник, побачивши що сталося, дуже налякався, і признав Ісуса, кажучи: “Справді це був Божий Син.” А товпа, що бачила, що сталося, вертала домів, буючися в груди.

80. Ісуса Вкладають до Гробу

ІСУСА розп'ято в день перед суботою. Щоб тіла померших не осталися на хрестах в день суботний, і щоб жертви скорше померли, жовніри прийшли і поломали ноги двом розбійникам. Як прийшли до Ісуса, завважили, що Він був вже мертвий. Отже вони не ломали Йому ніг, лише один з них отворив Йому списом бік, і сейчас вийшла кров і вода.

Над вечером Йосиф з Ариматеї, радник, чоловік багатий, і тайний учень Ісуса, прийшов до Пилата і просив тіла Спасителя. Діставши дозвіл, він, враз із своїм приятелем Никодимом, зняв тіло з хреста, намастив його дорогими оліями, обвинув білим обрусом і положив до гробу. Це був свіжий гріб, витесаний в скалі, близько Голгофти, де ще ніхто не був похований. Потім вони привалили великий камінь до дверей гробу і відійшли, а Марія Магдалина і друга Марія гляділи де Його положили.

Первосвященники і книжники не були спокійні, бо пам'ятали, що Христос був предсказав Свою смерть і Свое воскресення. Вони побоювались, щоб часом учні не викрали тіла, а потім щоб не голосили, що Христос воскрес. Отже вони просили Пилата, щоб він залечатав гріб і поставив сторожу. Це він зробив.

ЖИТТЯ ІСУСА ПРОСЛАВЛЕНОГО

81. Ісус Встає з Гробу

ТРЕТОГО дня, дуже рано, повстало велике землетрясення. Божий ангел зійшов з неба, відкотив камінь від дверей гробу і сів на нім. Був же його вид як блискавиця,

80. Jesus is Laid in the Tomb

JESUS was crucified on the eve of the Sabbath. In order that the bodies of those who were crucified might not remain on the cross during the Sabbath, and in order that the victims might die sooner, the soldiers came and broke the legs of the two thieves. But when they came to Jesus, they found Him already dead. So they did not break His legs, but one of them opened His side with a spear, and immediately blood and water came forth.

Towards evening Joseph of Arimathea, a member of the council, a rich man and a secret disciple of Jesus, came to Pilate and asked for the body of the Saviour. The request was granted; so Joseph and his friend Nicodemus came and took the body from the cross. They embalmed it with precious perfumes, wrapped it in white linen and laid it in the grave. It was a new grave cut in a rock, wherein no one had yet been buried, and it was situated in a garden near Calvary. Then they rolled a great stone to the door of the grave.

The chief priests and the Pharisees were not at ease, for they remembered that Jesus had foretold His own death, and how He would rise again on the third day. They feared that, possibly, the disciples might steal the body and tell the people that Jesus had risen. So they asked Pilate to place a seal upon the tomb, and set a guard to watch it. This he did.

The Glorious Life of Jesus

81. Jesus Rises from the Dead

EARLY in the morning, the third day after Jesus was crucified, there was an earthquake. At the same time Jesus came forth from the grave, glorious and immortal. And an angel came down from heaven and rolled the stone from the door of the grave, and sat upon it. His face shone like lightning, and his garments were white as snow. The guards were struck with terror; they fell back and became as dead men. As soon as the guards recovered, they ran in great haste to the city to tell what they had seen. Towards sunrise, Mary Madalene and Salome and Mary Cleophas went to the tomb to embalm the body of Jesus. As they drew near, they asked one another, "Who shall roll us back the stone from the door of the grave?"

а одіж була біла як сніг. Сторожі налякалися і стали як мертві. А коли відзискали притомність, побігли до міста і оповіли людям, що бачили. Коли свитало, Марія Магдалина, Саломія і Марія Клеопова ішли до пробу і несли з собою дорогі олійки, щоб намазати тіло возлюбленого

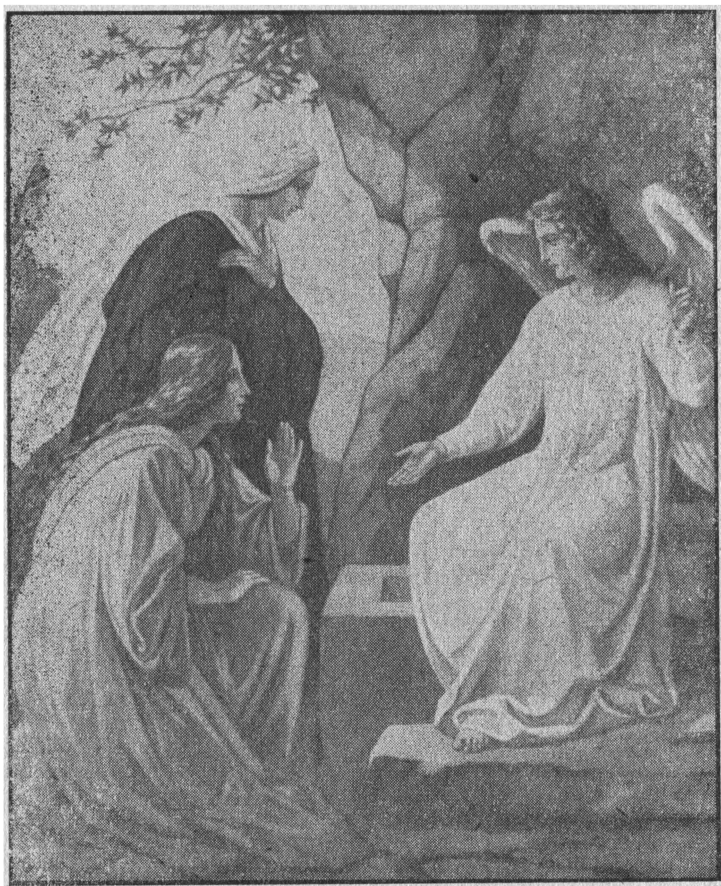
Христове Воскресення

Учителя. Як зближалися, питали одні других: “Хто відвалить нам камінь від дверей гробу?”

Марія Магдалина прийшла перед другими і побачила, що камінь був вже відвалений. Вона сейчас побігла до

Mary Madalene came first, and seeing that the stone had been rolled away from the door, she ran to Peter and to the other disciples, and said to them, "They have taken away the Lord out of the grave, and I know not where they laid Him."

When the sun had risen, the other women came to the

The pious women visit the Tomb

grave. They were much surprised and alarmed, when they noticed that the stone had been rolled back, and that the body of Jesus was not there. And as they bowed down they saw an angel sitting on the right side, clothed in shin-

Петра і других учнів, та сказала до них: “Взяли Господа з гробу і не знаємо, де Його положили.” Коли сонце зійшло, другі жінки прибули також до гробу. Вони здивувалися, коли замітили, що камінь був вже відвалений, а в гробі не було тіла Господа. І як надхилились, побачили ангела сидячого з правого боку. Він промовив до них: “Не лякайтеся. Я знаю, що ви шукаєте Ісуса Назарянина, розп’ятого. Чого шукаєте живого між мертвими. Нема Його тут, бо воскрес, як сказав. Ходіть і подивіться на місце, де лежав. Ідіть і скажіть учням і Петрові, що воскрес і це попереджає вас в Галилеї; там Його побачите.”

Ледви жінки відійшли, як прийшли до гробу Петро і Іван, а за ними Магдалина. Коли нахилились, нічого не найшли, лиш простирала, якими було обвинене тіло Господа. Учні сейчас відійшли, щоб другим розказати, а Марія осталась при гробі.

82. Ісус Являється Марії Магдалині

КОЛИ Петро і Іван відійшли, Марія нахилилась до гробу і там побачила двох ангелів, що сиділи в білих одежах, одного в головах а другого в ногах, де лежало тіло Ісуса. Один з них промовив до неї: “Жінко, чого плачеш?” Сказала йому: “Взяли мого Господа і не знаю, де Його положили.” І це сказавши, обернулася взад і побачила стоячого Ісуса; і не знала, що це Ісус. Сказав їй Ісус: “Жінко, чого плачеш? Кого шукаєш?” Вона, думаючи, що це огорожник, сказала: “Пане, коли ти Його взяв, скажи мені де ти Його положив, і я візьму Його.” Тоді Ісус сказав до неї: “Маріє!” Вона сейчас пізнала Його і сказала: “Раввуні!” що значить: учителю. А Він промовив знов до неї, кажучи: “Йди до Моїх братів і скажи їм: Відходжу до Мого Вітця і Вашого Вітця, та Бога Мого і вашого Бога.” І сейчас Він зник. Того самого дня Ісус явився також другим жінкам і Петрові.

83. Ісус Являється Двом Учням на Дорозі до Емаус

ТОГО дня з полудня Ісус явився двом Своїм учням, що ішли до містечка Емаус. Вони розмовляли о тім, що сталося з Ісусом в останніх днях. По дорозі прилучився до них Ісус, ніби подорожний, але вони Його не пізнали. І промовив до них: “О чім розмовляєте і чого ви такі сумні?” Один з них, на імя Клеопа, відповів: “Чи Ти чужий в Єрусалимі, що не знаєш, що в тих днях діялося?” Вони розповіли йому про Ісуса, як вони в нього вірили, і надіялися що спасе Ізраїля. Також оповіли, як старшина жидів-

ing garments. He said to them, "Do not be afraid, for I know that you seek Jesus of Nazareth, who was crucified. Why do you seek the living among the dead? He is not here, for He has risen, as He had said... Come and see the place where the Lord was laid... Go and tell His disciples and Peter that He is risen, and behold, He will go before you into Galilee; there you shall see Him, as He told you."

These pious women had scarcely left the place, when Peter and John came, followed by Mary Magdalene. Finding nothing but linens in which the body had been wrapped, they hastened back to tell the others, but Mary Magdalene remained behind.

82. Jesus Appears to Mary Magdalene

WHEN Peter and John had departed, Mary Magdalene, remaining behind, stooped down and looked into the grave. To her surprise she saw two angels in white, sitting, one at the head, and the other at the feet, where the body of Jesus had been laid. They said to her, "Woman, why art thou weeping?" She said to them, "Behold they have taken away my Lord and I do not know where they have laid him." When she had said this, she turned around and beheld Jesus standing there, and she did not know it was Jesus. Jesus said to her, "Woman, why dost thou weep? Whom dost thou seek?" She, thinking that it was the gardener, replied, "Sir, if thou hast taken Him, tell me where thou hast laid Him, and I will take Him a way." Jesus said to her, "Mary!" Immediately she recognized Him, and falling at His feet, exclaimed, "Rabboni!" that is Master. And He said to her, "Go and tell My brethren and say to them, 'I ascend to My Father and to your Father; to My God and to your God.'" Immediately He disappeared. The same day Jesus appeared also to the other women and to Peter.

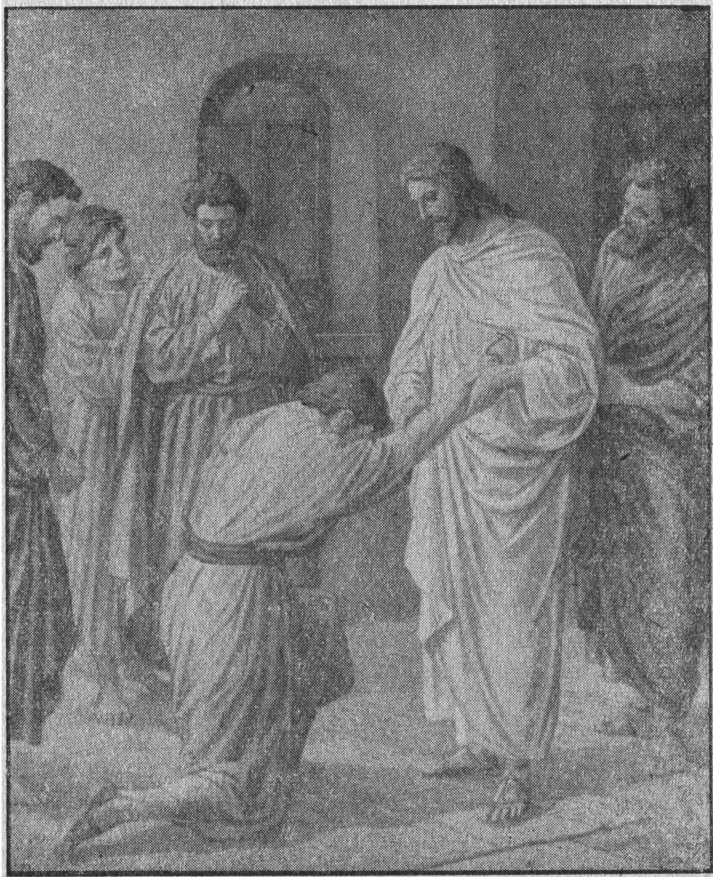
83. Jesus Appears to the Two Disciples on the way to Emmaus

TOWARDS evening of the day of resurrection, two disciples of Jesus were going to Emmaus, a town close to Jerusalem. They talked of what had happened during the last few days. As they talked, Jesus drew near them and went along with them, but they did not recognize Him. And Jesus asked them what were the events of they spoke, and why they appeared so sad.

Then one of them, named Cleophas, asked Him, if He were a stranger, or how it came that He had not heard what had

ська наложила на Нього руки і розпяла Його три дні тому, та що деякі говорять, що Він воскрес.

Коли зблизилися до Емаус, Ісус хотів далі йти, але вони просили Його остатися з ними, бо вже вечеріло, і кінчився день. Він послухав їх і засів з ними до стола. І взявши хліб, поблагословив, переломив і подав їм. В тій хвили отворилися їм очі і пізнали Його, але Він зник з перед них.

84. Ісус Являється Апостолам. Установляє Тайну Покути

КОЛИ апостоли були зібрані в домі в Єрусалимі, Христос прийшов до них через замкнені двері і промовив:

happened in Jerusalem. Then they spoke to Him of Jesus; how they had believed that He was the Messiah, and what hopes had been founded on Him; they told Him how Jesus was seized by the chiefs of the Jews, and had been crucified three days ago; and they said that there were rumors that He had risen from the dead.

When they reached Emmaus, He was about to take leave of them, but they urged Him to stay with them, as it was evening. He yielded to their request and sat down to table with them. And taking bread, He blessed it, broke it, and gave it to them. Immediately their eyes were opened and they recognized Him, but He vanished from their sight.

84. Jesus Appears to the Apostles — He Institutes the Sacrament of Penance

WHEN the apostles were assembled in a room, the door being closed, Jesus came in and said to them, "Peace be with you; it is I; do not be afraid." They trembled with fear; thinking it was a spirit. And when the apostles were doubting and troubled, He said to them, "Why are you troubled and why do doubts arise in your hearts? See My hands and feet, that it is I Myself. Feel Me and see; for the spirit does not have flesh and bones, as you see I have." As they were still doubting, He took a piece of broiled fish, and a honeycomb and ate it before them. After this He repeated His salutation, "Peace be to you," and He continued, "As My Father has sent Me, I also send you." When He had said this, he breathed upon them and said to them: "Receive the Holy Ghost; whose sins you shall forgive, they are forgiven them; and whose sins you shall retain, they are retained."

Thomas, one of the apostles, was absent when Jesus appeared to the others. They told him afterwards that they had seen the Lord. But Thomas would not believe on their word, unless he saw in Jesus' hands and feet the marks of the nails.

Eight days later the apostles were again assembled, and Thomas was with them. Again Jesus entered, the doors being shut, and said to them, "Peace be to you!" Then He told Thomas to put his finger in the nail marks of His hands and feet, and put his hand into His side. Thomas did so, and exclaimed, "My Lord, and My God!" Jesus said, "Because thou hast seen Me, Thomas, thou hast believed. Blessed are they that have not seen and have believed."

“Мир вам”! Вони тремтіли зі страху, бо думали, що це дух. Але Він знов відізвався до них і сказав: “Чому сумніваєтеся? Огляньте Мої руки і ноги, і бачте, що це Я сам. Діткніться Мене і пригляньтеся, бо дух не має ані тіла ані костей, як бачите, що Я маю.” Коли вони ще не вірили з радости і дивувалися, Він сказав: “Чи маєте тут що їсти?” Вони дали Йому кусень риби і трошки меду. Ісус взяв і їв перед ними. І знов промовив до них: “Мир вам! Як післав Мене Отець, так і Я посилаю вас.” Відтак дунув на них і сказав: “Прийміть Святого Духа, кому відпустите гріхи, тому будуть відпущені, а кому задержите, будуть задержані.”

Тома, один з апостолів, не був тоді з ними. Пізніше вони оповіли йому про появу Спасителя, але він сказав на те: “Коли не побачу в Його руках ран від цвяхів, і не вложу руки моєї в ребро Його, не увірю.” По вісьмох днях були апостоли знов згромажені і Тома з ними. І прийшов Ісус крізь замкнені двері, станув між ними і сказав: “Мир вам!” Відтак промовив до Томи: “Вложи свій палець тут, і поглянь на Мої руки і подай свою руку і вложи в Мій бік, і не будь невірний а вірний.” Тома відповів: “Господь Мій і Бог мій.” Сказав йому Ісус: “Тому, що побачив Мене, Томо, ти увірив. Блаженні, що не бачили, а увірили.”

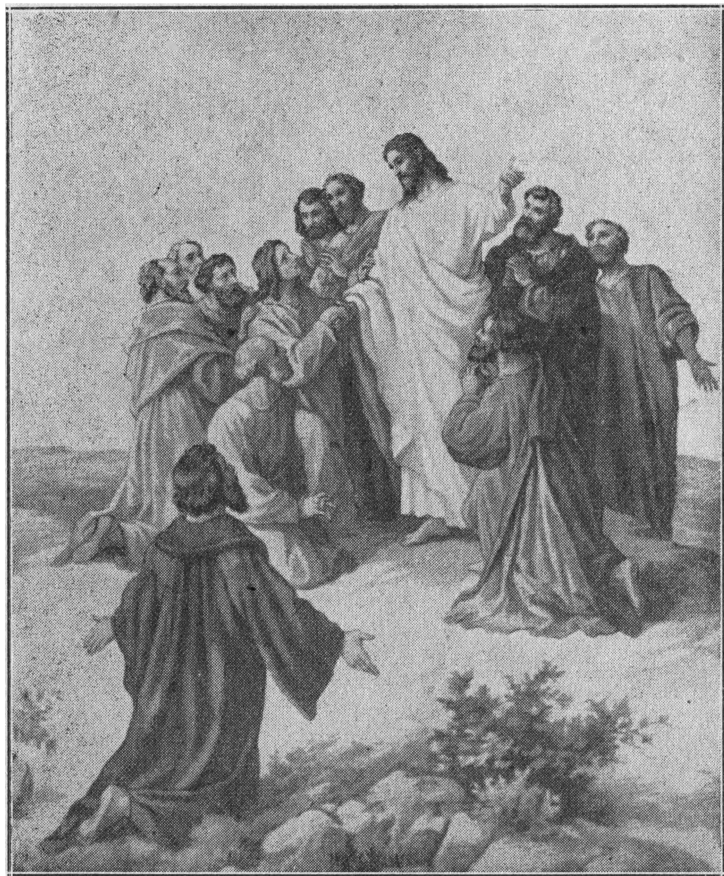
85. Ісус Дає Петрові Найвищий Священничий Уряд

ПОСЛУШНІ приказу Господа, апостоли пішли з Єрусалиму до Галилеї. Одного дня Ісус явився їм коло генезаретського озера і їв з ними. Коли скінчили обід, сказав до Петра: “Симоне, сину Йони! Чи любиш Мене більше як ці?” Петро відповів: “Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе.” І сказав до нього Ісус: “Паси ягнята Мої.” Подібний запит поставив Ісус Петрові другий і третій раз, і одержав подібну відповідь. А за третім разом Христос вже не згадував про ягнята, але сказав до Петра: “Паси Мої вівці.”

Вірні християни і священники та єпископи Христової Церкви, це неначе ягнята і вівці, і вони творять Христове стадо. Христос дав Петрові і його правним наслідникам право і наложив обов'язок пасти ціле стадо Христове. Петро проповідував Христа і умер в Римі. Кождоразовий Єпископ Риму є наслідником св. Петра і верховним головою Церкви. Хто не повинується Петрові і його правним наслідникам, не може бути приятелем Христа.

85. Peter is Appointed Chief Pastor

IN OBEDIENCE to the command of Jesus, the apostles left Jerusalem and went into Galilee. There Jesus appeared to them at Lake Genesareth. After they had all eaten, the Lord said to Peter, "Simon, son of John, dost thou love Me more than these do?" Peter answered, "Yes. Lord,

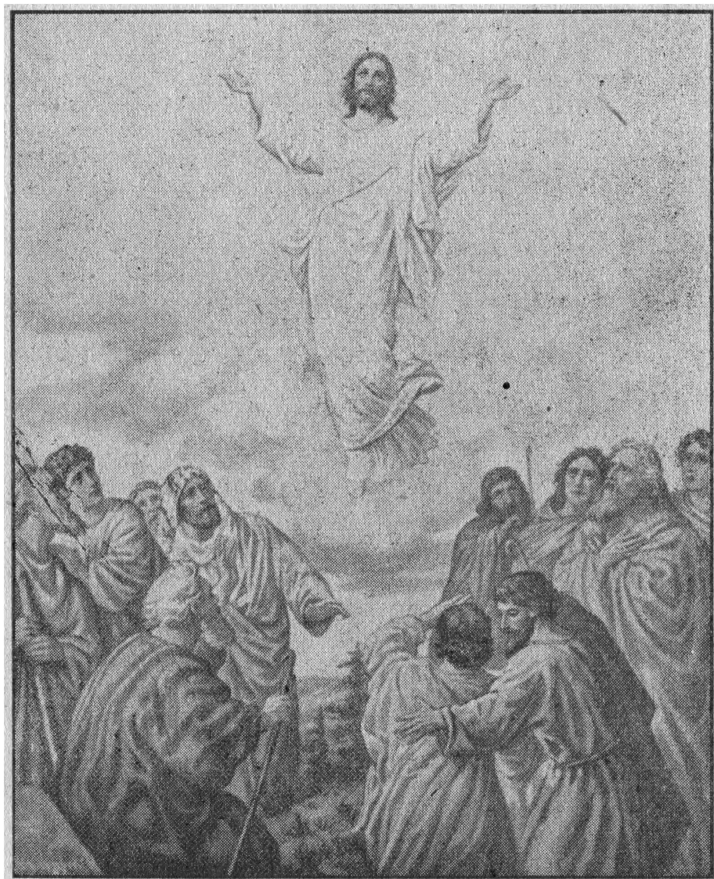

Christ's commission to His Apostles

Thou knowest, that I love Thee." Then Jesus said to him, "Feed My lambs." Our Lord repeated the same question, and received the same answer. And when Jesus put the same question for the third time, Peter was grieved and

86. Христос Розсилає Апостолів. Вознесення

ПО воскресенню Христос являвся часто Свїом учням і говорив їм про Своє царство, то є про Церкву і її управу. Одного дня Він явився їм на галилейській горі і промовив до них: “Дана Мені всяка власть на небі і на землі; ідіть і навчайте всі народи, хрестить їх в імя Вітця і

Вознесення

Сина і Святого Духа, навчаючи їх заховувати всьо, що Я вам приказав, і Я з вами по всі дні, аж до кінця світа... Хто повірить і охреститься, буде спасенний, а хто не повірить і не охреститься, буде осуджений.” Сорокового дня

answered most earnestly, "Lord, Thou knowest all things; Thou knowest that I love Thee." Then the Lord said to him, "Feed My sheep."

By the lambs and the sheep are meant the faithful and the pastors of the Church. Christ made Peter the chief of the apostles and the visible head of the Church. Every Bishop of Rome, who is called the Pope, is the legitimate successor of St. Peter and the head of Christ's Church. Whosoever, therefore, does not obey Peter or his successors, cannot enter the friendship of Christ.

86. Christ's Commission to His Apostles; His Ascension

AFTER His resurrection Christ appeared often to His apostles, and spoke to them of the kingdom of God, that is, of all that is requisite for the foundation of His Church. One day He appeared to them on a mountain in Galilee, and spoke to them, saying: "All power is given to Me in heaven and on earth. As the Father has sent Me, I also send you. Go therefore, and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost; teaching them to observe all that I have commanded you; and behold, I am with you all days, even to the consummation of the world. He that believes and is baptized, shall be saved; but he that does not believe shall be condemned." On the fortieth day He appeared to them for the last time, and commanded them to wait in Jerusalem until they had received the Holy Ghost. He then took them to Mount Olivet, raised up His hands and blessed them. And while He was blessing them, He slowly rose from the earth and ascended into heaven, where He sits at the right hand of His Father. When a cloud had hidden Jesus from their sight, and while they were looking sorrowfully after Him, two angels, clad in white robes, came and said to them, "Men of Galilee, why stand you looking up to heaven? This Jesus who is taken up from you into heaven, so shall He come, as you have seen Him going into heaven."

The History of the Apostles

87. The Election of Matthias

AFTER the Ascension the apostles retired to the upper-chamber in which they usually assembled. They were accompanied by Mary, the mother of Jesus, by several other holy women and a great number of disciples. In all

Він явився їм послідний раз, і приказав їм чекати в Єрусалимі, аж доки не одержать Святого Духа. Тоді взяв їх із собою на Гору Оливну, підніс Свої руки, поблагословив їх і вознісся до неба, де Він сидить по правій стороні Вітця. Апостоли дивилися довго за Ним, аж доки облак не закрив Його перед їх очима. По хвилі показалися їм два ангели в білих одежах і промовили до них: “Мужі галилейські! Чому стоїте, дивлячися на небо? Той Ісус, що вознісся на небо, прийде так, як ви Його бачили йдучого на небо.”

ІСТОРІЯ АПОСТОЛІВ

87. Матія Вибраний на Апостола

ПО вознесенню апостоли вернули з Гори Олівної і за мешкали в домі, де звичайно перебували. Там вони перебули через десять днів по молитві з Марією, Матірью Ісуса, і іншими побожними людьми, разом в числі до сто двацять. В тім часі Петро встав і сказав, що на місце зрадника Юди, треба вибрати нового апостола. І поставили до вибору двох: Йосифа Варсаву і Матія. Коли помолились о поміч Божу, вибрали Матія, і причислено його до дванадцяти апостолів.

88. Зіслання Святого Духа

ДЕСЯТЬ днів по вознесенню, жиди обходили свої Зелені Свята (Пятьдесятницю). Того дня, коли апостоли і учні були згромаджені в кімнаті, де звичайно перебували і молилися, нечаяно повстав з неба шум, неначе надходячого буйного вітру і наповнив весь дім, де вони сиділи. І явилися над їх головами огнені розділені ‘язики, і всі наповнилися Святим Духом, і почали говорити ріжними мовами. Наповнені Святим Духом апостоли вже більше нічого не лякалися, але сей час вийшли і зачали проповідати Христа розпязого.

А були в той час в Єрусалимі жиди зі всіх країв, що прибули на свята. Коли почули той шум, сей час збіглися до дому, де були апостоли. І здивувалися, коли почули як апостоли говорили ріжними мовами. Вони питались одні других: “Чи не є всі ті, що говорять, з Галилеї? І як ми чуємо кождий з нас нашу мову?” А інші насмівалися, та казали, що апостоли попились вином.

there were about a hundred and twenty persons. For ten days they continued in prayer.

It was during this time, that Peter proposed that a new apostle should be chosen to fill the place which had become vacant by the lamentable fall of Judas. Two of the disciples were proposed: Joseph Barsabas and Matthias. After praying for light from above, they cast lots, and the lot fell upon Matthias. He was numbered with the eleven apostles.

88. The Descent of the Holy Spirit

TEN days after the Ascension of our Lord, the Jews were celebrating the feast of Pentecost. On that day, while the apostles and the disciples were still assembled in the upper-chamber, persevering in prayer, suddenly there was heard a sound, as if it were a mighty wind coming from heaven. It filled the whole house where they were sitting. At the same time there appeared cloven tongues of fire that sat upon each one present. And they were all filled with the Holy Ghost and began to speak divers tongues. No longer fearful or timid, the apostles went forth to preach Christ, and Him crucified.

At that time in Jerusalem there were Jews from every nation, who had come for the celebration of the feast. Having heard of what had taken place, they assembled in great multitude round the house in which the apostles were gathered. Each one was astonished to hear the apostles speak in his own tongue. Amazed and confounded, the people asked, "Are not these Galileans who speak; and how come that we and every one hears our own tongue?" But the others said, "They are full of wine."

Then Peter, going forth from the house with the other apostles, lifted up his voice and spoke: "Men of Judea and all who dwell in Jerusalem, let this be known to you, and give ear to my words. These men are not drunk as you suppose.—Jesus of Nazareth was a Man approved by God among you by miracles, and wonders and signs, which God did through Him in the midst of you, as you yourselves know; Him you have crucified and slain by the hands of wicked men.—This Jesus, God has raised up, and we are all witnesses of it. Therefore, exalted by the right hand of God, and receiving from the Father the promise of the Holy Spirit, He has poured forth this Spirit which you see and hear.—Therefore, let all this house of Israel know most assuredly that God made both Lord, and Christ, this same Jesus whom you crucified."

On hearing this the people were pierced to the heart, and

Тоді виступив Петро з другими апостолами і промовив до людей так: “Мужі жидівські! Ці не є п'яні, як ви думаєте... Мужа прославленого Бога між людьми, силами і чудесами і знаками, цього ви замучили і забили руками безбожників... Цего Ісуса Бог воскресив, чого ми є всі свід-

Зіслання Св. Духа

ками. Отже правицею Божою вивисшений, і прийнявши від Вітця обітницю Святого Духа, Він цього тепер вилив, як самі бачите і чуєте. Нехай же знає весь ізраїльський на-рід, що й Господом учинив Його Бог, цього Ісуса, котрого ви розпяли.”

Многі, що почули ці слова, почали каятися і питались

asked Peter and the rest of the apostles, what they should do? But Peter said to them, "Repent and be baptized every one of you in the name of Jesus Christ for the forgiveness of your sins; and you will receive the gift of the Holy Spirit." They received his words with joy, and on that day about three thousand persons were baptized.

89. A Lame Man Cured by Peter and John

ONE day Peter and John went to the temple to pray. A man who had been lame from his birth, was daily begging alms at the gate of the temple. Seeing Peter and John, he asked them for an alms. But Peter said to him, "Silver and gold I have none, but what I have that I give thee. In the name of Jesus of Nazareth, arise and walk." And taking him by the right hand, he raised him up and immediately his feet and ankles became strong. And leaping up he stood and began to walk, and went with them into the temple, walking and leaping and praising God. Seeing this, the people were much astonished, but Peter said to them, "Why do you wonder at this? Or why do you look at us, as if by our power we made this man walk? It is the faith that comes through Jesus that has given this man the perfect health in the sight of you all."

This discourse and the miracle produced a deep impression on the multitude, afterwards thousand people were converted and baptized.

90. Peter and John before the Great Council

WHILE the apostles were yet speaking to the people, the priests and the officers of the temple came and laid their hands on them, and cast them into prison. On the following day they assembled in the council hall. Peter and John were brought in, and were asked by what power they had cured the lame man. Peter answered that the man was cured in the name of Jesus Christ whom the Jews crucified, and who rose from the dead.

When the chief priests heard this, they ordered Peter and John to be taken out of the council hall, and consulted with themselves what should be done. They said, "An evident miracle has been done by them, and it is manifest to all the inhabitants of Jerusalem, and we cannot deny it. But lest it spread further among the people, let us warn them to speak no more about this name to any man."

Then calling the two apostles, they warned them not to speak any more in the name of Jesus. But the apostles an-

Петра та інших апостолів, що мають робити. Петро відповів їм: “Покайтеся, і най кождий з вас охреститься в імя Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, а одержите дар Святого Духа.” Ті слова жиди радо прийняли, і того дня охрестилося около три тисячі людей.

89. Уздоровлення Хорого

СВЯТІ Петро і Іван входили одного дня до церкви. Перед дверми храму сидів один чоловік, що був хромий від уродження. Йому було звиш сорок років. Нщасний сидів щоденно при дверях і просив милостині в тих, що приходили до цещкви. Побачивши Петра і Івана, він просив їх о милостиню. А Петро сказав до нього: “Срібла і золота не маю, але те, що маю, даю тобі: В імя Ісуса Назарейського, встань і ходи!” І подавши йому руку, підніс його. Зараз ноги хромого укріпилися, він станув і ходив, та вийшовши з церкви, прославляв Бога.

Побачивши це, люди дивувалися, але Петро відізався до них: “Чого ви дивуетеся цьому, або чому ви приглядаєтеся неначе б ми вчинили нашою силою або нашою властею, що цей ходить... Це віра, що через Ісуса, дала чоловікові те повне здоровля перед очима вас всіх.” Слова Петра зробили велике вражіння на тих, що слухали. Многі з них увірили в Ісуса, і охрестилося того дня около пять тисяч душ.

90. Петро і Іван Перед Судом

КОЛИ апостоли ще промовляли до народу, надійшли священники і церковний уряд, піймали їх і всадили до вязниці. На другий день скликано раду і поставлено перед ню Петра і Івана. Їх питали, чиєю властею і в чиім імени вони уздоровили хромого чоловіка. Петро відповів, що хромий прийшов до здоровля силою і в імени розпятого Ісуса, що воскрес із мертвих. Первосвященики, почувши це, казали вивести апостолів із судової салі, а самі радились між собою. Вони казали: “Що зробимо з тими людьми? Вони зробили в Єрусалимі велике чудо, яке є всім явне, і того не можемо заперечити. Але щоби це більше не ширилося між народом, загрозім їм, щоби більше не говорили в те імя нікому з людей.” Тоді покликано апостолів і наказано їм, щоби більше не проповідали в імя Ісуса. Але апостоли відмовили їм, кажучи: “Чи справедливо перед Богом слухати вас більше, чим Бога?! Судіть! Ми не можемо мавчати на те, що бачили і чули.” Та судді загрозили їм і випустили, бо з боязни перед народом не сміли їх карати.

swered, "Is it just that we should obey you rather than God? We must speak what we have seen and heard." Then the apostles were threatened and dismissed.

91. Ananias and Sapphira

THE first Christians led very saintly lives. All had but one heart and one soul. The Holy Sacrifice of Mass was celebrated, and the Holy Communion was received daily. All goods were in common. Those who were owners of lands or of houses, sold them and placed the price in the hands of the apostles, who distributed the good among the poor. Now a certain man, named Ananias, and his wife Sapphira, had sold a field. They brought a part of the price to the apostles, and secretly held back the rest, pretending that they had given the apostles the whole sum. But Peter said, "Ananias, why has Satan tempted thy heart, that thou shouldst lie to the Holy Spirit, and by fraud keep back part of the price of the land. While it yet remained, did it not remain thine; and after it was sold, was not the money at thy disposal? Thou hast lied not to men, but to God." And Ananias, hearing these words, fell down and expired. A great fear came on all who heard of it. Then young men came removed the body and buried it.

About three hours later his wife, not knowing what had happened, came in. And Peter said to her, "Tell me, did you sell the land for so much?" She said, "Yes, for so much," repeating the lie of her husband. She also dropped dead, and her body was buried beside that of her husband, by the same men.

This punishment should inspire us with salutary fear of sinning against truth.

92. The Apostles are Thrown into Prison

THE apostles continued to work miracles. From the villages round about, the sick were brought forth into the streets of Jerusalem, and the apostles cured them. The power of Peter was so great, that his very shadow cured the sick, as he passed through streets.

As the number of converts to the new faith was multiplying daily, the indignation of the Jewish priests knew no bounds. They even laid hands upon the apostles and cast them into prison. But during the night an angel opened the prison doors, and bade them to go forth to the temple and teach the people.

In the morning when the officers went to bring the apostles

91. Ананія і Сафіра

ПЕРШІ христіяни провадили дуже праведне життя. Вони учашали що дня на Службу Божу і приступали до св. Причастя. Всі уважались мовби члени одної родини, і ніхто з них не терпів недостатку. Богаті продавали свої поля і доми, без котрих могли обійтися, а гроші приносили апостолам, щоб роздавали поміж бідних.

Був тоді між ними один чоловік, на імя Ананія, і його жена Сафіра. Ці продали своє поле а гроші принесли до апостолів. Та на жаль вони затаїли і собі задержали частину грошей із продажу. Святий Петро сказав до Ананії: “Ананіе, чому сатана опанував твоє серце, щоби ти говорив неправду Святому Духові? Чи ж те, що ти мав, не було твоє?; А коли ти його продав, чи не було воно в твоїй власті? Ти сказав лож, не перед людьми, але перед Богом.” Як Ананія почув ті слова, упав і умер. І обняв великий страх всіх тих, що це чули. Тоді прийшли молодці, взяли його тіло і поховали. Около три години пізніше прийшла помершого жінка Сафіра; однак не знала, що сталося. Петро спитав її: “Чи за тільки ви продали своє поле?” Вона, відповідаючи, повторила лож свого покійного мужа, кажучи: “За тільки.” І вона сейчас упала трупом, за те, що сказала неправду перед Богом. Ті самі молодці, що поховали її мужа, прийшли і погребили її побіч нього. Ця жаклива історія надає нам спасенного страху перед брехнею.

92. Ув'язнення Апостолів

АПОСТОЛИ Христа творили много чуд. Люди виносили своїх хорих, навіть на улиці Єрусалиму, і апостоли уздоровляли їх. Сила св. Петра була так велика, що навіть його тінь, яка падала на хорих, приводила їх до здоровля. Коли число вірних збільшилося з дня на день, жидівські священники сильно занепокоїлись. Вони піймали апостолів і всадили їх до вязниці. Але Божий ангел отворив в ночі двері вязниці, вивів їх, і казав іти до храму та навчати людей. В рано урядники пішли до вязниці, щоб привести апостолів перед раду. На їх здивовання, двері криміналу були отворені, сторожі стояли на призначених місцях, але апостолів не було. Довідавшись о тім, члени ради дивувались як от могло статися. Але сейчас прийшов один молодець і сказав їм, що апостоли учать в церкві. І знов приведено апостолів перед раду, а первосвященик грізно промовив до них: “Чи ж ми вам остро не приказали, щоб ви не учили в імя Ісуса?” В імени всіх апостолів

before the council, they found the prison doors locked, and the guards at their post, but the prison was empty. While the members of the council remained confounded, a young man came before them and reported that Peter and John were in the temple, teaching the people. Then the apostles were again brought before the council, and the high priest reproached them for continuing to preach, despite the former prohibition. But the apostles replied, "We ought to obey God rather than men. The God of our fathers has raised up Jesus, whom you have put to death, hanging Him upon a tree." When the priests heard this, they were filled with anger, and considered how they might put the apostles to death.

But one of the council, a Pharisee named Gamaliel, a doctor of the law, and a man highly respected by the people, rose up and asked, that the men be removed for a while. Then he addressed the council, saying, "Men of Israel, consider well what you are about to do with these men... Keep away from these men and let them alone. For if this plan or work is of men, it will be overthrown; but if it is of God, you will not be able to overthrow it. Else perhaps you may find yourselves fighting even against God."

This advice was not taken seriously by the council. The apostles were scolded, scourged and forbidden again to speak in the name of Jesus. But they went forth from the council, rejoicing that they were found worthy to suffer for their Divine Master. They went daily into the temple, and from house to house, preaching and teaching the people, proclaiming everywhere the glory and power of the crucified Saviour of the world.

93. Election of the Deacons.—Stephen, the First Martyr

AS THE number of the faithful increased, the greater became the difficulty of distributing the food. It happened that some poor widows were neglected in the daily service. When the apostles saw this, they called together the people and said to them, "It is not fit that we should leave the word of God and serve tables. Therefore, brethren select from among you seven men of good reputation, full of spirit and wisdom, that we may put in charge of this work. But we will devote ourselves to prayer and to the ministry of the word."

The people chose Stephen, a man full of faith and of the Holy Spirit, with Philip and five others. These were presented to the apostles, who prayed over them, imposed hands upon them, making them deacons. Stephen, full of grace

Петро відповів: “Треба більше слухати Бога, як людей. Бог наших Вітців підняв Ісуса, котрого ви убили, повісивши на дереві.” Це так розлютило священників, що вони загадали убити апостолів.

Але тоді встав в раді один учитель закону, фарисей, на ім'я Гамалійл, котрого нарід поважав. Він казав вивести апостолів на короткий час, а сам промовив до ради так: “Розважте добре, що маєте чинити з тими людьми... Оставте їх! Бо коли їх діло є від людей, то вони розсипяться; коли ж від Бога, то не зможете його знищити. Бачте, щоб ви не сталися противниками Бога.” Члени ради вислухали його, однак казали бити апостолів, і заборонивши їм учити в ім'я Ісуса, пустили їх. Але апостоли вийшли з ради з веселим лицем, через те, що сталися достойними терпіти за ім'я Ісусове. І не переставали кожного дня навчати і проповідати Ісуса Христа в церкві і по домах.

93. Вибір Діяконів: Стефан Перший Мученик

В МІРУ того, як число вірних множилося, повставали труднощі в щоденнім роздаванні милостині. Деякі бідні вдовиці терпіли на тім. Тоді апостоли завізвали до себе учнів і сказали: “Не добре є, щоб ми залишили слово Боже і usługували при столах. Виберіть отже сім мужів, повних Святого Духа і мудрости, котрих поставимо над цим ділом. А ми будемо пильнувати молитви і служення слова. Це подобалося людям і вони вибрали Стефана, мужа повного віри і Святого Духа, і Филипа та п'ятох прочих. Тих поставлено перед апостолів, що помолилися над ними і вложили на них руки. І названо їх діяконами.

Стефан, повний ласки і сили, відзначався перед всіми, і чинив чуда перед народом. Мало хто міг впертися його мудрости і спорити з ним. Розгнівані своєю невдачею, деякі учителі закону привели Стефана перед раду і ложно оскаржили його, що він не перестає говорити проти святого місця і закону. Всі, що сиділи в раді гляділи злосно на нього, але бачили, як його лице ясніло мов лице ангела. Повний св. Духа, Стефан виступив перед раду і пригадав жидам кільки Бог зробив для їх народу в Єгипті і в других місцях. Він промовляв довго а свою промову закінчив цими словами: “Ви твердого карку, серця і ушей! Ви все противитеся Св. Духові, як ваші вітці, так і ви. Кого з пророків не переслідували ваші вітці і вбивали тих, що предсказували прихід Праведного, котрого ви тепер сталися зрадниками і убійниками?” Розлючені жиди скреготали на нього зубами, особливо тоді, коли він сказав, що бачить отворене небо і Ісуса стоячого по правій стороні

and power, did great wonders among the people. Few could resist the power of his eloquence.

Ashamed of their defeat, some of the most learned doctors accused him of having spoken against Moses and blasphemed against God. Then they seized him and led him before the great council. All the members of the council looked angrily upon him, but they saw his face shining like that of an angel.

Filled with the Spirit of God, Stephen, standing before the council reminded them of the wonders which God had wrought for their fathers in Egypt and other places. He concluded his long discourse with these words, "With a stiff neck and uncircumcised in the heart and ear, you always oppose the Holy Spirit; as your fathers did, so you do also. Which of the prophets have not your fathers persecuted? And they killed those who foretold the coming of the Just One, of whom you have been the betrayers and murderers."

The Jews raged and gnashed their teeth with anger, especially when Stephen added, "I see the heavens opened, and Jesus standing at the right hand of God." Hearing all this, the multitude stopped their ears, and rushing upon him, drove him out of the city, and stoned him.

While Stephen was being stoned, a young man, named Saul,—afterwards, the celebrated St. Paul—held the garments of the murderers. As Stephen was dying, he prayed for his enemies, saying, "Lord do not lay this sin against them."

94. Confirmation. The Baptism of the Ethiopian

THE DEATH of Stephen was followed by cruel persecution against the Church. Saul was one of the bitterest enemies of the Christians. He went from house to house, dragging out men and women who professed to be the followers of Christ, and threw them into prison. Many fled Jerusalem and scattered abroad throughout Judea and Samaria. Those who had thus fled, preached everywhere the gospel of Christ. Amongst the number was Philip, the Deacon, who had preached in Samaria, curing the sick and baptizing the new converts.

When the apostles heard that Samaria had received the word of God, they sent thither Peter and John to confirm the newly baptized. When the apostles came, they prayed, laid their hands upon the converts, and as many as were baptized, received the Holy Spirit.

When Philip was in Samaria, an angel appeared to him and commanded him to go down the road which led from

Бога. Тоді затиснули свої уха, кинулися всі разом на нього, випрадали за місто і каменували його.

В часі каменування один молодець, на імя Савло,—пізніше славний Св. Павло,—держав одіж убійників. Умираючи, Стефан молився за своїх убійників, кажучи: “Господи, непамятай їм того гріха!”

94. Миропомазання; Хрещення Етіопця

ПО смерті мученика Стефана повстало в Єрусалимі велике гонення Церкви. Особливо лютився проти вірних Савло. Він впадав де домів учнів Христових, витягав їх і віддавав до вязниці. Тому многи учні опускали Єрусалим і розбігалися по всій жидівській і самарійській землі. Всюди вони проповідали Боже слово, уздоровляли хорих і хрестили новонавернених.

Коли апостоли, що були в Єрусалимі, почули, що самаряни прийняли Боже слово, вислали туди Петра і Івана, щоб молитвою і кладенням рук, уділили вірним Святого Духа, то є: щоб їх миропомазали. Підчас коли Филип був в Самарії, явився йому Божий ангел і сказав: “Іди на дорогу, що веде з Єрусалиму до Гази.” Филип пішов сейчас. По дорозі стрінув визначного Етіопця, скарбника етіопської цариці, Кандакії. Він вертав з Єрусалиму, де був на святах. В хвилі коли Филип стрінувся з ним, Етіопець читав книгу пророка Ісаї, і дійшов до цих слів: “Як вівцю на заколення ведено його, і мов ягня перед стригучим його, без голосу, так не отворив своїх уст.” Ведений Св. Духом, Филип спитав Етіопця, чи він розуміє, що читає. А той відповів: “Як же я можу розуміти, коли нема кого, щоб мені пояснив?” Тоді Филип сів з ним у кариту, і на підставі тих слів, що Етіопець читав, розповів йому про Христа, його науку, і про хрещення. Коли приїхали до ставка, Етіопець визнав віру в Христа, яко Сина Божого, і просив хрещення. Тоді задержали кариту, вступили оба в воду, і Филип його охрестив. Сейчас після хрещення, Св. Дух уніс Филипа так, що Етіопець більше його не бачив. По чудеснім зникненню Филипа, Етіопець пізнав Божу руку і весело продовжав свою дорогу.

95. Навернення Савла

САВЛО був жидом, родом з Тарсу, столиці Цицилії в Малій Азії. Він був завзятим ворогом християн, особливо від часу мученичої смерті Стефана. Одного разу він пішов до найвищого священика і просив о позволення іти до Дамаску, щоб піймати визнавців Христа і привести їх

Jerusalem to Gaza. Philip went immediately. While journeying along, he was overtaken on the road by a minister and treasurer of Candace, the queen of Ethiopia. The minister was returning from Jerusalem, and while riding in his chariot was reading aloud from the prophesy of Isaias. He came to the words: "As a sheep He was led to the slaughter, and like a lamb, without a voice, before His shearer, so He did not open His mouth."

Directed by the Holy Spirit, Philip drew near and asked him, if he understood what he read? The minister answered, "How can I, unless some one show me?" Philip went up into the chariot, and from the text just furnished, he began to speak to him of Jesus Christ, His doctrine and the baptism.

When they came to a place where there was a pool of water, the minister asked, if he could be baptized? Philip answered that he could, if he believed in Jesus Christ. The minister said, "I believe that Jesus Christ is the Son of God." The horses were brought to a stand, and Philip, going down with the minister into the water, baptized him. When they came out of the water, the spirit of God miraculously took away Philip from the eyes of the officer, who continued on his journey, rejoicing and praising God.

95. The Conversion of Saul

SAUL was a Jew born at Tarsus, the chief city of Cilicia in Asia Minor. Since the martyrdom of St. Stephen, he became one of the worst persecutors of the Christians. One day he went to the high priest and asked him for letters to the synagogues at Damascus authorizing him to arrest and bring to Jerusalem any men or women professing themselves followers of Christ. As he drew near Damascus, suddenly a bright light from heaven shone around him. Struck as if by lightning, he fell to the ground. At the same moment he heard a voice saying, "Saul, Saul, why persecutest thou Me?" "Who art Thou?" asked Saul. "I am Jesus, whom thou persecutest," was the answer. Trembling and confounded, Saul asked what he should do. "Arise," said Jesus, and go into the city, and there it shall be told to thee what thou must do." Saul arose, but discovered he was blind. His companions led him into Damascus, where he remained for three days at the house of one Judas, neither eating nor drinking.

At that time there lived in Damascus a man named Ananias. The Lord commanded him to go to Saul and place his hands upon him. Ananias went, and as soon as he touched Saul, the scales fell from his eyes, and he re-

зв'язаних до Єрусалиму. Коли зближався до Дамаску, нараз освітила його ясність з неба, і він мов би поражений громом, упав з коня на землю. В тій самій хвилі почув голос: "Савле, Савле! чому Мене переслідуєш?" Застрашений Савло, спитав: "А хто Ти є, Господи?" Голос знов відізвася: "Я є Ісус, котрого ти переслідуєш." Дрожачи, Савло знов спитав "Господи, що хочеш, щоб я учинив?" А Христос відповів: "Встань, і іди до міста, а там тобі скажуть, що маєш робити." Савло встав, отворив очі, але нічо не бачив, бо осліп. Товариші завели його до Дамаску, де він перебув в домі одного чоловіка, на імя Юда, без їди і без напитуку.

В Дамаску жив один чоловік на імя Ананія. Господь явився йому і сказав: "Встань і іди на улицу, корту звуть Правою, і в домі Юди, шукай Савла з Тарсу, бо той молиться. Іди, бо той є для Мене вибраною посудиною, що би поніс Мое імя перед поган і царів і ізраїльських синів, бо Я покажу йому кілька має терпіти за Мое імя." Ананія пішов і вложив руки на Савла. Сейчас луска спала з його очей, він прозрів і охрестився. Пізніше замінив своє імя Савло, на Павло. Після охрещення зараз став проповідати в божницях, що Христос є Божим Сином.

96. Подорож Петра—Воскресення Тавіти

ПО наверненню Павла, Церква мала через якийсь час спокій в Юдеї і в Самарії. Св. Петро відвідував християнські громади, навчаючи і утверджуючи їх у вірі. В Лидді він уздоровив чоловіка, який лежав хорий в ліжку через вісім років. В Йоппії була одна Христова учениця, на імя Тавита. Всі її любили, бо була милосерна для бідних. І сталося, що вона захорувала і померла. Учні післагали за Св. Петром і завели його до кімнати, де лежала померша. І обступили її вдовиці, плачучи і показуючи Петрові одежі, які Тавита для них робила. Св. Петро казав всім вийти з кімнати, кляк і молився. Тоді звернувся до тіла і промовив: "Тавито встань!" Вона отворила очі і сіла. Вістка про це чудо розійшлося довкола і многі увірили в Христа.

97. Навернення Корнилія

КОЛИ св. Петро перебував в Йоппії, в Кесарії мешкав один сотник Корнилій. Коли цей одного дня горячо молився, ангел явився йому і казав післати до Йоппії за св. Петром, а той скаже йому, що має чинити. Сотник сейчас вислав до Йоппії трох післанців. Коли ці були в доро-

covered his sight. Saul rose and was baptized. His name was later changed to Paul. Immediately he began to preach that Jesus was the Son of God.

96. Peter's Journey—He Raises Tabitha to Life. (39 A.D.)

AFTER the conversion of St. Paul, the persecution had somewhat ceased, and the Church enjoyed peace for a while throughout Judea and Samaria. Peter went about among the faithful, preaching and confirming them in their faith. At Lydda he cured a man, named Eneas, who had been confined to bed for eight years. At Joppe he was taken to the room, where a woman, named Tabitha, lay dead. Many poor widows stood around her weeping, and they showed him the garments which she had made for them.

Peter, ordering all to leave the room, knelt down and prayed. Then turning to the corpse, he said, "Tabitha, arise!" She opened her eyes and sat up. The fame of this miracle converted many to Jesus Christ.

97. Conversion of Cornelius

WHILE Peter was still at Joppe, there lived at Caesarea a God-fearing man, named Cornelius, a Roman centurion. One day, while he was at prayer, an angel appeared and bade him send to Joppe, for a man named Peter, who would tell him what to do. This Cornelius did, sending three messengers to Joppe.

As the messengers drew near the city, Peter was praying, and he also had a vision. He saw heaven opened, and a great sheet, as it were, was let down by the four corners from heaven to earth. In the sheet were all sorts of four-footed beasts, and creeping things and birds. Then a voice came from heaven, saying, "Arise, Peter, kill and eat." Now the Jews were not allowed to eat all kinds of beasts, so Peter answered, that he had never eaten anything unclean. But the voice spoke again, "What God has cleansed, do not thou call common." This was repeated three times, and then the vision disappeared.

While Peter was reflecting on the meaning of the vision, the Spirit of God spoke within him, saying, "Three men seek thee; arise and go with them." Next day Peter set out with the messengers. He was met by Cornelius, who told him his vision. Peter then understood his own vision; it meant that the Gentiles, who had hitherto been considered as unclean, were thenceforth to be received into the Church of Christ.

зі, св. Петро молився і також мав видіння. Він бачив отворене небо, а звідти спускалося гейби велике простирало, в котрім були всі чотириножні звірята, земні повзуни і птиці. І дався чути голос: “Петре, заколи і їж!” Жидам не вільно було їсти якунебудь звірину, отже Петро сказав, що ніколи не їв нічого звичайного і нечистого. Але голос знов сказав: “Те, що Бог очистив, ти не називай нечистим.” Це повторилося три рази, а потім видіння зникло.

Коли св. Петро роздумував над значінням того видіння, сказав йому Дух: “Це три мужі шукають тебе. Встань, отже, і іди з ними, не вагаючись, бо Я їх післав.” На другий день Петро виправився з післанцями до Кесарії. Там привитав його Корнилій і оповів йому своє видіння. Тоді Петро зрозумів своє видіння. Воно означало, що погани, яких до того часу уважали за нечистих, мають приступати до Христової Церкви. Потім Петро зачав оповідати Корнелієві і його домашним про науку Ісуса Христа. А коли говорив, Св. Дух зійшов на всіх поган, що слухали тої бесіди, і ті зачали говорити і славити Бога ріжними бесідами. І звелів Петро, щоб вони охрестились. Це були перші погани, що їх прийнято до Христової Церкви. Від того часу апостоли проповідали євангеліє не лиш жидам, але також і іншим народам.

98. Петро у Вязниці (42 р. по Хр.)

ІРОД Агриппа, внук того Ірода, що казав убити малих дітей, коли Христос народився, царював в той час в Юдеї. Щоб приподобатися жидам, він переслідував Христових учнів. Найперше казав убити мечем апостола Якова, брата Івана. Потім дав наказ піймати і кинути до темниці Петра. Цего увязнено і поставлено при нім сильну сторожу.

Як наступила послідна ніч перед тим, коли його мали стратити, Петро спав між двома жовнірами, звязаний двома ланцями; другі жовніри стерегли при дверях. Нараз явився ангел серед блеску, збудив його, і казав встати скоро та йти за ним. Ланци поспали з рук і він пішов за ангелом, але не знав чи це дійсна правда, чи лиш видіння. Вони минули першу і другу сторожу і прийшли до залізної брами, що сама отворилася. Вийшовши з неї, ангел, що його провадив, сейчас зник. Петро прийшов до себе і пізнав, що це Бог післав ангела, щоб його вирвати з рук Ірода. Він пішов до дому Марка, де зібралося много християн на молитву. Коли застукав до дверей, вийшла дівчина на імя Роди. Почувши голос Петра, так владувалася, що забула отворити йому двері, але побігла і оповіла дру-

Then Peter announced to Cornelius and to his household the doctrine of Jesus Christ. While the apostle was still speaking, the Holy Spirit came upon all the Gentiles who were present, and they began to speak in divers tongues. When Peter saw this he commanded them to be baptized. These were the first Gentiles received into the Church. From that time the apostles turned their attention to the Gentiles, as well as to the Jews.

98. Peter Cast into Prison

HEROD Agrippa, grandson of Herod, who reigned when Christ was born, was now reigning in Judea. He began to persecute the disciples of Jesus. Having beheaded James, the brother of John, he cast Peter into prison. The night before he was to be put to death publicly, Peter lay bound in chains, between two soldiers, while the guards walked before the door. Suddenly, an angel stood before him and a bright light shone all around. The angel touched Peter on the side and bade him to rise, put on his sandals and follow him. Peter obeyed, not knowing however, whether it was a dream or a reality. They passed the first and the second guards, and came to an iron gate, which opened of itself before them. But when they came out of the prison-yard, the angel disappeared.

Peter, coming to himself, saw that God had sent an angel to deliver him from the power of Herod. He went then to the house of Mark, where many Christians were assembled in prayer. Knocking at the door, a young girl named Rhode came to open it for him. On hearing and recognizing Peter's voice, the girl was so glad that she forgot to open the door, but ran back to tell the others. They would not believe her, and thought she had lost her mind. But to their amazement Peter walked in. When he told them that an angel had delivered him from the prison, they all began to praise the Lord.

In the morning there was a great alarm among the guards. No one could tell how Peter had escaped. Herod, hearing of Peter's escape, caused the guards to be put to death.

Shortly after this Herod had gone to Caesarea, where he was receiving some foreign ambassadors. There he delivered an oration, for which the people applauded and flattered him, crying out, "It is the voice of God, and not of a man." This senseless flattery was very acceptable to the tyrant. But an angel struck him with a terrible disease, and a few days later, he expired in fearful torments.

гим, що Петро стоїть перед дверми. Зібрані думали, що вона збожеволіла, але вона клялася, що воно дійсно так є. Та на їх здивовання, Петро сам увійшов і розповів, як ангел вивів його з в'язниці.

Коли настав день, у в'язниці повстав великий рух. Ніхто не міг зрозуміти, що з Петром сталося. Ірод казав переслухати і покарати сторожів. Але не довго переслідував Ірод Христову Церкву. Незабавком він прибув до Кесарії і приймав чужих послів. Коли виголошував перед ними і перед народом промову, люди хвалили його, кажучи: "Говорить як бог, а не як чоловік." Він слухав цього підхлібства з великим уподобанням. Аж нагло ударив його Божий ангел: хроби зачали точити його тіло, і він вкоротці загинув серед страшних болів.

99. Перша Подорож Св. Павла (45-46 по Хр.)

АПОСТОЛИ дуже радо прийняли Павла після його навернення. Він перше проповідав Боже слово християнам в Антіохії. Пізніше Св. Дух сказав до начальників Церкви в Антіохії: "Відлучіть Мені Павла і Варнаву на діло, до котрого Я їх призначив." Начальники постили і молилися, а відтак вложили на них руки і відправили їх, щоб проповідали євангеліє. І так розпочав св. Павло велике діло, навернення поган. Він проповідав перше жидам, а коли жида не прийняли євангелія, він обернувся до поганських народів. Св. Павло і Варнава пішли перше до Кипра, вітчизни Варнави. Коли там проповідали, прикликав їх до себе староста Сергій Павло, бажаючи слухати Божого слова з їх уст. В домі того старости стрінув їх один жидівський чародій і ложний пророк, іменем Варісус. Цей намагався відвернути старосту від віри. Поглянувши на нього, Павло сказав: "О повний всякого підступу і всякої злоби, сину діавола, вороже всякої правди; не перестаєш вивертати простих доріг Господніх? І це тепер рука Господня над тобою і будеш сліпий, не бачучи сонця. І зараз чародій осліп, так, що мусів шукати провідника. Староста побачивши це чудо, прийняв Христову науку і охрестився. З Кипра Павло і Варнава пустилися водою в напрямі полудневого берега Малої Азії. Вони прибули до Антіохії пізидійської і там проповідали до жидів і поган. Много людей прийняло святу Віру.

Але деякі жида завидували апостолам того, що люди так численно до них горнулися. Проте вони злорічили Павлові і Варнаві і перечили всьому, що вони казали. Тоді апостоли сказали до них: "Вам було наперед проповідане Боже слово, але що ви його відкидаєте і осуджуєте себе недостой-

99. St. Paul's First Mission (45 A. D.)

AFTER his conversion, Paul was received with joy among the apostles. For some time he preached at Antioch, but later, directed by the Holy Spirit, he and Barnabas were set apart for the special work to which they were called. Then after they had prayed and fasted, they imposed hands upon both of them and sent them forth to preach the gospel. Paul preached first to the Jews, but when these refused to hear him, he betook himself to the Gentiles. When Paul and Barnabas left Antioch, they went to Cyprus, the native country of Barnabas. There, Sergius, Roman proconsul sent for them, that he might hear from their mouth the word of God.

In the proconsul's house was a Jewish magician named Bar-jesu. He strove to turn Sergius from faith. But Paul looked at him and said, "O thou, full of all guile, and of all deceit, the son of the devil, enemy of all justice. Thou dost not cease to make crooked the right ways of the Lord... Thou shalt be blind not seeing the sun for a time." Immediately he was struck blind. When the proconsul saw this miracle, he believed in Jesus Christ and was baptized.

From Cyprus, Paul and Barnabas sailed for Asia Minor. Arriving at Antioch in Pisidia, they preached to the Jews and to the Gentiles. There were many conversions. But some of the Jewish leaders, seeing that multitudes came to hear Paul, were filled with envy, and contradicted everything he said. Then Paul and Barnabas spoke boldly, saying, "It behooved us to preach to you first; and you have rejected the word of God, and have judged yourselves unworthy of eternal life, behold, we turn to the Gentiles."

The Gentiles, hearing this, rejoiced, but the Jews incited a persecution against Paul and Barnabas and these were expelled from the country. At Lystra, Paul cured a man who had been lame from his birth. When the people saw this they thought that Paul and Barnabas were gods, and were ready to offer a sacrifice to them. But Paul and Barnabas rent their garments, and forbade them, crying out, "O men why do you these things? We are mortals, men like unto you, preaching to you to be converted from these vain things to the living God, who made heaven and earth and the sea, and all things that are in them." Hearing this, many believed in the word of God.

But some Jews, who had come from the cities where Paul had already preached, stirred up the people against Paul. The apostle was stoned, until they thought he was dead, and then he was dragged out of the city. But while the

ними життя вічного, то ми звертаємося до поган.” Погани раділи цею бесідою, але жиди підбурили много людей проти Павла і Варнави, та прогнали їх із своїх границь.

Апостоли прийшли в Лістру, де Павло уздоровив чоловіка хромового від уродження. Коли нарід побачив те чудо, думав, що це боги, і готовилися принести їм в жертві вола і вівці. Як Павло і Варнава завважили це, роздерли свої одежі зі смутку, виступили між нарід і голосили: “Мужі, що робите? Ми є смертні люди, подібні до вас. Ми проповідуем вам, щоб ви відступили від тих болванохвальних річей, а на вернулися до Бога живого, що сотворив небо і землю і море і все, що в них є.” Многі із слухачів увірили в Боже слово. Однак надійшли деякі жиди з тих міст в котрих Павло вже проповідав і збунтували нарід проти него, так, що його каменували і виволікли з міста, думаючи, що вже вмер. Учні обступили його і жалували за ним, але апостол встав, вернув назад до міста і там перебував ще якийсь час.

Потім Павло і Варнава пішли проповідати в Дервії, а звідти вернули назад до тих міст, де вже попередно учили. Всюди наминали і скріпляли учнів у вірі і установляли священників, після молитви та положення рук.

100. Собор в Єрусалимі (50 р. по Хр.)

ЗА часів апостольських повстало кілька спірних питань. Дятого апостоли і церковні настоятелі зійшлись до Єрусалиму на спільну нараду. Деякі з учнів, що були попередно жидівської віри, казали християнам в Антіохії, що хто необрізаний після закону Мойсея, той не може бути спасений.

Отож між іншими справами, собор мав обговорити і рішити цю точку закону Мойсея. Предсідателем собору був св. Петро, як верховний голова Христової Церкви. Між численними учасниками були Павло, Ванрава і Яків, єпископ Єрусалиму. Собор рішив що закон Мойсея не обов'язує християн. Вирок собору проголосив св. Петро цими памятними словами: “Подобалося Святому Духові і нам, не накладати на вас більше тягару крім цього конечного.”

Із цього бачимо, що навіть за апостольських часів, слово св. Петра, як голови Церкви, закінчувало всякі релігійні спори і усувало всякі сумніви.

101. Друга Подорож св. Павла (51-54 по Хр.)

ПО якимсь часі св. Павло почав знов апостольську подорож. З великою ревністю і посвятою він проповідав в Сирії, Кілікії, Фригії, Ликаонії, Мисії, і майже по цілій

disciples who had gone out stood around him and wept, he recovered and returned with them to the city, where he remained for some time.

After preaching the gospel at Derbe, Paul and Barnabas passed through the cities where they had already preached. Everywhere they exhorted the faithful to persevere, and in every church they ordained priests, having first prayed and imposed hands upon them.

100. The Council of Jerusalem (50 A.D.)

DURING the apostolic times there were several questions in dispute. The apostles and the elders assembled, therefore, in Jerusalem for the purpose of examining and discussing them. One of the important subjects that were to be discussed, was the matter of circumcision. Some disciples who were formerly of Jewish religion, thought that circumcision was necessary for salvation. Paul and Barnabas were present at the council, and they opposed the opinion. James, the bishop of Jerusalem, spoke to the same effect. The president of the council was St. Peter, as Primate of the Church. After the matter had been well discussed, Peter rose up and said, "It has seemed good to the Holy Spirit and to us to lay no further burden upon you." It was therefore decided that the ancient ceremonial laws of Moses had lost their effect, and for the future, they should not be imposed upon Christians.

From this we see that even at the first council at which the apostles were assembled, the word of Peter finished the doubt and the dispute.

101. The Second Mission of St. Paul (51—54 A.D.)

SOME time after St. Paul started on another apostolic voyage. He preached with great zeal in Syria, Cicia, Phrygia, Lycaonia, Galatia, Mysia and nearly in all Asia Minor. There he visited the old and established new churches.

At Troas he had a vision in which he was called to Macedonia. He set sail thither, accompanied by Silas, Luke and Timothy, and landed at Philippi, the capital of Macedonia. Here the apostle stayed with a God-fearing woman named Lydia, a merchant. She received the divine word with joy, and was baptized with the whole family.

There was in that city a certain girl, who had a spirit of divination (fortelling), and was therefore, a source of great gain to her masters. Paul, turning to her, drove the evil

Малій Азії. Всюди відвідував старі церкви і закладав нові. В Троаді Бог показав йому вночі видіння, що кликало його до Македонії. Отож він, без проволочки, пустився через море просто в Європу і прибув щасливо до Філіпів, столиці Македонії. Сила, Лука і Матей товаришували йому в подорожі. В тім місті апостол перебув якийсь час в одній побожної жінки Лидії, що займалася купецтвом. Вона щиро приняла слово Боже і охрестилася враз зі своєю родиною.

Недовго потім піднеслася велика буря проти апостолів. В місті була одна дівчина ворожка. Пани, яким вона служила, мали з неї великий прихід. Одного дня коли апостоли ішли до дому молитви, вона ішла за ними і голосила без перестанку: "Ці люди є слугами найвищого Бога і вони показують вам дорогу спасення." Св. Павло обернувся до неї і прогнав з неї нечистого духа. Коли пани тої дівчини побачили, що вийшов з неї злий дух, затрівожилися, бо стратили надію на великі приходи. Отож вони піймали Павла і Силу, привели їх перед уряд і оскаржили їх кажучи: "Ці люди роблять неспокій в нашім місті." Апостолів побито прутами і кинено до в'язниці.

Але о півночі, коли Павло і Сила молилися, настало велике трясення землі. Всі двері темниці отворилися і окови в'язнів розв'язалися. Як пробудився сторож в'язниці, дуже налякався, побачивши відчинені двері, бо думав, що в'язні повтікали. З розпуки він добув меч і хотів себе убити. Але Павло закликав голосно: "Не роби собі нічого злого, бо ми всі тут." Сторож, почувши ці слова, засвітив і припав до ніг Павла і Сили та питає: "Що маю робити, щоб бути спасений?" А вони відповіли: "Вір в Господа Ісуса Христа, а будеш спасений, ти і твій дім." І ще тої ночі він пізнав науку Христа і охрестився враз із своїм домом.

На слідуочий день рано начальники міста дали приказ звільнити Павла і Силу, а коли дізналися, що ці оба були римськими горожанами, прийшли особисто їх перепросити. Вийшовши з в'язниці, Павло, Сила і їх товариші пішли до інших міст Македонії, всюди проповідуючи Боже слово і освоюючи нові церкви. Вкінці прийшли до Атен, столиці Греції. Бачучи, що місто було цілком віддане ідолопоклонству, Павло запалав ревністю і зачав проповідати Христа в синагогах і на ринку. Але знайшлися деякі грецькі мудрці, що пірвали його і завели на ареопаг в місті, жадаючи ліпшого вияснення тої науки, яку він проповідав.

Св. Павло, стоячи серед численного народу, промовив до них: "Мужі атенські! Ходячи і переглядаючи ваші святощі, знайшов я також жертівник, на котрім було написано: "Незнаному Богові." Коли ви, отже, не знаючи, Його сла-

spirit out of her. Her masters, seeing that their gain was gone, were much displeased, and seizing Paul and Silas, and beating them with rods, they cast them into prison.

At midnight Paul and Silas were praying. Suddenly there came a great earthquake. The jail was shaken to its foundations, the prison doors flew open, and the bonds of the prisoners were loosened. When the keeper of the prison awoke and found the doors open, he drew a sword and was about to kill himself, thinking that the prisoners had escaped. But Paul cried out to him, "Do thyself no harm, for we are all here." The jailer, trembling, entered with a light and fell at the feet of Paul and Silas. He asked what he should do to be saved. They answered, "Believe in the Lord Jesus, and thou shalt be saved." That same night he was instructed and baptized with all his family.

Next morning the magistrate sent orders to the jailor to release Paul and Silas, and on hearing that these were Roman citizens, they asked pardon for having illtreated them. After this, Paul and his companion visited many cities of Macedonia, establishing churches and preaching the word of God. At last they came to Athens, the capital of Greece. Seeing that the city was given up to idolatry, Paul's zeal was aroused, and he began to preach in the synagogues and the market place.

Paul was taken to Areopagus, a sovereign tribunal, where philosophers and the leading men were assembled. There he was asked to state what doctrine he was teaching. Paul rose and addressed the multitude, saying, "Athenians, in passing through your city, and seeing your idols, I found an altar on which it was written, 'To the unknown God.' What you are worshipping here without knowing it, I preach." He then preached to them the doctrine of Jesus Christ; but only a few of them believed.

From Athens Paul went to Corinth. There he preached first to the Jews, but when they contradicted him and refused to listen to him, he said, "Your blood be upon your own heads. I am clean. From henceforth, I will go to the Gentiles." He then preached to the Corinthians, and having remained there for a year and a half, he returned to Antioch.

102. St. Paul's Third Voyage

SOON after his return, St. Paul started on his third missionary tour. He went to Ephesus where he remained for two years. Through his teaching most of the people in that part of Asia were converted to Christianity. God

вите, то я вам Його проповім.” Тоді почав голосити науку Христа, але лиш деякі повірили.

З Атен пішов св. Павло до Коринту. Але і там спротивилися йому жидаї і злорічили. Отож апостол сказав до них: “Кров ваша на вашу голову; не моя вина; іду до поган.” Потім навчав в Коринті поган і много, слухаючи його, увірило та охрестилося. Там він замешкав рік і пів, а відтак вернув через Ефез до Антіохії.

102. Трета Подорож св. Павла

НЕЗАДОВГО св. Павло вибрався в третю місіюну подорож. Він обійшов велику часть Малої Азії, і прийшов до Ефезу, де перебув два роки. Завдяки його навчанню, більшість мешканців тих сторін приняла Христову Віру. Богу подобалася ревна праця апостола і Він творив великі чуда через св. Павла. Щоб хорого уздоровити, вистарчило положити на нього хустку або пояс, який дотикався апостола.

В тім часі стався в Ефесі немалий розрух проти св. Павла і його учнів. Один золотник, іменем Димитрій, виробляв зі срібла малі ідоли і маленькі святині славної богині Діянни. Ті, що принимали християнство, занехали ідоли, а через це Димитрій і прочі менші золотники тратили свої колишні великі зарібки. Зі злости зачали нарікати, що св. Павло відвертає нарід від давання почести богині Діянні, так, що по цілім місті повстало проти св. Павла велике заворушення. На щастя, начальникові міста удалося накінець успокоїти нарід мудрими словами.

Св. Павло скликав християн Ефесу і завізвав їх до витревалости. Відтак пішов знов до Македонії, а потім до Троади, де перебув тиждень. В неділю зійшлися вірні до великої кімнати на ломання хліба (на Службу Божу), а св. Павло мав довгу проповідь, яку продовжав аж до півночі. Один хлопець, іменем Евтих, сидів на вікні і, задрімавши, упав з третього поверха на землю та забився. Св. Павло приступив до нього і вернув йому життя.

Дальша дорога св. Павла вела через острови Лесбос, Хіос, і Тамос до Мілети. Будучи в Мілеті, апостол призвав до себе старшин церкви з Ефезу і сердечно з ними попращався. Він промовив до них: “Іду до Єрусалиму, не знаючи, що там мене чекає. Одно знаю, що в Єрусалимі кайдани і горе ждуть мене. Але я на це не зважаю і не шаджу свого життя, щоби лише сповнити свою задачу.” До єпископів він казав: “Пильнуйте себе самих і свого стада, над котрим Святий Дух наставив нас єпископами, щоб ви управляли Божою Церквою, котру Христос набув собі

was pleased to work many miracles by the hand of His apostle. Even handkerchiefs or aprons that had touched his body, when applied to the sick, could cure them.

There was at Ephesus a famous temple of the goddess Dianna. A certain man named Demetrius, a silversmith, used to make little idols and miniature models in silver of the famous temple of Dianna, and sell them at great profit. As the Ephesians embraced Christianity, the silversmiths were losing their trade; so headed by Demetrius, they rose up against Paul, charging that he turned the people away from the worship of Dianna. Fortunately, a town clerk, by wise persuasions, succeeded in appeasing the people.

Then Paul assembled the Christians of Ephesus, and after exhorting them to persevere, sailed for Macedonia. Thence he went to Troas, where he remained for a week. On Sunday, he assembled the people in a large hall, where he offered up the Holy Sacrifice and preached till midnight. A young man named Eutychius sat in the window listening to St. Paul. As the sermon was long, he fell asleep and dropping to the ground he was killed. Hearing of the accident, Paul immediately went down and restored the young man to life.

From Troas Paul went to Lesbos, Chios, Samos and Miletus. From Miletus he sent for the clergy of Ephesus, and bade them the last affectionate farewell, saying, "I go to Jerusalem, but I know not what shall befall me. I only know this: that the Holy Spirit has warned me that chains and afflictions await me. But I fear not these things, if only I may accomplish my course."

To the bishops he said, "Take heed to yourselves and to all the flock, over which the Holy Spirit has placed you bishops to rule the Church of God, which He has purchased with His own blood. I know that after my departure, various wolves will enter in among you, not sparing the flock." Then kneeling down, he prayed for them. All began to weep, and falling on his neck, kissed him. Then they accompanied him to the ship and bade him an affectionate farewell.

103. Imprisonment and Death of St. Paul

ON HIS return to Jerusalem, Paul was seized by the Jews and cast into prison. He was sent to the prison at Caesaria, where he stayed two years. Then he appealed to the emperor at Rome, to be judged by him. On his trip to Rome, the ship was wrecked at Malta, and he was saved only by a miracle.

Своєю кровю. Я знаю, що коли відійду від вас, прийдуть до вас хижі вовки, які не пощадять стада... Тепер поручаю вас Богу і Його ласці." Потім апостол упав на коліна і молився за них всіх. Всі плакали, падали йому на шию і цілували його. Тоді відпровалили його до корабля і ще раз з ними сердечно попрощались.

103. Ув'язнення і Смерть св. Павла

КОЛИ св. Павло вернув до Єрусалиму жиди сейчас наложили на него руки і кинули до в'язниці. Яко в'язня, заслано його до Кесарії, де перебув два роки. Потім він, будучи римським горожанином, віднісся до цісаря в Римі, просячи о справедливий суд. По дорозі до Риму розбився корабель, яким їхав, і лиш чудом вдалося їм вратуватись на острові Малті.

В Римі він оставав в лагіднім ув'язненню через два роки. В тім часі йому було вільно приймати людей, і він проповідав Христа римським жидам. Відтак випущений на волю, вибрався на нові подорожі по многих краях, проповідуючи Боже царство.

Около року 67 по Христі, св. Павло вернув знов до Риму. Вкоротці цісар Нерон почав люте гонення християн. Апостола ув'язнено, а пізніше стято йому голову за Христа. В тім самім часі св. Петро, верховний апостол і голова Христової Церкви на землі, також умер в Римі мученичою смертю на хресті, заложивши перше там свою єпископську столицю. Він велів умерти стрімголов, бо не уважав себе гідним умерти на хресті головою вгору, так як Христос.

104. Закінчення

АПОСТОЛИ проповідали науку Христа і закладали церкви всюди, де пішли. Вони також назначували єпископів, щоб провадили вірних в дорозі до спасення, і щоб передавали їм науку Спасителя. Окрім Малої Азії і Європи, вони пускалися в дальші краї: до Персії, Арабії, а навіть до далекої Індії. З кінцем першого століття не було тоді знаного краю, який не чув би про Христа.

Деякі з апостолів і двох їх учнів, надхнені Святим Духом, списали коротку історію життя і науки Сина Божого. Св. Павло і деякі інші апостоли писали повчаючі листи, так звані Послання, до вірних християн. З часом ті письма зібрано в Книгу, яку називаємо "Новий Завіт." Хоч деякі із цих письм, первісно уложено в єврейській мові, загал книг Нового Завіта написано в мові грецькій.

В протягу п'ятнайцять століть не було друкованого Свя-

In Rome he spent two more years in detention, where he was permitted to receive all those who came to him. While in that easy captivity, Paul preached the doctrine of Jesus Christ to the Jews of Rome. When set at liberty, he went to Macedonia and Asia Minor, revisiting the Christian communities, preaching anew the word of God and confirming them in their faith.

About the year 67 A.D. St. Paul returned to Rome. Shortly after his arrival, Nero raised an awful persecution against the Christians. Paul was seized and cast into prison. Some time later he, being a Roman citizen, was beheaded. About the same time, St. Peter, the chief apostle, who had established his see at Rome, was crucified in that city, with his head downwards.

104. Conclusion

THE apostles of Christ preached the Gospel and established churches wherever they went. They also appointed bishops to guide the faithful and to transmit to them the doctrine which they received from their Divine Master. Besides Asia Minor and Europe, some of them went as far as Persia, Arabia and even the distant India. At the end of the first century there was no country, then known, that had not heard of Christ.

Some of the apostles and two of their disciples, inspired by the Holy Spirit, wrote short histories of Our Lord's life. St. Paul and some of the other apostles wrote letters of instruction, known as Epistles. By degrees these writings were collected and became known as the Book of 'The New Testament.' The original language, broadly speaking, of the New Testament, was Greek, although some parts of the Book were written in Hebrew. As prior to the sixteenth century, there was no such thing as printing, the apostles and their followers had no printed Sacred Books by which to convert the world. All they had was a limited number of the manuscripts which were slowly and laboriously copied by friars of the Catholic Church. The grand and noble work of the conversion of the world to Christianity was done, with the assistance of the divine grace, by preaching and not by the reading of the Bible.

This is a short and condensed history of the New Testament. It tells us briefly of the life and the teachings of Christ. It shows us how our Lord established His Church. The first apostles passed away, but the work of Jesus Christ—the Catholic Church—remains and will remain to the end of time. The Church of Christ is founded

того Письма, бо ще не було друкарень. Одинокі книги Святого Письма, що існували в протягу тих довгих років, були писані письма, над якими пильно і дуже повільно працювали монахи Католицької Церкви. Із цього слідує, що Церква навчала, ще заки було Святе Письмо, а також тоді, коли було лиш мале ограничене число рукописей Святого Письма.

Ця книжка, це скорочена історія Нового Завіта. В ній подано дещо про життя Ісуса Христа і Його святу науку. В ній сказано, як Христос оснував Свою Церкву, вибираючи Собі апостолів, яко свідків Свого навчання і Своїх діл. Перші апостоли повмирали, але діло Сина Божого—Свята Католицька Церква—осталась і останеться до кінця світа. Вона береже Св. Письмо перед зіпсуттям і знищенням; вона голосить Христову правду, і є незнищима, яка сама правда. Филі людської сили і злоби можуть в ню ударяти, але жадна сила її не переможе, бо вона є ділом Божим. Щасливі ті, що належать до Христової Церкви і що вірять та чинять так, як вона вірить і навчає.

(Conclusion—Continued)

upon truth. Her voice is the voice of truth, and she is imperishable as truth itself. No human power or malice can destroy Christ's Church. Happy are they that belong to the only true Church of Christ and who believe and act as she believes and teaches.

1. John the Baptist announced	8	51. The rich young man	79
2. Announcement of Christ..	9	52. Laborers in vineyard	79
3. Mary visits Elizabeth	5	53. Resurrection of Lazarus..	81
4. Birth of John the Baptist	5	54. Pharisees seek to kill Jesus	83
5. Birth of Christ	9	55. Zaccheus, chief of publicans	85
6. Shepherds at the manger..	11	56. Mary Magdalen	85
7. Kings from the East	11	57. Entry into Jerusalem	87
8. Jesus presented in temple	13	58. Parable of marriage feast.	91
9. Flight into Egypt	13	59. The tribute to Caesar	91
10. Jesus 3 days in the temple	19	60. Widows mite; End of world	93

THE PUBLIC LIFE OF JESUS

11. John the Baptist: Precursor	19	61. Parable of ten virgins	95
12. Jesus is baptised, tempted	21	62. Parable of the talents	97
13. Jesus, Lamb of God	23	63. The Last Judgement	97
14. First disciples of Jesus...	23	64. The Paschal Lamb	99
15. The marriage at Cana	23	65. The Last Supper; Eucharist	99
16. Jesus drives out sellers	27	66. Jesus tells of Judas' treason	99
17. Nicodemus comes to Jesus	29	67. Christ's last discourse	103
18. Jesus at the well of Jacob	29	68. Agony of Jesus in garden	105
19. Jesus preaches in Nazareth	31	69. Jesus delivered to enemies	105
20. Miracles in Capharnaum..	33	70. Jesus before Annas	107
21. Miraculous draught of fish	33	71. Peter denies Jesus	109
22. Sermon on the Mount....	33	72. Jesus before Pilate	109
23. Leper; Centurion's servant.	39	73. Jesus and Barabbas	111
24. Widow's son of Naim	39	74. Jesus is scourged	113
25. The penitent woman	41	75. Jesus condemned to death	115
26. Messengers of John Baptist	41	76. Jesus carries His cross	117
		77. Jesus nailed to the cross	117
		78. Jesus speaks on the cross.	119
		79. Jesus dies on the cross	121
		80. Jesus laid in the tomb	123

SECOND YEAR OF PUBLIC MINISTRY OF JESUS

27. Cure of man infirm 38 yrs.	45
28. Parable: sower and the seed	47
29. Parable of the cockle	47
30. Christ calms the tempest..	49
31. Daughter of Jairus	49
32. Christ chooses His apostles	51
33. John the Baptist beheaded	53
34. Jesus feeds five thousand..	55
35. Jesus promises bread of life	57

THIRD YEAR OF PUBLIC MINISTRY OF JESUS

36. Jesus and the Pharisees	59
37. The woman of Chana'an...	61
38. Peter receives the keys	61
39. The transfiguration	63
40. Jesus blesses children	63
41. Pardon of injuries	65
42. The good Samaritan	67
43. Mary and Martha	67
44. The Lord's Prayer	69
45. The Good Shepherd	71
46. The Prodigal Son	71
47. The rich man and Lazarus	73
48. Cure of man born blind..	75
49. The ten lepers	77
50. The Pharisee and Publican	79

THE GLORIOUS LIFE OF JESUS

81. Jesus rises from the dead..	123
82. Jesus appears to Magdalen	127
83. Jesus appears to 2 disciples	127
84. Jesus appears to apostles..	129
85. Peter — Chief Pastor...	131
86. Ascension of Christ	133

THE HISTORY OF THE APOSTLES

87. The election of Matthias	133
88. Descent of Holy Spirit	135
89. Lame man cured	137
90. The Great Council	137
91. Ananias and Sapphira	139
92. Apostles in prison	139
93. Stephen—first martyr	141
94. Confirmation; Ethiopian	143
95. Conversion of Saul	145
96. Peter's journey; Tabitha..	147
97. Conversion of Cornelius	147
98. Peter cast in prison	149
99. St. Paul's first mission	151
100. Council of Jerusalem	153
101. Second mission of Paul..	153
102. Paul's third voyage	155
103. Death of St. Paul	157
104. Conclusion	159

